

Evlerimizi yıkanlar mı, savunanlar mı; özelleştirmeciler mi, işini sahiplenenler mi...

GERÇEK TERÖRİST KİM?

Dünyada ve ülkemizde "terörizm" histerisi eşliğinde halklara yönelik saldırılara hız verilmekte. Egemenler, sömürücüler her türlü saldırılarının gerekçesinin bir köşesine mutlaka "terörizm" yaftasını yapıştırıyor. Başımıza yıkılan evlerimizi savunduğumuzda; panzerlere, gaz bombalarına taşla karşılık verdiğimizde "terö-

rist, provokatör" olan bizleriz. Dolu dizgin sürdürülen ve ülkenin her yanını yangın yerine dönüştüren özelleştirmelere karşı fabrikamızı, işimizi, emeğimizi savunduğumuzda "terörist" olan yine bizleriz. Sömürüye, zulme karşı çıktığı için hapishanelere doldurulan devrimciler ise zaten "terörist"ti ve onlara ne yapılsa "hak"tı.

Oysa gerçekler hiç de böyle değil. Dün tanımadığınız, amaçlarını bilmediğiniz devrimcilere "terörist" denirken bu oyuna kanyordunuz. Ama bugün egemenlerin kimlere "terörist" dediğini ve asıl teröristin kimler olduğunu daha net görüyorsunuz. Gerçek teröristler binlerce silah gücüyle kendi emeğimizle yaptığımız evimizi ba-

şımıza yıkanlardır. Ülkemizin değerlerini talan edip, satan, bizi işimizden edenlerdir. Varsın onlar bizlere karşı yeni "terörle mücadele yasaları" hazırlasınlar, bizler gerçek teröristlere karşı evimizi, işimizi, onurumuzu ve geleceğimizi kurtarmak için haklı mücadeleye katılım, devrime güç verelim.

Deri-İş Sendikası ile üyeleri üzerindeki baskılar devam ediyor!

Deri-İş Sendikası Balıkesir Gönen'de bulunan Gönen Tabakhane Deri fabrikalarında başlatmış olduğu sendikalaşma çalışmaları sonucunda 500'e yakın işçiyi sendikada örgütledi. İrili ufaklı 40'a yakın fabrikanın bulunduğu bölgede yaklaşık 800 işçi çalışıyor. Deri-İş sendikası 20 işyerinin çoğunluk tespiti için Bakanlığa başvuruda bulundu.

Anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye olan işçilere patronlar hukuk dışı davranarak işçileri sendikadan istifa etmeye zorluyor. Patronların devam eden saldırıları sonucu şu an işten atılanların sayısı 138 olmuş durumda. Sendika ve sendikalı işçiler hakkında "bunlar PKK'li, bunlar terörist" diyerek halktan yalıtılmaya çalışan polis, Deri-İş Sendikası

Genel Başkan Vekili Musa Servi ve 6 işçiyi 3 Ağustos Çarşamba günü işçilerle konuşmaya giderken gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar gece geç saatlerde bırakılıp, ertesi gün tekrar gözaltına alındılar ve Savcılık'a ifade verdikten sonra tekrar serbest bırakıldılar.

Yine Çorlu İleri Deri'de başlayan direniş devam ediyor. Geçtiğimiz

günlerde işten atılan işçilerin yanında bulunan Deri-İş Çorlu Şube Başkanı Ali Bayram'ın üzerine araba sürülmüştür. Tüm bu saldırılar karşısında 4 Ağustos Perşembe günü eski Traktörler Durağı'nda açıklama yapan deri işçileri buradan Gönen'e hareket ederek direnişteki işçilere destek oldular.

Deri-İş Sendikası ile üyeleri üzerindeki baskılar devam ediyor

Deri-İş Sendikası Balıkesir Gönen'de bulunan Gönen Tabakhane Deri fabrikalarında başlatmış olduğu sendikalaşma çalışmaları sonucunda 500'e yakın işçiyi sendikada örgütledi. İrili ufaklı 40'a yakın fabrikanın bulunduğu bölgede yaklaşık 800 işçi çalışıyor. Deri-İş sendikası 20 işyerinin çoğunluk tespiti için Bakanlığa başvuruda bulundu.

Anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye olan işçilere patronlar hukuk dışı davranarak işçileri sendikadan istifa etmeye zorluyor. Sendikaya üye olan işçilerden 76 kişiye 22 Temmuz 2005 tarihinde işbaşı yaptırılmadı. 76 kişi işbaşı yapmak için 22 Temmuz'dan itibaren fabrika önünde beklemeye başladılar. Patronların işten atma saldırısına karşı Deri-İş Sendikası deri işçileriyle birlikte 31 Temmuz Pazar günü saat 16:00'da Gönen Hükümet Meydanı'nda açık hava toplantısı düzenleyerek, patronların keyfi saldırılarını kınadı, örgütlenme çalışmalarına devam edeceklerini belirtti.

Daha sonraki günlerdeki patronların saldırılarında ise işten atılanların sayısı 138 oldu. Patronların çeşitli saldırılarla işçileri ikna etmeye çalıştığı, Deri-İş sendikasının sözleşme yapmaya yetkili olmadığı, bildirimlerle sendikacıları karalamaya çalıştığı, Deri-İş Sendikası Genel Başkan Vekili Musa Servi'yi hedef gösterdiği, işçilerin sendikadan istifa etmeleri halinde Noter huzurunda bir yıllık sözleşme imzalanacağını duyurduğu aldığımız bilgiler arasında. Bunun yanında patronlar işçileri fabrikayı kapatmakla, başka yerlere taşımakla tehdit ediyor, işyerlerine İzmir'den işçi getirerek çalıştırmaya çalışıyor. Deri-İş sendikasının örgütlenmeye başlamasıyla Gönen ikiye bölünmüş durumda. İşçiler ile bazı kesimler sendikalaşmanın tek çıkar yol olduğunu düşünürken aralarında yerel basının da olduğu bazı kesimler ise sendikaların terörle bağlantısı olduğunu Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi'nin PKK'lı olduğunu kitlelere yaymaya çalışıyor. Servi'nin daha önce verdiği bir demeç yerel basında yayınlanarak "bunlar PKK'lı, bunlar terörist" denilse de özellikle işçiler sendikaların kendileri için mücadele ettiğini, sonuna kadar sendikayla birlikte hareket edeceklerini vurguluyorlar.

Gönen'de bulunan Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi ile 6 işçi, 3 Ağustos Çarşamba günü işçilerle konuşmaya giderken patronların müdahale etmesi sonucu polis tarafından gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlar gece geç saatlere kadar karakolda bekletilip akşam bırakılsalar da 4 Ağustos sabahı tekrar gözaltına alınıp savcılığa ifade verdikten sonra tekrar serbest bırakıldılar.

İşçilerin üzerine araba sürüldü

Deri-İş sendikasının Çorlu'da İleri Deri işçilerini örgütlemesinin ardından 34 işçi işten atılmıştı. İşçilerin fabrika önündeki direnişleri 6. ayını doldurmak üzereyken işe iade davaları da devam ediyor. Dava devam ederken İleri Deri patronu polis kontrolünde içeri işçi olarak çalıştırıyor. Burada da işçiler üzerindeki saldırılar devam ediyor. İşten atılan işçilerin yanında bulunan Deri-İş Çorlu Şube Başkanı Ali Bayram'ın üzerine araba sürülmüştür. Ali Bayram'a çarpan araba hızla fabrika içine girerken Bayram ayağından hafif yaralanmıştır.

"Yaşasın sınıf dayanışması"

Deri-İş Tuzla Şubesi Balıkesir Gönen ve Çorlu'daki saldırıları protesto etmek, üyelerini bilgilendirmek, havzadaki örgütlülüğü hızlandırmak amacıyla 4 Ağustos Perşembe günü sabah saat 07.30'da havzada servisleri durdurarak bildiri dağıttı, öğlen yapılacak basın açıklamasına çağrı yaptı.

Öğlen saat 12.30'da ise havzada bulunan Eski Traktörler Duracağı'nda yapılan açıklama ile saldırılar kınanırken direnişteki işçilerin yanında oldukları belirtildi. Basın açıklamasından önce jandarmanın bölgede yoğun "güvenlik" önlemi aldığı görülürken jandarma komutanlarından bir yüzbaşı sendikacılarla "eğer sayı yönetim kurulunun beş katını geçerse gerekeni yaparız" diyerek gözdağı vermeye çalıştı. Saat 12:15'ten itibaren dört bir koldan 600'e yakın işçi "Birlik, mücadele, zafer", "Yaşasın Tuzla Direnişimiz", "Devrimci Demokratik Sendikal Birlik" ile "Yaşasın halkların kardeşliği" pankartları Deri-İş Tuzla Şubesi, DDSB flamalarıyla ve "Gönen işçisi yalnız değildir", "Sendika yoksa üretim de yok" vb. sloganlarıyla Eski Traktörler Duracağı'nda toplandı. Burada kitleye hitaben Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya ile Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak birer konuşma yaptılar. Sonkaya yaptığı konuşmada "Bugün burada bulunmamızın nedeni Gönen'de ve Çorlu'da işçilere yapılan saldırıdır. Gönen'de Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi'nin de aralarında bulunduğu 7 kişi gözaltına alınmıştır. Çorlu'da ise patronların tüm saldırılarına karşı işçiler direnmektedir. Çorlu Şube Başkanımız Ali Bayram'ın üzerine araba sürülmüştür. Bu direniş 6. ayını doldurmak üzeredir. Tuzla işçileri olarak bu saldırılara yabancı değiliz. Yıllarca burada sendikal mücadele yürüttük. Mücadelemize hep saldırılar oldu. Ancak hiçbir güç mücadelemizi engelleyemedi" dedi. Sonkaya konuşmasının devamında "Direnişteki arkadaşlara her türlü maddi ve manevi desteği vereceğiz. Yarın (5 Ağustos) Gönen'e giderek arkadaşlara destek vereceğiz" dedi. Sonkaya'nın ardından konuşan Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak ise "Sadece Gönen ve Çorlu'da değil Türkiye'de çalışanlar üzerinde baskı, zulüm var. 12 Eylül yasaları devam ediyor. Anayasal haklarını kullanan işçiler işinden, aşından oluyor, işçiler üzerinde baskılar oluşturuluyor. Konfederasyonlar ve sendika merkezleri lafta değil gerçek bir birliktelik sağlamalı. Ancak bu şekilde haklarımızı koruyabiliriz" dedi. Kitle burada da sık sık "Direne direne kazanacağız", "Yaşasın sınıf dayanışması" vb. sloganlarını atarken eyleme İLPS, Belediye-İş 2 No'lu şube yöneticileri, Haber-Sen 9 No'lu Şube Başkanı, EMEP Tuzla örgütü ile CHP Tuzla Başkanı da katılarak destek verirken basın açıklaması saat 13.00'te sona erdi.

Direnişteki işçilere

Tuzla Deri'den destek ziyareti

5 Ağustos Cuma günü Deri-İş Tuzla Şubesi, Gönen'de direnişte bulunan işçilerle dayanışmak amacıyla bir ziyaret gerçekleştirdi. Ziyarete Deri-İş Genel Merkez Yönetimi, Deri-İş Tuzla Şube Yönetimi ile işyeri temsilcileri katıldı. Esnafın ve halkın gözleri önceden yayılan yalan haberlerden dolayı ziyaretçilerin üzerindeydi. İlk olarak Gönen İşçi Hakları Koruma ve Yaşatma Derneği'ne gidildi. Burada işten atılan birkaç işçiyle beraber sohbet etmeye başlarken durumu kısaca özetle-

yen Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi "Sendikal mücadeleyi kırmak için patronlar işçilere kurana el bastırıyor, işyerlerinde Mehter Marşı çalınıyor, işyerlerine Türk bayrakları asılıyor. Biz bunlara müdahale ederken patronlar bizi hedef göstererek başkanınız PKK'lı diyor. Gönen'de kaos yaratmaya çalışıyorlar. Ancak buradaki işçi arkadaşlar yapılan oyunun farkında. Bu oyunu hep birlikte boşa çıkaracağız. Burada 7-8 yıldır sigortasız çalıştırılanlar var. Sendikal çalışma sonucunda birçok işçiyi sigortalı yapmak zorunda kaldılar. Buradaki arkadaşlar bizi tanıdılar, gerçekleri gördüler. Sendika çalışmalarına işçi arkadaşlar da katılıyor" dedi.

Daha sonra Kantar Deri'de sendikal çalışma yürüttüğü için işten atılan Eyüp Kantar konuştu. (ki işten atan kendi öz amcasıdır) Kantar, "yaklaşık iki yıldır topluma önderlik yapabilecek insanlarla dernek çatısı altında faaliyet yürütüyoruz. Derneğimizin amacı işçileri sendikada örgütleyebilmektir. Amacımız sadece deri işçileri değildi. Diğer tüm işkollarındaki insanları da örgütlemektir. Deri işçilerinin örgütlenmesini büyük oranda başardık. Deri-İş Genel Merkezi'nden arkadaşların gelmesiyle daha önceki kazanımlarımızı ileri taşıyarak işçileri Deri-İş Sendikası'nda örgütledik. İşçiler sendikalaşınca patronların işçiler üzerindeki baskıları da arttı. 14 fabrikadan toplam 138 işçi işten atıldı. Sendikalaşmayı büyük oranda başardık, mücadeleyi kazandık diyebiliriz" dedi.

Deri-İş Tuzla Şubesi Başkanı Hasan Sonkaya da yaptığı konuşmada "1998'e kadar Tuzla'da 3000'e yakın sendikal işçimiz vardı. 1998'de deride yaşanan krizle birlikte 55 fabrika kapatılınca bu bizim örgütlülüğümüze

de yansıdı. Biz de işyerlerinin önünde çadırlar kurarak direndik. Dönem dönem jandarmanın ciddi saldırılarına maruz kaldık. Gözaltına alındık, tutuklandık, fiziki, psikolojik saldırılara maruz kaldık. Ama işçi arkadaşlarımızla kenetlenerek örgütlülüğümüzü sağladık. Buradaki örgütlenme Deri-İş sendikasının ve bizim kazanımımızdır. Buradaki direniş bizim de direnişimizdir. Mücadelenizde maddi ve manevi olarak sürekli yanımızda olacağız" dedi.

Konuşmaların ardından işyerlerinin bulunduğu alana doğru giderken Filizler Deri'de işten atılan Necla Arı'yla sohbet ettik. Arı yaşadıklarını şöyle dile getirdi; "8 yıldır deri sektöründe çalışıyorum. Bu zamana kadar sigortamız doğru dürüst yatırılmadı. Çalışma saatlerimiz belli değil. İş ne zaman biterse o zaman paydos ediyorduk. Mesai ücretlerimizi alamıyorduk. Bu zor koşullara daha fazla dayanamayıp sendikalaşma çalışması yürütmeye başladık. Bizim fabrikada 35 kişi çalışıyor. 3 ay önce ben ve kardeşim sendikal çalışmanın öncülüğünü yaparak çalışma başlattık ve 30 kişi sendikal olduk. Sendikalaşma çalışmasına öncülük ettiğimiz için ben ve kardeşim işten atıldık. Şu anda direniyoruz. Diğer fabrikalardaki arkadaşlarla birlikte sonuna kadar direneceğiz" dedi.

"Tuzla Gönen Omuz Omuz"

Daha sonra fabrikaların bulunduğu bölgeye gidildi. İşçiler ziyaretçileri alkışlarla ve güller yüzle karşıladı. Tek tek fabrikaları dolaşırken işçiler bir araya toplanıyor. Burada sık sık "Tuzla Gönen omuz omuz", "Sendika yoksa üretimde yok", "Birlik, Mücadele, Zafer" vb sloganları atılırken işçilere hitaben sırasıyla Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi, işten atılan Eyüp Kantar ile Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya birer konuşma yaptılar. Yapılan konuşmalarda özetle, sendikalaşmanın önemi üzerine duruldu, patronların, polis ve yerel basının saldırılarına karşı hep birlikte mücadele edilmesi gerektiği belirtildi. Sonkaya, Gönen işçileriyle dayanışmak amacıyla 1.500 YTL para yardımı yapacaklarını ve bundan sonraki süreçte de sürekli yanlarında olacaklarını söyledi.

"Kötü gidişe dur demek için sendikaya üye olduk"

Konuşmaların ardından yine tek tek fabrikalar dolaşılırken Nuray Tunç adlı işçi yaşadıklarını şöyle dile getirdi; "Biz yıllardır bu fabrikalarda eziliyoruz, sömürülüyoruz. Maddi açıdan sıkıntı çekiyorduk. Mesai saatlerimiz belli değildi, mesaiye kaldığımızda ücretimizi alamıyorduk. Sigortamız yatmıyordu. Bir kaza geçirdiğimizde sigortalı yapıyorduk. Bu kötü gidişe dur demek için arkadaşlarla toplandık ve sendikal olmaya karar verdik. Biliyoruz ki sendikal olursak çalışma koşullarımız daha rahat olacak. Şu anda işçilerin psikolojisi iyi. Sendikal olarak işe geri dönene kadar direnişimizi sürdüreceğiz. Bunu başaracağımıza inanıyoruz" dedi. Ziyaret yapılan karşılıklı sohbetlerle sona erdi.

(Kartal)

**İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Genelkurmay'ın destek çağrısına yanıt ADALET AĞAOĞLU'NDAN GELDİ!

biri çıkıp artık adi cinayet çetesi haline dönüşmüş örgütü eleştirdiği zaman anında çenebaz kesiliyor.

Üstelik bu tavra 'aydın' etiketi yapıştıracak kadar da pervasızlar" açıklamasında bulunarak bu örnek tavrın yüceliğinden söz etti. Ardından istifa hakkında devlet cephesinden daha bir dizi açıklama geldi. AKP, MHP, CHP gibi düzenin faşist partileri Adalet Hanım'ın istifası karşısında saygıyla eğildi.

İstifanın yapıldığı koşullar onun önemi de belirledi ve bu açıklamaların yapılmasını beraberinde getirdi. Farklı zaman ve koşullarda böyle bir istifa gündeme gelseydi bu kadar tepki ve etki yaratırmıydı "bilinmez!". "Teröre" karşı "topyekün" mücadele çağrısının yapıldığı günümüzde, bu mücadelenin psikolojik boyutunu oluşturan bu tarz saldırılar, devlet ve onun her türlü uzantısı açısından en iyi biçimde kullanılmaktadır. Ağaoğlu, 31 Temmuz tarihli Milliyet gazetesine yaptığı açıklamada "Bir türlü zamanını tayin edemedim. Her hareketin doğru bir tarihi seçimi vardır. Şimdi sırası değil deyip durdum. İstifamın sivil bir tepki olarak anlaşılmasını istedim" beyanında bulunmuş. Ancak istifa tarihinin hiç de tesadüfi olmadığı bir gerçek. Durumu böyle değerlendirmek fazlaca iyi niyetli bir yaklaşım olacaktır. Başbuğ'un açıklamalarının hemen akabinde gelişmesi tercihin tesadüfi olmadığını da göstermektedir. Burada 11 Eylül saldırılarının ardından Bush'un "terörle mücadelesine" destek veren açıklamalar yaparak herşeyin üzerine bir çizgi çeken Oriana Fallaci'nin beyanlarını hatırlamamak mümkün değil. Fallaci'nin açıklamalarının da Ağaoğlu'nun istifasının da zamanlamasını tesadüf olarak değerlendirmek mümkün mü?

Ağaoğlu'nun istifasını manşetten veren Hürriyet gazetesi "terör örgütünün yandaşı" ilan ettiği İHD'nin son dönem yaşanan gelişmeler ve bunlar üzerine koyduğu tepki ile İHD'nin bu durumunun bir kez daha tescillendiğini de ilan etti. Ardından devletin sözcüsü durumundaki aklagelen olan tüm köşe yazarları benzer türkünün nakaratları niteliğinde yazılar kaleme aldı.

Ülkemiz açısından sivil toplumcu anlayışın bir temsilcisi niteliğinde olan İHD, bu anlayışına uygun olarak yıllardır mücadele etmektedir. 12 Eylül'ün hemen ardından kurulan İHD bugüne kadar gerek kurum bazında, gerekse de yöneticileri bazında devletin saldırılarına maruz kaldı. Sistem tarafından saldırıların yoğunlaştırıldığı dönemlerde faaliyetine engel olma ve hedef gösterme gibi saldırıları yaşayan İHD'nin bu durumu, taşıdığı anlayış ve hareket tarzının eleştirilmesi ya da gölgede tutulmasını gerektirmemektedir.

İHD Genel Başkanı Yusuf Alataş istifanın ardından kurumun niteliğini açıklarken şunları ifade ediyor: "Bir eylemi yaparken kimin rahatsız olacağını düşünme-

yiz. Biz insan hakları ilkelerine ve etiğine uygun davranıyor muyuz ona bakarız" açıklamasında bulunuyor.

Yaşadığımız sistem açısından yani ezen ve ezilenin varlığını koruduğu toplumsal sistemde insan hakları kavramını evrensel statülerde tartışılmayacağı ve bu kavramın evrensel bir çerçeveye içine konulamayacağı bir gerçektir. İnsanı toplumsal statüsünden kopartıp, bu gerçekten bağımsız haklarını tartıştığımız ya da tartıştırdığımız zaman mevcut çelişkileri ve toplumun bu gerçeklerle var olduğunun üstünü örtmüş oluruz. İHD aslında bugüne kadar yaptığı açıklama ve eylemlerle bu anlayışını bir çok kez göstermiştir. Hafızalarda hala canlılığını koruyan ve buna benzer bir dizi örnek olan İHD geçmişinde, hatırlanacağı gibi MKP'nin Dersim'de işbirlikçileri cezalandırma eylemlerine karşı açıklamalarda bulunarak, yine "yaşama hakkından" söz etmiş ve devleti gerekenleri yapması için görevini yapmaya davet etmişti.

Daha önce yapılan benzer cezalandırma eylemlerini de "lanetleyen" İHD buna benzer bir dizi pratiğin ve anlayışın hayat bulduğu örgütlenme olmuştur. Bu ifade ve beyanlar kurumun niteliğinin anlaşılması açısından oldukça açık ve nettir. Yani İHD'nin yeri ne ezilenlerden yana ne de ezenlerden. Ki aslında bu tavrıyla öz olarak da sistemin değirmenine su taşımaktadır. Çünkü bu çarpık yaklaşım kitlelerin bilincinde sınıflar gerçeğinin muğlaklaşmasına hizmet etmektedir. Bu yaklaşımlarla ortaya konulan bir insan hakları savunuculuğunun da yine öz olarak ezilenlerin mücadelesine hizmet etmenin ötesinde, ezilenleri mevcut sistemin içinde "uzlaştırma" ve "barış içinde" yaşama biçiminde tutma çabasıdır.

Bu çarpık yaklaşım bugün emperyalist ülkeler ve bizim gibi bağımlı ülkelerde tartışılan "terör" kavramı gibi tartışmaların bir benzeri olma niteliğini taşımaktadır. "Terör"ü evrensel yasalar içinde tartışmaya çalışanlar, ya da aynı evrensellik içinde anlam kazandırmaya çalışanlar gibi. Bugün emperyalistler tarafından bir saldırı konsepti olarak ortaya konulan "terör" ve "teröristler" kavramı tıpkı insan hakları gibi evrensel yasalar içinde tartışılmayacak bir gerçektir. Çünkü bu kavramların tartışıldığı günümüzde Irak'ta işgale direnenler "terörist", işgale karşı yapılan eylemler de "terör eylemleri" olarak ifade edilmektedir. Irak'ta halkı katledilenlerin aynı "terör" kavramıyla adlandırılmadığı günümüzde bu kavramların sınıf gerçekliğinden kopararak, evrensel yasalar içinde tartışılmasının hiçbir koşulu bulunmamaktadır.

Kuşkusuz bu gerçekler İHD'nin dışlanması ya da bu nitelikteki kurumlarda çalışma yürütülmeyeceği ya da yürütülmemesi gibi bir anlayışı beraberinde getirmemelidir. Biz bu tarz örgütlenmelerin niteliklerine rağmen içinde olmak ve faali-

yet yürütmek durumundayız. Bugün içinde buldukları duruşun ve çizginin değiştirilmesinin ve doğru yön verilmesinin ancak doğru müdahalelerle olacağı bir gerçektir. Bu tarz kurumların tümüne mücadelenin hizmetine sokulması gereken örgütlenmeler olarak bakmak durumundayız.

Son dönemde devletin Türkiye Kürdistanı başta olmak üzere, gerilla mücadelesinin yürütüldüğü bölgelerde İHD'ye yönelik gerçekleştirdiği saldırılar üzerine dayanışma ve sahiplenme eylemlerinin yapılması önemlidir. Devletin bu dönemde hedef olarak belirlediği İHD'ye karşı önümüzdeki dönem açısından da bu tarz saldırıların yaşanacağı bir gerçektir. Bu anlamda yaklaşımımız "zaten sivil toplumcu bir örgütlenmedir" biçiminde olmamalıdır. Ülkede gerçekleşen hak ihlallerinin kamuoyuna duyurulmasında ve belli tepkilerin örgütlenmesinde bu kurumlar birer mevzidir. Bu açıdan bakıldığında dışlama ya da küçük görme yaklaşımlarının kazandırmayacağı ortadır. Özellikle devlet saldırılarının yoğunlaştığı süreçlerde bu tarz kurum ve örgütlenmeleri de kapsayan geniş birlikteliklerin oluşturulması ve hareketlenmenin buradan sağlanması oldukça önemlidir.

Tekrar, Ağaoğlu'nun istifasına dönecek olursak; tartışılan diğer bir konu da aydın tavrı üzerine oldu. Hatırlanacağı gibi kısa bir süre önce 140 "aydın" imzalı bir açıklama kamuoyuna yapılmış ve "PKK'ye koşulsuz silah bırakma" çağrısının da içinde bulunduğu bir bildirge yayınlanmıştı. Önümüzdeki günlerde R. Tayyip Erdoğan'la görüşecek olan bu "aydın" grubunun içinde Erdoğan, Ağaoğlu'nun da olmasını özellikle istemiş. Bu sistemin nasıl bir aydın yetiştirdiğinden ve sisteme hizmet eden aydın gerçeğinin anlaşılması açısından oldukça çarpıcıdır. Ağaoğlu, yaptığı eylemle sisteme karşı taşıdığı derin sorumluluğu yerine getirdi. Bugün ülkemizde sayıları kabarık olan bu nitelikteki aydınlar, esas olarak sistemin korunmasına, statükonun kutsanmasına ve ezilen ulusa karşı geliştirilen şovenizmin devamına hizmet etmektedirler.

Ağaoğlu'nun tavrını şaşkıncı bulanlar, nitelik olarak aydın tanımlaması içinde Ağaoğlu'nu cüretkar bir yerlere koyanlardır sanırız. Onun İHD kurucularından olması mevcut niteliğinde bir değişiklik yaratmadığı gibi, bugüne kadar İHD içindeki duruşu ile de gerçekliğini ortaya koymuştur. İstifası ile bildik anlamda bir sistem aydını olduğunu kanıtlamıştır. Sistem "Kürt aydını" tanımına şiddetle karşı çıkarken, Ağaoğlu hem 80 küsur yıllık TC devletinin "Kemalizm histerisi"ne boyun eğmiş, ezilen Kürt halkını ve onun taleplerini yok saymış; hem de devletin himayesi altındaki "aydın" tavrıyla bunca yıldır mücadele eden bu ülkenin devrimci-demokrat ve ilerici insanlarının karşısında yerini belirlemiştir.

Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ'un geçtiğimiz haftalarda basına verdiği brifingün etki ve tepkilerinin neler olacağı, hangi kesimler üzerinde nasıl bir basınç yaratacağı tartışma ve gözlemleri sürerken, çok fazla beklemeye gerek kalmadan Adalet Ağaoğlu İHD üyeliğinden istifa etti. Başbuğ'un sınıf mücadelesinin yükselme dinamiklerini esas alan açıklamaları, dünyada estirilen "terör" dalgasının üzerine oturtulmuş ve "terör" karşı savaşında destek aradıklarını ifade ederek, devlet saldırısının önümüzdeki dönem oldukça geniş bir yelpazeyi kapsadığının da "müjdesini" vermişti. Açıklamasında Kongra-Gel'in savunma amaçlı yaptığı eylemlere de değinerek, bununla ilgili aydınların çağrısını da değerlendirmiş ve "Kürt Aydını" gibi bir tabirin kabul edilemez olduğunu vurgulayarak, bunların "terör örgütü yandaşları" olduğunu ifade etmişti.

Kürt Ulusal Hareketi üzerinden şekillendirilen bu saldırılar, devrimci ve komünistler başta olmak üzere, tüm demokratik kurum ve kuruluşlara, sivil toplum örgütlerine açıktan bir tehdit mesajıydı. Bu durumu değerlendiren devletin kaleşörleri, Başbuğ'un açıklamalarının ne anlama geldiğini "terör" ve "terörist"lerin durumuyla açıklarken gündeme "bomba" gibi düşen Ağaoğlu'nun istifası eldeki mevcut malzemeyi daha da arttırdı. İstifa gerekçesini "... PKK terörünün yeniden iç barışı tehlikeye attığı bir zamanda dahi İHD bu cesareti önleyecek yeterli gayreti gösterememiş bulunmakta" biçiminde açıklayan Ağaoğlu, istifa ile birlikte kendisiyle barışık yaşamaya başladığını da ifade ediyor.

Ağaoğlu'nun istifa mektubundaki bu açıklamalarla birlikte yaptığı tutarsız açıklamaların devlet cephesindeki yansımaları olumlu ve övücü biçimde oldu. İlk tepki sürecin aydınlar tarafından nasıl şekillendirilmesi gerektiğini koyan Başbuğ'dan geldi. İstifa üzerine açıklama yapan Ertuğrul Özkök, "Şimdi bakıyorum, aydın olmayı, sadece devlet düşmanlığına indirgemiş bazı kişiler, Adalet Hanım'a yükleniyorlar.

Güneydoğu'da Hikmet Fidan cinayeti karşısında gık demeyen, diyemeyen çenele alabildiğine açılmış.

Örgütün öldürdüğüne sağır kulaklar,

Sınıfsal Bakış

GECEKONDULARA BARIŞ, VİLLALARA SAVAŞI

“Böyle bir toplumda konut darlığı rastlantı değildir; gerekli bir kurumdur, ve ancak onun kaynaklandığı bütün toplumsal düzen temelden yeniden şekillendirildiği zaman sağlık vb. üzerindeki bütün etkileriyle birlikte ortadan kaldırılabılır.” (F. Engels, Konut Sorunu; Marks-Engels, Seçme Yapıtlar 2, Sol Yayınları, 1.Baskı, sf. 390)

133 yıl önceki makalesinde ustamız Engels, ayrıca önemli bir hususa da dikkat çekiyor ve ham hayaller peşinde koşanlara cevap, burjuvazinin konut sorununu çözmeye ne muktedir ne de istekli olduğunun altını çiziyordu. O burjuvazi ki dünya halklarının gelişen mücadeleleri karşısında sonraki yıllarda “uluslararası” planda kotardığı en şatafatlı belgelerinde saymadık “hak” ve “özgürlük” bırakmadığı halde, “isteksiz” ve “cimri” tutumunu sürdürdü. Bunun sınıfsal karakterinden kaynaklandığını, aksi takdirde var olamayacağını, sistemin/düzenin böyle işlediğini açıklamaya çalışmak, 130 sene önce bile “abes” kaçıyor!

BM İnsan Hakları Evrensel Bildirisi’nin, “Yaşam Standardı ve Sosyal Güvenlik Hakkı” başlıklı 25. Maddesi herkesin konut hakkından söz ederken; BM Ekonomik Sosyal ve Kültürel Haklar Uluslararası Sözleşmesi’nin, “Yaşama Standardı Hakkı” başlıklı 11. Maddesi ise taraf devletlere herkesin barınma koşullarını sürekli olarak geliştirme yükümlülüğü getirmektedir. TC devleti de bu sözleşmeye “taraf” konumundadır.

Bu ve diğer sözleşmelere taraf olmanın gereği, bilindiği gibi, bundan böyle uygulamaların daha “kitabına uygun” yapılmasıdır. Burjuvazinin kendi koyduğu yasalara uymaması yapısından ötürüdür. Ezilen halkların ve ulusların savaşmaları sonucu geri adım atmak zorunda kalarak, bir takım hak ve özgürlükleri “kağıt üzerinde” tanıyan burjuvazinin, daha ötesinde bir tasarrufta bulunmasını beklemek için insanın “sınıf” gerçekliğinden bihaber olması gerekir.

En baskıcı, gerici, otoriter, faşist yasalar için bile durum değişmez. Bu tip yasalar, sınıf mücadelesinin ihtiyacı/dayatması ile ortaya çıkmakta, rüzgarı/fırtınayı karşılamak/göğüslemek ya da karşı hamleler için devreye sokulmaktadır. (Örneğin, önümüzdeki ay yürürlüğe girmesi için hazırlıkları yapılan yeni Terörle Mücadele Yasası gibi.) Ancak sınıf mücadelesi o yasayı da daha mürekkebi kurumadan eskitemektedir. Bu durumda karşı-devrime onu çiğnemekten başka “çare” kalmamaktadır.

İşte, konut ve barınma hakkı konusunda dünyanın bütün emperyalist, faşist, gerici devletleri gibi çeşitli uluslararası sözleşmelere taraf olmuş, bildirilere imza koymuş faşist Türk devleti de, bunun gereği olarak, kuruluşundan beri izlediği pratiğini taçlandırarak bir süreci, özellikle son aylarda giderek yoğunlaştıran biçimde başlatmış bulunuyor. Ülke nüfusunun yaklaşık dörtte birini barındıran İstanbul’da, Haziran’dan itibaren neredeyse her gün bir mahalleye bomba kurşun yağdırarak saldıran asker, polis ve zabıtalardan oluşan panzerli dozerli yıkım çeteleri halka karşı terör estirmektedir.

Maltepe E-5 bölümünün kuzeyindeki

yedi mahalleyle başlayan; Pendik, Alibeyköy, İkitelli, Sarıyer, Avcılar, Okmeydanı, Beykoz, Dudullu’yu da içine alarak devam eden yıkımların İzmir, Ankara ile diğer büyük şehirleri de kapsayan bir programa sahip olduğu açıklanmaktadır. Sadece İstanbul’da en az 100 bin konutun yıkılacağı söylenmektedir.

“Yıpranan Kent Dokularının Yenilenecek Korunması ve Yaşatılarak Kullanılması” programı çerçevesinde “Kentsel Dönüşüm Projesi”nin gereği olarak bu yıkımların gerçekleştirildiği ileri sürülmüş; uydurulan bu “yaldızlı” bahanenin bile “yasal” dayanağı olmadığı, yani bu konuda henüz yasa çıkarılmadığı, konuyla ilgili yapılan itirazlar ve başvurular sonucu belirlenmiştir. Daha konunun başında belirtilmesi gereken hususun; bir kısmı tapu tahsis belgesine sahip konutları yıkmaya çalışanların, yaptıkları işlemin “yasal” dayanaktan yoksun oluşudur. Aynı kapsamda ikinci konu, yıkıma gidilen bölgede bulunan ve imar/tapu durumu farklılık arz etmeyen villa ve sitelere hiçbir biçimde dokunulmamasıdır.

Bu durum hiç kuşkusuz konut sahipleri için geçerlidir. Konut sahibinin yıkım ekibine onay verdiği durumda kiracının “yasal dayanaksızlık” itirazını ileri sürmesi mümkün değildir. Bu, “barınma hakkı” temelinde mücadelesini sürdürmesine; evinin yıkılmasına direnmeye, yıkım gerçekleşirse de kendisine kiralık konut bulunmasını talep etmesine engel değildir.

Meselenin esasına/özüne gelindiğinde, hakim sınıfların yıkım operasyonu birden fazla nedene dayanmaktadır. Bu tür yıkımların gecekondular tarihi boyunca görüldüğü üzere, dönem dönem gerçekleştiği bilinen bir olgudur. Burada, arsa/arazi ve konut mülkiyeti üzerinden yürüyen rant kavgası büyük bir rol oynamaktadır. Kentleşme sürecine paralel bir biçimde ortaya çıkan “konut sorunu”, yarı-sömürge, sömürge ülkelerde ise yüz binler, milyonlar ile ifade edilen kitlelerin kırlardan/köylerden göç etmesi neticesinde tam bir “felaket”e dönüşerek, “gecekondular” olgusunu da bünyesine katmıştır.

Başta sanayi ve liman kentleri olmak üzere bütün büyük şehirleri çevreleyen, varoş tabir edilen mahalleler tümüyle bu tür yapıları oluşturmuştur. Bir süre sonra tamamen kuşatma altında kalan kentlerin her bakımından “bozulan” yapısından rahatsız olan hakim sınıflar, kent halkına da pek rahatlıkla kabul ettirebildikleri bu “bozulma” durumuna son verme adına harekete geçmişlerdir. Tamamen kendi sebep oldukları “göç” olayı neticesinde, yerinden yurdundan sürülen ezilenleri, yoksulları, emekçileri ortaya çıkan sorunlar ve “bozulma”nın sorumlusu olarak hedef gösterip, onlara yönelmişlerdir. Olayların bir boyutu budur.

Bu yönelimle birlikte hızından hiçbir şey kaybetmeyen, göç olgusuna barikat oluşturulması da hedeflenmektedir. Son süreçteki gelişmeler, gerek çatışmaların yoğunlaştığı Türkiye Kürdistanı’ndan gerekse de tarımdaki tasfiyenin ileri boyutlar almasına paralel bütün köylük alanlardan metropollere daha büyük oranda akın olacağını göster-

mektedir. İstanbul’a giriş için “vize” uygulamasını dahi gündeme getirebildikleri koşullarda, öncelikle şehrin içinin dışarıdan gelenler için tutunmaya uygun olmaktan çıkarılması gerekmektedir. Olayların bir başka boyutu da budur.

Bu boyutlar; suç oranlarından, çevre görünümüne, kültürel yozlaşmadan, kaçak yapılaşmaya kadar bir dizi argümanla birlikte işlenmektedir. Tüm hakim sınıf partilerinin merkezi ya da yerel yönetimde iken ortaklaştığı yıkım saldırılarının hedefindeki bölgeler, seçim dönemlerinde “tapu dağıtma” vaadiyle kapı kapı dolaşan kalabalık nüfuslu “oy depoları”dır.

Kent içindeki arazilerin tükenmeye başlaması, ormanlık bölgelerin cazip hale gelmesi, İstanbul gibi deprem riski yükselen şehirler açısından kimi yerlerin zemin nedeniyle değerlerinin artması gibi nedenler, yıkım planlarının öne alınmasını gerektirebilmektedir. Daha farklı hesaplar için konunun uzmanları şu açıklamaları yapıyorlar:

“Yaşanılanlar iddia edildiği gibi kentsel dönüşüm değil, İstanbul’un uluslararası sermaye için yeniden yapılandırılması ve gayrimenkul sektörüne hareketlendirme getirerek ekonominin canlandırılması çalışmalarıdır.”, “Yıkım kararı alınan yerlerin dikkat çekici ortak yanı rant baskısı altında olmalarıdır. Mesela adliyesi bile kaçak olan Sultanbeyli’de böyle bir yıkım söz konusu değil.” (Mücella Yapıcı, Mimarlar Odası İstanbul Şubesi, 28.07.2005, Evrensel)

Yıkımların sadece İstanbul’da en az 1.5 milyon nüfusu yerinden edeceği hesaplanmaktadır. “Kentsel Dönüşüm” palavrasının alt başlıkları olarak ilçe belediyelerinin “Nazım İmar Planları”ndan söz edilmektedir. Bunlardan birisine göre, örneğin Gülsuyu-Gülensu mahallelerindeki düzenlemelerin (yıkımların) ardından yeşil alan, spor tesisi, sağlık ocağı vs. yapılacağı için mahallede ancak 15 bin kişinin yaşayabileceği ve şu andaki 75 bin kişilik nüfustan 50 bininin göç etmek zorunda kalacağı pek rahatlıkla söylenebilmektedir.

İstanbul genelinde bu kapsamda yıkım operasyonları ilk kez yaşanmaktadır. Henüz başlanmamış olsa da diğer büyük kentlerde yapılması planlanan benzer saldırılar düşünülecek olursa meselenin boyutlarının daha çaplı olduğu anlaşılmaktadır. Bunların çalışma hayatından, sağlık, eğitim, tarım diğer alanlara kadar başta özelleştirmeler olmak üzere son süreçte halka karşı yoğunlaştırılan dizginsiz saldırılardan bağımsız olmadığı rahatlıkla görülmektedir.

Bunun neden böyle olduğunun en kestirme yanıtı; emekçilere yönelik bu tip kapsamlı saldırıların ya “bir paket” içinde kotarılması, ya da en uygun koşulların çok yönlü diğer saldırılar esnasında yakalanabileceğidir. Emperyalistlerin, AKP hükümeti eliyle her alanda estirmeye çalıştıkları, sosyal hak gaspları, SEKA’dan ERDEMİR’e uzanan özelleştirme adlı yağma-peşkeş-tasfiye operasyonlarının rüzgarı; şimdi de Cambazbayırı’ndan Bayramtepe’ye doğru esmeye başlamıştır.

Önemli bir kısmı elektrik, su, ulaşım, eğitim, sağlık hakkından yoksun; yol, kanalizasyon gibi altyapıları bulunmayan mahallelerdeki derme çatma “barınak”lara saldıranların, şimdiye dek aldıkları yanıt ummadıkları kadar etkili olmuştur. Genel olarak direniş; her geçen gün daha kendine güvenli bir havada, daha örgütlü ve daha bilinçli bir gelişim göstermektedir. Birçok dezavantajın bulunduğu hesaba katılırsa, şimdiye kadar gerçekleştirilen direnişler ve yaratılan inisiyatifler

kesinlikle küçümsenmemelidir. Aleyhteki faktörlerin birisi, kimi mahallelerde gecekonduların kiracılar karşı yıkıcılarla işbirliği yapmasıdır. Bir diğeri, dayanışma ve birliği engellemek üzere yıkımların parça parça gerçekleştirilmesidir. Bir başka faktör, kimi yerlerde gecekonduların ya da kiracıların bir kısmına göstermelik de olsa, “alternatif” bedel ya da konut sunulmasıdır. Hiç kuşkusuz en büyük dezavantaj ise, çoğu mahallede devrimci örgütlülüğün bulunmaması ya da çok cılız durumda oluşudur.

Ancak tıpkı özelleştirmeler gibi bu yıkım saldırıları da, yukarıda anlatmaya çalıştığımız şekilde, bazı şehir ya da ilçe belediyelerinin geçmişteki kimi örneklerde olduğu üzere, kendi tasarruflarıyla giriştikleri eylemler değildir. Bunun anlamı, saldırı ve direniş sürecinin beklenen ya da sanılandan daha çetin geçeceği. Bazı erteleme, geri adım atma kararları kimseyi aldatmamalı, rehavete veya zafer sarhoşluğuna kapılmamalıdır. Diğer yandan elbette ki yıkımların parça parça gerçekleşmekte oluşu da mevcut güç dengesi içinde “olağan” karşılanmalı, moral bozukluğu yaratmamalıdır. Bu durumun, “yenilgi” olarak adlandırılması doğru değildir.

Marksist-Leninist-Maoistlerin başta Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi olmak üzere, geçmiş gecekondular direnişleri, örgütlenmeleri ve faaliyetleri konusunda önemli deneyleri bulunmaktadır. Ayrı bir değerlendirme yazısına konu olacak tahlillerimize burada yer veremeyeceğiz. Bununla beraber bazı hususların altını çizmekte fayda vardır. Konut sorununun nihai çözümüne giden yol ancak bu düzene son vermekle açılacaktır. “Konut sahibi olma hakkı” ile “barınma hakkı”nın birbirine karıştırılması ve/veya birbirinin yerine konulması söz konusu olmaktadır. Öncelikli çerçevemiz “barınma hakkı” olmalıdır. “Konut sahibi olmak” kitlelerin özel mülkiyetçi, geri yanlarına hitap eden, günümüz koşulları açısından ileri sürülmesi zaten uygun düşmeyen bir taleptir. Kitleler kendi kazanımlarını kendi mücadeleleri ile elde etmelidir. Her direniş öz örgütlülüğünü yaratmalıdır. En büyük kazanç, ne yıkımdan kurtarılan gecekondular, ne de mahalle halkının ortada kalmamasıdır. Esas kazanç, bu mücadele-direnish sayesinde kitlelerin devrim saflarına kazanılması olmaktadır.

Son olarak günümüzün konuyla ilgili öncelikli görevleri açısından vurgulayacağımız noktalar şunlardır: Yıkıma hedef olan mahallelere, saldırı öncesinde, ancak bunun başarılacağı koşullarda sonrasında dahi olsa diğer devrimci çevrelerle beraber oluşturulabilecek en geniş güç birlikleri içinde girilmeye çalışılmalıdır. Öncelikle kitlelerin aydınlatılması, birlik ve dayanışmanın güçlendirilmesi, aralarındaki işbirlikçi, bozuk unsurların etkisizleştirilmesi için çalışılmalıdır. Kısa zaman içinde meclis yapısı ve karar inisiyatifi için mekanizmalar yaratılmalıdır. Aynı zamanda diğer mahalle inisiyatifleri ile ilişki kurmaları sağlanmalıdır. Gecekondular halkının talepleri doğrultusunda “yasal” başvurular için yardımcı olunmasından, yıkım saldırısı esnasındaki militan tutuma kadar en önde ve aktif tavır sergilenmelidir.

“Kapitalist üretim biçimi var olmaya devam ettiği sürece, konut sorunu ya da işçilerin yazgısını etkileyen herhangi bir başka toplumsal sorunun tek başına çözümleneceğini ummak budalalıktır. Çözüm, kapitalist üretim biçiminin ortadan kaldırılmasında ve bütün geçim araçlarına iş araçlarına bizzat işçi sınıfının el koymasında yatmaktadır.” (F. Engels, age, sf. 420)

Örsan Tekstil'de işçi kıyımı!

Samandıra'da kurulu Örsan Tekstil'de çalışan 26 işçi DİSK Tekstil Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten atıldılar. DİSK, işten atılan işçileri ziyaret ederek bir basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada jandarma ile işçiler arasında kısa süreli bir arbede yaşandı.

Örsan Tekstil önünde yapılan açıklamaya Genel-İş, Birleşik Metal-İş, Tümka-İş, Lastik-İş, işten atılan Coca Cola işçileri, EMEP ile CHP üyeleri de katılarak destek verdi.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi burada yaptığı açıklamada "İşçiler Anayasaya güvenerek sendikaya üye oldu. Sendikah olduğu için 26 işçi işten atıldı. Fabrikanın içinde çalışan işçilerin üzerine kapılar kilitlenerek eyleme katılmaları engelleniyor. İşçilerin üzerindeki baskılar ve tehditler artıyor" dedi. Bu arada fabrika içinde kalan işçilerden 9'u tüm engellemelere rağmen dışarı çıkarak basın açıklamasına katıldı. İşçilerin dışarı çıkmasıyla birlikte güvenlik görevlileri ile Süleyman Çelebi arasında tartış-

ma çıkarken, jandarmanın da müdahalesi ile olay büyüdü. Kısa süreli arbede yaşanırken güvenlik görevlisinin fabrika içine sokulmasıyla olay sona erdi. Örsan patronu 9 işçiyi "mesai saati içinde mazeret bildirmeden işyerini terk ettikleri" gerekçesiyle işten attı. DİSK Tekstil Sendikası işçilerin içeri alınmaması üzerine tutanak tuttu.

Çelebi konuşmasının devamında "Bu ülkede Çalışma Bakanı'nın görevi buradaki gibi baskıları yok etmektir. Hükümetin görevi anayasanın uygulanmasını sağlamaktır. Bu fabrikada üyelerimize tuvalet temizletiliyor, arkadaşlarımızı tuvalete kilitleyip cep telefonlarındaki numaralar siliniyor, eksik olan malların parası işçilerden alınıyor, fabrikada çift kart uygulanıyor. Birisini işçiler kullanıyor, diğeri ise el altında tutuluyor. Fabrikaya denetime gelindiğinde fazla mesailerin gözükmemesi için el altındaki kartlar ortaya çıkıyor. Biz bu kaçakçılığı ortaya çıkarınca suçlu terörist oluyoruz" dedi. (Kartal)

Coca-Cola işçileri direnmeye devam ediyor!

DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten atılan ve Dudullu ve Yenibosna'da bulunan Coca-Cola Fabrikası'nda direnişlerine devam eden Coca-Cola işçilerinin Dudulu'dan sonra, Yenibosna'daki direniş çadırına da polis saldırdı. Coca-Cola işçilerine ilk saldırı 20 Temmuz Çarşamba günü Dudullu'daki Coca-Cola fabrikası önünde olmuştur. İşten atılan ancak işlerine geri dönmeye kararlı olan 110 işçi aileleriyle birlikte fabrika önünde kurdukları çadırlarda beklerken polis çadırlara gaz bombalarıyla saldırmış ve 15 kişiyi gözaltına almıştır. İşten atılan işçiler, üyesi oldukları Nakliyat-İş sendikası ve aileleriyle birlikte 2 Ağustos tarihinde Ümraniye Adliyesi önünde bir ey-

lem yaparak çadırlara saldıran polisler hakkında suç duyurusunda bulundular. Adliye önünde toplanan işçiler "Yaşasın Coca-Cola direnişimiz", "İşten atılan işçiler geri alın-sın" pankartları açarak sık sık "Sendikal hakkımız engellenemez", "Yaşasın Coca-Cola direnişimiz" sloganlarını attı. Adliye önünde işçiler adına açıklama yapan Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu "Bize 20 Temmuz'da şirket yetkilileriyle görüşürken polis ekipleri işçilerin küçük çocuklarının da orda olmasına rağmen işçilere kapalı alanda gaz bombalarıyla saldırmıştır. Eğer ülkemiz bir hukuk devleti ise bizler devletin kolluk güçlerinin 20 Temmuz'da yaptıkları saldırıdan dolayı davacıyız" dedi. Bu saldırıya rağmen Yenibos-

na'da bulunan fabrikada çalışırken işten atılan işçiler ise "Bizler işlerimize geri dönmeye kadar buradayız, ölmek var dönmek yok" diyerek kurdukları çadırlarda direnişe devam ettiler. İşçilerin direnişi sürerken 2 Ağustos sabahı işçiler çadırlara gelmeden saat 06:00 sularında polis buraya gelerek çadırları yıkmış ve içerisindeki eşyalara el koymuştur. (İstanbul)

Elmadağ'da eylem

Elmadağ merkezde toplanan yaklaşık 200 kişi, "Çay-Kur halkındır, satılamaz", "Direne direne kazanacağız" sloganları atarak fabrikaya yürüdü. Kadınların önde yürüdüğü yürüyüşte "Ne verdiniz Elmadağ'ımıza, ne götürüyorsunuz?", "Krallık değil, adalet istiyoruz" yazılı dövizler taşıyan Elmadağlılar, 29 Ankara milletvekili için de "29'dan birini bulamıyoruz, neredesiniz?" dövizini açarak milletvekillerine tepki gösterdi.

Fabrika önünde yapılan protesto gösterisine, bazı siyasi partilerin Elmadağ ilçe temsilcileri ile Ankara Sendikası Şubeleri Platformu da katılarak, destek verdi. Burada konuşma yapan Eylem Tertip Komitesi üyesi Hulusi Çalkaya, Elmadağ üzerinde geçmişte de bu tür oyunların oynandığını belirterek, Rize milletvekillerinin seçmenlerine söz verdiği için makinelerin sökülüp götürüldüğünü söyledi. Ankara Sendikası Şubeleri Platformu Yürütme

Kurulu adına konuşma yapan Petrol-İş Ankara Şubesi Başkanı Mustafa Özgen de, özelleştirmelere karşı herkesin birlikte mücadele vermesi gerektiğini söyledi. Özgen, konuşmasının sonunda, işçilere fabrikada gerekirse 24 saat nöbet tutmalarını ve makinelerinin sökülüp götürülmesine izin vermemelerini isteyerek, götürülen makinelerin de geri getirilmesi için mücadeleye devam etmelerini vurguladı. (H. Merkezi)

Emekçinin Gündemi

DEVLET SENDİKALAŞMA HAKKIMIZA SALDIRIYOR ÖRGÜTLENEREK YANIT OLALIM!

İşçi sınıfının öz örgütlülüğünü ifade eden sendikalar, siyasal iktidar mücadelesi açısından da oldukça önemli mücadele mevzileridir. Sendikaların devrimci ve komünistler açısından önemi, işçilerin bu mevzide örgütlenmesi ve siyasal iktidar mücadelesinin önemli bir parçası haline getirilmesidir.

Bunun yanında geniş emekçi yığınların hak alma ve haklarını koruma bilincinin geliştirilmesi, örgütlülüğün ve örgütlenmenin önemi ve gerekliliğinin bu araçla bilince çıkartılması önemlidir. Kitleler açısından kimi dönem yükselen kendiliğinden hareketlerde, tepki ve öfkelerde kimi haklar elde edilse de bu hakların örgütlü bir bünye ile kazanılması ve en önemlisi de korunmasının, örgütlü bir bilinçle ele alınmamasının sonucu olarak, sistemin yeniden saldırısı ve kazanılmış hakların geri alınması konusun-

daki basıncı giderek yoğunlaşacak ve artacaktır. Bu dalganın kırılmasının ve hakların uzun süre korunmasının ancak örgütlü mücadele ile mümkün olduğu bugüne kadar yaşanan bir dizi örneklerle sabittir.

Sistemin emekçilere yönelik saldırılarının en başında örgütlü kesimlerin bulunması bu anlamda tesadüfi değildir. Tam aksine oldukça bilinçli bir tercihtir. Çünkü sistemi asıl rahatsız eden nokta örgütlülük ve bu örgütlülüğün temsil eden kurum ve yapılarıdır. Devletin hapisanelerde yani insanların kendi "denetimleri" altında olduğu koşullarda dahi saldırılarının temelini örgütlülüğün dağıtılması oluşturmuştur. Son dönemde devletin ezilen emekçilere yönelik başlattığı saldırı konseptinin önemli bir noktasını örgütlü güçlere yönelik saldırılar oluşturmaktadır.

Son dönem Deri-İş Sendikası Balıkesir Gönen'de bulunan Gönen Tabakhane Deri Fabrikalarında yürüttüğü sendikalaşma çalışmalarına yönelik saldırıyı da sürecin saldırı konseptinden bağımsız düşünmemek gerekir.

500'e yakın işçinin sendikada örgütlenmesinden rahatsız olan patronlar, örgütlü işçilere yönelik saldırısını 76 işçiye işbaşı yaptırarak göstermiştir. Sendikada örgütlü oldukları gerekçesiyle işten atılan toplam işçi sayısı 138'e yükseldi. İşçilerin direniş geçmeleri ile birlikte saldırılarını tırmandıran devlet sendika yöneticilerinin "PKK'li oldukları" söylentisini işçiler ve Gönen halkı içinde yaymaya başladı. Sendikaların "teröristlerle" bağlantısının olduğu yalanını yayan devlet, bu saldırılarla işçilerin sendikadan ayrılmasını hedeflemiş, saldırılarını sendikaların bölgede yoğunlaşan örgütlenme faaliyetinin dağıtılması üzerine şekillendirmiştir.

Bu saldırıya karşı dayanışma eylemleri yapan Tuzla Deri-İş Sendikası devletin bu saldırısı karşısında ortak duruşun önemini bir kez daha göstermiştir. Ancak bu dayanışma örneklerinin diğer sendikalardan ve diğer

iş kollarından gelmemesi bir olumsuzluk olarak değerlendirilmelidir. Bu durum sadece Gönen saldırısı için değil, buna benzer bir dizi eylem, direniş ve saldırı karşısında bugün itibarıyla işçilerin ortak hareketinin sağlanmaması sürecin temel olumsuzluklarından biridir.

Gönen'de yaşanan gelişmeler yine devletin bu süreçte sınıf mücadelesine karşı kullandığı, milliyetçilik bayrağının burada da devreye sokulmasıdır. Mehter Marşı'nın çalınması ve PKK'liler gibi ifadelerin kullanılması bu milliyetçilik saldırılarının nasıl kullanıldığının göstergesidir.

Devletin bu süreçte hedeflediği özelleştirme saldırısının bir ayağını da bildiği gibi yine örgütlülüğün dağıtılması saldırısı oluşturmaktadır. Yani ülke zenginliklerinin emperyalistlere peşkeş çekilmesinin, işsizler ordusunun oluşmasının yanısıra sendikal örgütlülüğün dağıtılması gibi bir gerçek de bu saldırının altında yatmaktadır.

Saldırıya karşı işçilerin gelişen tepki ve öfkesi önümüzdeki dönem daha da artacaktır. Bu tepkinin örgütlenmesi önemlidir. Çünkü sistemin saldırılarına paralel bu hareketlilik gelişim göstermektedir.

Eyleme geçen Sinan köylüleri seslerini yükseltiyor: “YA TOPRAĞIMIZ, YA CANIMIZ!”

Diyarbakır'ın Bismil İlçesine bağlı Sinan köylüleri iki yıldır topraklarına el koymuş olan köy ağaları Reşit ve Cengiz Sinanlı'ya karşı başlatmış oldukları mücadelelerini İstanbul'a taşıdılar. Köylüler yaklaşık olarak 2 yıl önce köylerine gelen Doğrudan Gelir Desteği'nden yararlanmak için başvuru yaptıklarında 1956 yılında köye gelmiş görünen kadastro ekibinin, köyün 110 bin dönümlük arazisini Sinanlı ailesinin üzerine tapulamış olduklarını öğreniyorlar. Köyde ekim yapılan tüm araziler dışında köylülerin evlerini de üzerine yaptıran ağaya karşı önceleri ağanın zulmünü iyi bildiklerinden sessiz kalan Sinan köylüleri, başka çareleri kalmayınca yaptıkları bir yürüyüşle köylüleri harekete geçiriyorlar. Topraklarını geri alana dek sürdüreceklerini söyledikleri eylemlerine farklı biçimlerde sürekli devam ediyorlar. Tarlaları sürmek için gelen traktörlerin önünü keserek jandarmayla çatışıyor, seslerini daha fazla duyurabilmek ve kendileri gibi ağa zulmü altında yaşayıp ağalığı ortadan kaldırmak isteyen köylülere ulaşmak için Ankara'ya kadar yürüyorlar ve bu emeklerine yine Bismil'e bağlı Aslanoğlu köylüleri Tüm Köy-Sen önderliğinde seslerine ses katıyor. Ardından Kahramanmaraş'ın Pazarcık ilçesine bağlı Doğanlı köylüleri de örgütlü oldukları Tüm Köy-Sen ile beraber mücadelelerine destek veriyorlar. Acıların ortaklaştığı her yerde mücadelenin de ortaklaşması gerektiğini bilince çıkararak köylüler, “ya toprağımız ya canımız” diyerek çıktıkları yoldan geri adım atmamakta kararlılar. Mahkemeye başvurarak toprakların asıl sahipleri olan kendilerine verilmediği takdirde kan döküleceğini de söyleyerek “evimiz yok, tarlamız yok, yiyecek ekmeğimiz yok, çocuklarımızı okula gönderemiyoruz bize isyan etmekten başka bir şey kalmadı” cümlelerinin altını defalarca çiziyorlar, çünkü gerçekten başka çareleri yok. Henüz devletin kendilerine sahip çıkacağı, onları ortada bırakmayacağına dair umutları var, yaptıkları eylemlerde bu yüzden Türk bayraklarıyla yürüyorlar, pankartlarında Cumhurbaşkanı'na, Başbakan'a, Genelkurmay Başkanı'na ve bakanlara seslenen sloganlar yer alıyor, ancak bu işi asıl omuzlayacak ve zafere dönüştürecek olanların kendileri olacağını da biliyor-

lar.

Bismil'de, Diyarbakır'da, Ankara'da eylemler yapan, Ankara'da Başbakanlık Danışmanlarıyla görüşen Sinan köylüleri, kendilerine verilen sözlerle bir süre umutla bekledikten sonra çözümün sadece kendi elleriyle geleceğinin bir kez daha farkına varıp bir süredir kısık çıkan seslerini yeniden yükseltmeye çalışıyorlar.

7 Ağustos'ta Taksim Gezi Park'ta bir basın açıklaması yaparak çıktıkları yolun sonunda yaşamlarının olduğunu, geri dönmelerinin mümkün olmadığını ilan ettiler. Köylülerin öncülerinden olan Heybet İlde-niz bize Sinan ağasının yaptıklarından bahsederek bugüne nasıl geldiklerini anlattı. Daha önce de tehdit, adam kaçırma/öldürme, Silvan'dan getirttiği silahlı eşkıyaları kendisine karşı çıkan köylülerin evlerini yıkarak ev sahiplerini köyünden zorla sürme, köylülerin evlerini akşamdan sabaha kadar silahla taratma vb. yöntemlerle köylüler üzerinde baskı oluşturan Reşit ve Cengiz Sinanlı'nın babalarından miras kalan toprakları hırsız ve kimsenin haberi olmadan kendi üzerine tapulatırdığını anlatırken “ağanın tehditleri hala devam ediyor. Bizim topraklarımızı almaktan ve ağalığı ortadan kaldırmaktan başka hiçbir çaremiz yok. Bizim için bu bir ölüm kalım meselesi, topraklarımız olmadan biz zaten ölmüşüz. O zaman toprağımızı almak için de ölüyoruz” diyor kararlıca. Buğday, pamuk, mercimek, arpa, kavun, karpuz vb. üretmek için topraklarımızı sürdüren köylülerin başka geçim kaynakları olmadığı için başta İstanbul olmak üzere çeşitli illere göçerek ailelerini geçindirmeye çalıştıklarını da ekleyen İlde-niz, aynı zamanda başka bir gerçeğe daha dikkat çekiyor. Türkiye'de köylülüğün kalmadığı yönündeki düşüncelere cevap verir mahiyette “bu durumda olan bir sürü köy var ama seslerini duyurmak için yürümüyorlar, şimdilik korkuyorlar” diye özellikle belirtiyor. Sürecin başından beri başta ekonomik olmak üzere pek çok sıkıntı yaşadıklarına da dikkat çekerken özellikle jandarmanın köylüler üzerindeki baskısının arttığını vurguluyor. “Bir gün ağa traktörlerle adamlarını tarlalara göndermiş sürmek için. Gittik önlerini kestik traktörlerin, tarlalara sokmadık hiç birini. Jandarma haber almış, geldi hepimizi döve

döve gözaltına aldı. 124 kişiydik, 4'ümüzü tutuklayıp 3-4 ay sonra bıraktılar. Bizim aramızda yaralanan köylüler de vardı. 7 aylık hamile kadınlar vardı ama yine de dövüldüler” diyor.

Yakın bir süreçte yine ağa baskısından kaynaklı Van'dan kalkıp Kırklareli'nin Değirmenköy köyüne göç eden köylülerin yaşadıkları da henüz hafızalardan silinmiş değil. Sinan köylüleri şu an için ağalığa karşı örgütledikleri mücadeleleriyle esasında köylü hareketinin gelişmesine katkı sunacak bir hareket yaratmaya çalışıyor. Bismil Aslanoğlu köylüleri, Kahramanmaraş Doğanlı köylüleri ile birlikte örmeye çalıştıkları mücadele, içinden geçtiğimiz süreçte köylülerin örgütlenmesi açısından önemli bir tavır.

“Ölümüne direneceğiz!”

Saat 13:00'te Taksim Gezi Park'ta basın açıklaması yapan Sinan köylüleri taşıdıkları pankartlarla devletin yetkili kurumlarına ve hükümet temsilcilerine seslenerek Sinan köyü ağasının adaletsizliğine son verilmesini istedi. “Biz çocuklarımızın hırsız olmasını istemiyoruz”, “Ölümüne direneceğiz”, “Eğitim, aş istiyoruz”, “Köylüler şehirlinin efendisi ağanın kölesidir”, “Faşo ağa istemiyoruz”, “Kahrolsun feodal sistemin korucuları”, “İşgalci ağaya son” vb. dövizler taşıyarak topraklarını geri isteyen Sinan köylüleri “Çocuklarımızı okula gönderemiyoruz, ağa okul yaptırmıyor, gençlerimiz iş için 2 yıldır İstanbul'a geldiler. İş yok, güç yok İstanbul'da kapkaççı mı olsun, hırsız mı olsun? Biz toprağımızı istiyoruz, yoksa büyük olaylar olur. Bu topraklar için çok kan dökülür” dediler.

“Ölümlerimizi gömecek mezarlığımız yok!”

Sinan köylüleri adına açıklama yapan Heybet İlde-niz Osmanlı'dan kalan tapuları olduğu halde topraklarının hırsız Sinanlı'nın üzerine yapılmasının hukuka aykırı olduğunu belirterek ağanın kendilerini öldü

tererek tapuları kendi üzerine yaptığını söyledi. Bir an önce bu durumun çözülmesini istediklerini ekleyen İlde-niz, köy halkının perişan bir durumda olduğunu ifade etti. İlde-niz “Devlet 2000 nüfusu göz ardı edemez. Mutlaka bir çare bulmak zorundadır. En ufak bir hareketimizde bile ağa tarafından şikayet edilmekte, adliye salonlarında perişan olmaktadır. Şu an bile tüm köylüler hakkında dava açılmıştır. Mahkemeye gidecek masraflarımızı bile karşılamakta sıkıntı yaşıyoruz. Bize yapılan bu baskılar en geri kalmış ülkelerde bile görülmemiştir. Ölülerimizi gömecek mezarlığımız bile yoktur” dedi. Açıklamaya destek veren Tüm Köy-Sen Genel Başkanı Şevki Konur ise 1,5 ay boyunca Sinan köyünde kalarak köylülerin yaşadıklarını yakından görme imkanı olduğunu söyledi. Konur, feodalizmin köleci toplumunu yakacak olan ateşi Sinan köylülerinin yaktığını ifade ederek, Tüm Köy-Sen olarak Sinan, Aslanoğlu ve Doğanlı köylülerinin mücadelelerinde sonuna kadar onların yanında olacağını söyledi.

Açıklamaların ardından yarım saat oturma eylemi yapan Sinan ve Aslanoğlu köylüleri eylem sırasında sık sık “Köylü yüz haklıyız kazanacağız”, “Ağalık bitecek adalet gelecek”, “Topraklar bizindir bizim olacak”, “Köylü milletin efendisidir”, “Sinan köyü ağalığı yıkacak” vb. sloganlar atarak dağıldı. (İstanbul)

Kürt işçiler fındık hasadı için Karadeniz'e geldi

Karadeniz'de fındık hasadının başlamasıyla, Türkiye Kürdistanı'nın çeşitli illerinden tarım işçileri Karadeniz'e gelmeye başladı. Urfa'dan gelen yaklaşık 500 tarım işçisi Ordu'da Organize Sanayi Bölgesi'nin boş arazisine çadır kurdu. Çocukları ve yaşlılarıyla birlikte geldikleri Karadeniz'de çadırlarda susuz ve sağlıklı ortamda yaşam mücadelesi veren tarım işçileri, iş verecek fındık üreticileriyle an-

laşmayı bekliyor. Urfa'dan göç ederek; ilk önce Çukurova'da pamuk, Çorum ve Yozgat'ta nohut, Karadeniz'de fındık toplamak için yola çıkan işçiler, yılın neredeyse 6 ayını çadırlarda geçiriyorlar, kamyon kasalarında çoluk çocuk, yaşlı-geç konaklayacakları bölgelere göç ediyorlar. Geçtiğimiz günlerde Samsun'un Çarşamba ilçesine fındık toplamak için bir kamyonun kasasına binerek Çorum'dan yola çıkan 89 tarım işçisi, bindikleri kamyonun hız sınırını aşmasıyla şehir merkezinin Çarşamba yolu üzerinde durduruldu. Kadın-erkek ve çocuklardan oluşan 89 kişilik tarım işçileri kamyonun kasasında sı-

caktan bunalmış bir şekilde yığılmışlardı. Çorum'dan 900 YTL'ye kiraladıkları kamyonu bindiklerini anlatan işçiler, Yozgat'ta nohut hasadını bitirdiklerini, Samsun'un Çarşamba ilçesine fındık toplamaya geldiklerini anlattılar. Otobüsle gelip gitmenin bir kişi için 100 YTL'yi bulduğunu, bu kadar para kazanamadıklarından kamyon kasalarında yolculuk yapmak zorunda olduklarını belirttiler.

Trafik polislerince durdurulan kamyonun şoförü ceza aldıktan sonra, yol kenarında bekletilen işçiler ilçe belediyesine ait otobüsle gidecekleri yere gönderildiler. (Samsun)

Siyanürlü altın aramaya bir yenisi daha eklendi: Eşme

Şu ana kadar bölgede yapılacak siyanürlü altın aramaya henüz izin çıkmadı. Ancak arama işleminde kullanılacak olan siyanürün 70 tonluk bölümü 10 Ağustos tarihinde İzmir Limanı'nda olacak. Dünyanın en büyük altın arama şirketinden biri olan "Eldorado Gold"un işleteceği arama madeninin, henüz işletme izni olmasa da bunun hazırlıklarını yapıyor.

Yıllardır Bergama köylülerinin direnişi ile gündemden düşmeyen siyanürlü altın aramaya bir yenisinin de Uşak'a bağlı Eşme ilçesinde eklendiğini gazetemizde daha öncede yayınlamıştık. Şu ana kadar bölgede yapılacak siyanürlü altın aramaya henüz izin çıkmadı. Ancak arama işleminde kullanılacak olan siyanürün 70 tonluk bölümü 10 Ağustos tarihinde İzmir Limanı'nda olacak. Dünyanın en büyük altın arama şirketinden biri olan "Eldorado Gold"un işleteceği arama madeninin, henüz işletme izni olmasa da bunun hazırlıklarını yapıyor. Bergama köylülerinin de avukatlığını yapan Av. Arif Ali Cangı'ya göre "Şirket tesisleri kuruyor. Şimdiden on binlerce ağaç kesildi. Maden işletmeciliği sonunda 1 kilometre kare alanı kaplayan 400 metre derinliğinde bir krater çukuru oluşacak. Yüzeyle büyük kısmı siyanürlü kirlenmiş, sülfürlü ağır metal içeren 100 milyon metre küp atık depo alanlarının oluşmasına neden olacak. Bu milyonlarca ton tehlikeli atık yeraltı ve yerüstü su kaynaklarını kirliletecek, Gediz Nehri ile tüm Batı Anadolu'yu etkileyecek."

Maden alanı Uşak'ın Eşme ve Uluğ-

bay ilçeleri arasında kalan bir yer. Maden alanının hemen yakınında Gümüşkol, Hacıhasanlar, Katrancılar, Ovacık, Karapınar, Söğütlü, Hacıaliler ve Bekişli gibi kırsal yerleşim yerleri var. Böylesine tehlikeli bir işin hemen yerleşim yerinin yakınında yapılmasının ve kâr hırsı güden egemenlerin ve sermaye sahiplerinin insan hayatını hiçe saydıkları bir kez daha gözler önüne serildi. İşletmenin henüz izin almamasına rağmen çalışmanın iptali için yapılan suç duyurusu sonucu açılan dava, Manisa İdare Mahkemesi'nde devam ediyor.

Öte yandan arama işleminde kullanılacak siyanürün 70 tonunu taşıyan "Agmaria" isimli geminin 10 Ağustos'ta İzmir'de olması bekleniyor. Siyanürü taşıyan Kathoni Deniz Taşımacılığı firmasının siyanürü gemiden taşımak için kendilerinden yardım istediğini söyleyen Kimya Mühendisleri Odası İzmir Şubesi Yönetim Kurulu Başkanı Prof. Dr. Gürol Dişli "bu çok tehlikeli" diyerek reddetdiklerini belirtti. Konuyla ilgili bir açıklama yapan TS İzmir Şubesi yetkilileri ise geminin limanda bir dakika bile bu yükü kalmasının yasak olduğunu, yü-

kün hemen taşınarak boşaltılmasının gerektiğini bildirdi.

Çevre Mühendisleri Odası İzmir Şubesi Yönetim Kurulu Başkanı Faruk İşgenç ise taşınan siyanürün hukuksal kurallara aykırı olduğunu belirterek "Henüz işletme ruhsatı alamayan bir şirket siyanür ithal edemez. Çünkü siyanürü alırken hangi işte kullanacağını belirtmek gerekir. Eğer böyle bir talebin varsa ruhsatı getirmeni isterler. Bu madde tehlikeli bir iş için de kullanılabilir. 2. Dünya Savaşı sırasında siyanürün kullanıldığını hepimiz biliyoruz. Kısacası bu maddenin nerede kullanılacağını beyan etmeniz gerekmektedir" dedi.

Ülkemizde son yıllarda Bergama'da yapılan siyanürlü altın arama işlemi yine yakın bir süreçte ortaya çıkan Tunceli'ye bağlı Ovacık ilçesinde de yapılmaktadır. Ama gerek Ovacık'ta özellikle de Bergama'da siyanürlü altın aramaya karşı köylülerin direnişleri simgeleşmiş durumdadır. Ancak Eşme'liler de hukuksal olarak bir süreç başlattıklarını belirterek geminin limana yanaştığı anda bir direnişle karşılaşacağını da belirttiler.

(H. Merkezi)

BÖĞÜRTLEN ÜRETİCİLERİ ÖRGÜTLENİYOR!

Mersin'in Silifke İlçesi'nde bir araya gelen böğürtlen üreticileri "Böğürtlen Üreticileri Birliği"ni kurdu.

Bir araya gelen 17 böğürtlen üreticisi; pazarlama, temsil hakkı, tüzel kişilik kazanma, teknik destek, eğitim ve yayım, tanıtım hizmetlerinin daha iyi yürütülmesi için birlik kurdu.

İlçe Tarım Müdürlüğü'ne başvuran üreticiler, Türkiye'de ilk defa kurulan "Böğürtlen Üreticileri Birliği"nin örnek teşkil edeceğini kaydetti. (Mersin)

ÜZÜM-SEN ÜYELERİ ANKARA'DA

Üzüm-Sen üyesi yaklaşık 50 kişi Ankara'ya gelerek, TARIŞ'ın üzüm taban fiyatlarını maliyet ve kâr hesabı üzerinden zaman geçirmeden açıklaması, kuru üzüm fiyatlarının maliyet ve yüzde 25 kâr hesabıyla en az 1 milyon 750 bin lira olması ve özelleştirilen Suma Fabrikası'nın fiyat belirlerken, sendikalarının referans fiyatını temel alması taleplerini Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'na iletti.

Taleplerinin yer aldığı dosyayı Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'na sunan Üzüm-Sen üyelerine, KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul ve KESK'e bağlı bazı sendikacıların yöneticileri ile bazı siyasi parti temsilcileri de destek verdi.

Tarım ve Köyişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Nihat Pakdil ile görüşen Üzüm-Sen üyeleri, daha sonra Bakanlık binası önünde bir açıklamada bulundu. Üzüm-Sen Genel Başkanı Adnan Çobanoğlu, 2005 yılında 3 milyon 650 bin ton üzüm ürettiklerini, bu üretimle Türkiye'nin dünya sıralamasında 6. olduğunu söyledi. Üzüm üreticilerinin ekonomik durumunun üretilen üzümün oranıyla aynı paralelde olmadığını ifade eden Çobanoğlu, "Üzüm üreticileri uygulanan tarım politikaları nedeniyle olumsuz etkilenen yetiştiricilerin başında gelmektedir" dedi.

Şu anda 2 bin civarında üyelerinin olduğunu belirten Çobanoğlu, hükümetin Suma fabrikalarını özelleştirmesiyle, üzüm üreticilerinin de piyasa koşullarına korumasız bir şekilde terk edildiğini söyledi. Çobanoğlu, 2004 yılında Suma fabrikalarının özelleştirilmesini fırsat bilen tüccar ve sanayicilerin yaş üzüm alım fiyatlarını alabildiğine düşürdüklerini, TARIŞ Üzüm Birliği'nin de kuru üzüm fiyatlarını uzun süre açıklamadığını ve aldığı üzümlere daha sonra maliyetlerin altında bir fiyat belirlediğini, bu nedenle üzüm üreticilerinin mağdur olduğunu ifade etti. (H. Merkezi)

Domatesten sonra şeftali de RUSYA KAPISINDAN DÖNDÜ

Rusya ile domates ihracatında Akdeniz meyve sineği nedeniyle yaşanan krizin hemen ardından yine Rusya'ya ihraç edilen şeftalilerin aynı gerekçeyle limanlardan geri gönderilmesine tepki gösteren Türkiye Ziraatçılar Derneği Genel Başkanı İbrahim Yetkin 31 Temmuz'da dernek binasında yaptığı basın açıklamasında olayın kasıtlı olduğunu söyledi.

Biber, domates, salatalık vb. ürünlerden sonra şimdi de şeftali üretimindeki denetim eksikliği iddiasını değerlendiren Yetkin, Rus uzmanların ülkemizde şeftali üretilen yörelere gelerek buralarda bizzat depo incelemeleri yapmasının rencide edici olduğunu ifade etti. Aynı bölgelerde üretilen şeftalinin AB ülkelerine de gönderildiğinde herhangi bir sorun ya-

şanmazken Rusya'ya gönderilen ürünlerde Akdeniz meyve sineğine rastlandığı tespitinin yapılmasının samimi olmadığına dikkat çekti. Açıklamada köylülerin yaşadığı çeşitli sorunlara da yer veren Yetkin, kilosunu 130-140 bin lira olan şeftalinin uzun süre korunmadığını ve çabuk bozulduğunu söyledi. Üretenin ve tüketenin zarar ettiğine değinen Yetkin, köylüden 120 bin liraya alınan şeftalinin, tüketiciye 650 bin liraya satıldığını, aynı şekilde 60-70 bin liraya üreticiden alınan domatesin pazarda 500 bin liraya satıldığını söyledi. Aradaki farkın araçlara gittiğini belirterek sistemin revize edilmesi gerektiğini ifade ederek Haller Yasası'nın değişme zorunluluğunu dile getirdi.

(H. Merkezi)

Tarım işçilerine çadır mahkumiyeti

Devletin ve IMF'nin dayattığı tarımda yıkım politikalarının sonucu olarak memleketlerinde iş bulamayan, geçimlerini sağlayabilmek için köylerinden kasabalarından göçüp Çukurova'ya gelen tarım işçileri çadırlarda zorlu bir yaşam mücadelesi veriyorlar.

Urfa, Şırnak ve Adıyaman yöresinden Çukurova'ya gelen işçiler teknolojiden uzak, elektriksiz çadırlarda yaşamaya çalışıyorlar. 9-10 aydır memleketlerine gidemeyen bu insanların bir lokma ekmeğin için yanlarında getirdikleri çocukları, eşleri, ve yaşlıları da her türlü çileyi çekiyorlar. Çocuklar düzenli okula gidemiyor.

Hasta olanlar parası varsa yakın bir köye gidebiliyorlar. Hamile kadınlar ise çocuklarını çadırlarda dünyaya getiriyorlar.

Çadırlarına geçici süreyle aldıkları elektrik TEDAŞ tarafından kesilince 45-50 ailenin mağduriyeti daha da büyüdü. Kurdukları çadırkentte yaşayan, yaşamaya çalışan insanlar çapa, kavun, karpuz, soğan, patates, domates, yerkıstığı toplanması gibi işleri yapıyorlar. Bu günlerde ise iş yok. Tarımın tasfiyesi yüzünden memleketlerinden gelip bir sürü zorlukla göğüs germeye çalışan tarım işçilerine bir de Çukurova'nın bereketli toprakları sırt çevirmiş. (Mersin)

Gazi ve Ümraniye katliamının AİHM'deki davası sonuçlandı

GERÇEKLEŞMEYEN ADALETİN ACISINI PARA AZALTABİLİR Mİ?

12 Mart 1995 gecesi Gazi Mahallesi'nde Yavuz, Dostlar, Öntaş ve Doğu kahvehanelerinin taranması ve bir kişinin katledilmesiyle başlayan olaylarda, halk saldırıyı protesto etmek için sokaklara dökülmüş, devlet güçlerinin halkın üzerine ateş açmasıyla toplam 12 kişi katledilmişti. Gazetelerde aralarında Susurluk'ta ölen polis şefi Hüseyin Kocadağ'ın da bulunduğu kolluk güçlerinin insanların üzerine doğrulttukları namlular yer almıştı. 13 ve 14 Mart'ta Ümraniye 1 Mayıs mahallesi'nde katliamı haber alan on bin kişi yollara dökülmüştü. Yolu kesen kolluk güçlerinin yine halkın üzerine ateş açmasıyla 5 kişi de burada katledilmişti. Daha sonra açılan dava "güvenlik" gerekçesiyle Trabzon'da görülmüştü. Gazi'de ve Ümraniye'de halkın güvenliğini sağlamak yönünde hiçbir çabası olmayıp, tersine katliamın bizzat sorumlusu olan kolluk güçleri ve başlarındaki devlet yönetimi, "adaletin tecellisi"

için davayı güvenlik altına alıyorlardı! Gerçekte bu, davanın sahiplenilmesini ve kamuoyu yaratılmasını engelleme amacından başka birşey değildi. 7 yıl süren Gazi davasında yargılanan 20 polis memurundan 18'i beraat etti, Adem Albayrak ve Mehmet Gündoğan adlı iki polis memuru ise göstermelik bir ceza ile toplam 4 yıl 32 ay hapis cezasına çarptırılarak "cezalandırıldılar". Bu cezalar da "af" kapsamına alınarak ertelendi. Üsküdar Başsavcılığı 5 kişinin katledildiği Ümraniye'deki olaylarla ilgili, delil yetersizliğinden takipsizlik kararı verdi. Aileler ve avukatlar da her iki kararın 2002'de Yargıtay'ca onanmasının ardından davayı AİHM'e taşıyacaklarını belirterek, adil bir yargılamanın gerçekleşmediğini, katillerin hak ettikleri cezayı almadıklarını belirtmişlerdi.

Geçtiğimiz günlerde açıklanan AİHM (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) kararına göre, AİHM 10 yıl önce

Gazi ve Ümraniye'deki katliam sonrası "adil yargılama yapılmadığını" belirterek, Türkiye'yi suçlu buldu ve ölenlerin yakınlarına toplam 510 bin euro tazminat ödenmesine karar verdi. Ancak adaletin yerine gelmediğini düşünen aileler için bu paranın pek bir anlamı yok. Aileler çektikleri acının parayla ölçülemeyeceğini, tek istediklerinin katillerin cezalandırılması olduğunu belirtiyorlar. AİHM'in, kolluk güçlerinin göz yaşartıcı bomba, plastik mermi ve tazyikli su kullanabileceğini belirttiği olaylarda, Özel Timler halkın üzerine ateş açmıştı. Hedef gözeterek ve bilinçli olarak öldürmeye yönelik yapılan bu uygulamalar basına da yansımış ve katliam tüm dünyanın gözü önünde gerçekleşmesine rağmen, sanık polislerin avukatları yaptıkları savunmalarda "polislerin kendini koruduğunu, teröristlerin halkın arasına girerek olayları kışkırttığını" belirtmişlerdi.

Ailelerin avukatlarından Sabri Kuşkonmaz, AİHM'in gerekçeli kararının ellerine ulaşmadığını belirterek, "Edindiğimiz bilgilere göre, AİHM'in adil yargılama yapılmadığı yönündeki kararı nedeniyle davanın yeniden görülmesi gerekiyor. Bu kez davanın İstanbul'da görülmesi için tüm girişimlerde bulunacağız" dedi.

Bilerek ve istenerek devlet tarafından yapılan bir katliam, yıllar süren ve beraatla sonuçlanan bir dava, çocuklarının "kaderine" parayla razı gelmeleri istenen aileler... İşte ülke demokrasinin içinde bulunduğu durum! Olmayan bir adaletin ve katledilen çocuklarının arkasından ağlayan anaların her bir göz yaşının diyetini ödemeye yeter mi para? (H. Merkezi)

ADANA'DA

OPERASYON TERÖRÜ!

8 Ağustos 2005 tarihinde Adana'nın çeşitli bölgelerinde 17'ler için eylem yaptıkları iddiasıyla 7 kişi gözaltına alındı. 8 Ağustos Pazartesi sabah 06:00 sularında evlere yapılan baskınlarla MKP'yi övmekten (suç ve suçluyu övmekten) 6 Atılım okuru ile 1 Devrimci Demokrasi okuru gözaltına alındı. Resimlerden tespit edildikleri iddiasıyla operasyon düzenleyen TMSH ekipleri operasyon terörü ile bir kez daha devrimcilere saldırdı. (Mersin)

HAKKARİ'DE MAHALLE

ABLUKA ALTINDA

Türkiye Kürdistanı'nda bir yandan operasyonlar devam ederken diğer yandan da TC ordusu aldığı kayıplar karşısında öcünü halktan almaya çalışıyor. Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde HPG tarafından karakola düzenlenen saldırının ardından Yeni Mahalle 3 gündür abluka altında. Mahalleye giriş ve çıkışlar yasaklandı. Mahalle sakinleri bu durumun 3 gündür devam ettiğini belirterek, hastalarını bile hastaneye götüremediklerini bildirdi. (H. Merkezi)

BURSA DEHAP'A SALDIRI KINANDI!

Şirnak Uludere'de gerçekleştirilen askeri operasyonlar sırasında yaşamını yitiren Uzman Çavuş Kemal Elçiler'in cenaze töreni sonrası faşistler tarafından DEHAP Kemalpaşa İlçe binasına saldırılması ve yine Bursa'da çalışan Kürt işçilerine yönelik tutum çeşitli etkinlikler ile protesto edildi. Hatırlanacağı üzere Elçiler'in cenaze töreninden ayrılan bir grup DEHAP Kemalpaşa İlçe binasına taş ve sopalarla saldırmış, çıkan olaylarda 5 araç tahrip edilmişti.

Yürüyüş esnasında sık sık "Kahrolsun PKK", "Bursa Kürtlere mezar olacak" şeklinde slogan atan grup, DEHAP İlçe binasına taş ve sopalarla saldırmıştı.

Konuya ilişkin bilgi veren DEHAP Bursa İl Başkanı Murat Avcı, son günlerde artan saldırılara dikkat çekerek Bursa'da bulunan sivil toplum örgütleri ve siyasi partilerle birlikte yaptıkları ortak basın açıklamasıyla bu olumsuz gidişatın durdurulması için çağrıda bulunacaklarını söyledi. 7 Ağustos Pazar günü saat 13.00'te Osmangazi Metro İstasyonu önünde yapılan basın açıklamasında da saldırı kınandı. Yapılan bu eyleme Partizan, SDP, EMEP, İHD, Tuncelililer Derneği, ESP ve BDSH de destek verdi. (Bursa)

Gazi'de faşist saldırı!

Yıllardır çeşitli mahallelerde elini kolunu sallayarak insanlara saldıran, insanları sokak ortasında taciz eden faşistler son olarak Gaziosmanpaşa İlçesi'ne bağlı Sultançiftliği Mahallesi'nde üç kişiyi yaraladı. Sultançiftliği Mahallesi'nde ülkücü bir grubun bı-

çaklı saldırısına uğrayan İlhan Doğan yoğun bakıma alınırken, mahalle halkının saldıranların Ülkü Ocağı'na girdiğini tespit ederek toplanması üzerine polis gaz bombaları ile kitleye saldırdı. Gaz bombasıyla müdahale edilen mahalle halkı ve polis arasında çatış-

malar uzun süre devam etti. Halk "Katiller dışarı çıksın" şeklinde slogan attı.

Akşam saatlerinde MHP binası önünden geçen Yusuf Ocak (18), Murat Keskin (19), İlhan Doğan (23) adlı üç kişi yaklaşık 20 kişilik bir ülkücü grubun bıçaklı saldırısına uğradı. Sultan Hastanesi'ne kaldırılan yaralılarından Doğan yoğun bakıma alınırken, çeşitli yerlerinden bıçak darbesi alan Ocak ve Keskin'in ise tedavileri tamamlanarak taburcu oldular. Olayla ilgili bilgi veren yaralılarından Ocak, ülkücü grupla daha öncede çeşitli sebeplerden dolayı sürtüşme yaşandığını belirterek, "Biz sokakta gezerken, 20 kişilik ülkücü grup ellerinde satır ve kasatularla 'Allahu Ekber' diye bağırarak bize saldırdılar" dedi. (İstanbul)

Dersim'de bir yargısız infaz daha!

**“Bu cinayetin zanlılarının kim olduğu merak ediliyorsa JİTEM itirafçısı Abdülkadir Aygan'ın itiraflarına bakabilirsiniz. Orada her şey var. Bu cinayetin de faili biliniyor ve biz bu faille-
rinin derhal tespit edilip yargılanmasını istiyoruz”**

Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nin Valilik tarafından “güvenlik” gerekçesi ile 45 gün ertelenmesi, ancak halk tarafından fiili olarak yapılmasının ardından Dersim'de saldırılar bitmek bilmiyor.

Orman yangınları halen çeşitli bölgelerde devam ederken yangınlara müdahale edilmiyor. Bunun yanında yargısız infazlara bir yenisi daha eklendi.

Kısa bir süre önce Almanya'dan mem-

leketi Tunceli'ye ziyarete gelen Hasan Şahin'in Aktuluk Köyü (Turişmek) Meytan Mezrası'nda katledilmesi halkın tepkisine yol açtı. HPG'nin üst düzey yöneticilerinden Süleyman Şahin'in babası Hasan Şahin'in öldürülmesi, düzenlenen kitlesel basın açıklamasıyla kınandı. Belediye Yeraltı Çarşısı üzerinde Tunceli Emek ve Demokrasi Platformu tarafından düzenlenen basın açıklamasına İHD Diyarbakır Şube Başkanı Selahattin Demirtaş, Tunceli Belediye Başkanı Songül Erol Abdil, Belediye Başkan Yardımcıları Mustafa Taşkale, Murat Polat, DEHAP Genel Başkan Yardımcısı Alaaddin Erdoğan ve Ferhat Tunç da destek verdi.

“Baskılar bizi yıldırılmaz” yazılı pankart taşıyan kitle adına açıklama yapan

EMEP İl Başkanı Hüseyin Tunç, bu cinayetin faili meçhul olmadığını faillerinin bulunduğunu belirterek, “Bu cinayetin zanlılarının kim olduğu merak ediliyorsa JİTEM itirafçısı Abdülkadir Aygan'ın itiraflarına bakabilirsiniz. Orada her şey var. Bu cinayetin de faili biliniyor ve biz bu faille-
rinin derhal tespit edilip yargılanmasını istiyoruz” dedi. Mersin'de yaşanan bayrak provokasyonu ile başlayan halkı sindirmeye yönelik bu tür olaylara karşı verilecek en iyi cevabın mücadeleyi daha da güçlü kılmak olduğunu ifade eden Tunç, “Bugün Dersim'de Hasan Şahin'e sıkılan 7 kurşun aslında Türkiye'nin her yerinde bulunan işçisinden emeklisine tüm Kürt, Türk ve Arap emekçilerine sıkılmıştır” diye konuştu. (Malatya)

Mersin'de tren kazaları protesto edildi!

Mersin'in Akdeniz Beldesi'ne bağlı Çilek Mahallesi halkı, Karacailyas Beldesi'nde meydana gelen kazada, trenin altında kalarak yaşamını yitiren 70 yaşındaki Rabia Çelik için protesto eylemi yaptı.

Mahallesinin mahalle sakinleri, yetkili mercilerin derhal harekete geçerek, tren yolu üzerinde gerekli önlemleri almasını istedi.

70 yaşındaki Rabia Çelik, 2 Ağustos'ta Adana'dan Mersin'e gelen 5709 numaralı trenin altında kalarak yaşamı-

nı yitirmişti.

Kazanın meydana geldiği yerde mahalle sakinleri adına açıklama yapan Hıdır Akça, tren yolunda yıllardır can kaybı yaşandığını ve mahalle sakinleri olarak bu durumun huzurlarını bozduğunu söyledi.

Artan can kayıplarına karşı yetkili mercilerin hiçbir önlem almadığını belirten Akça, “Yaşanan kazada, trenin Karacailyas Beldesi'nde bir kadına çarpması ve 5 kilometre sürükleyip Çi-

lek Mahallesi'ne kadar getirmesi ihmalkarlığın en büyük göstergesidir. Burası bütün fabrikaların giriş ve çıkışı olduğu için çok işlek bir yoldur” dedi.

Yetkili mercilerin derhal önlem alması gerektiğine dikkat çeken Akça, aksi takdirde demokratik eylemlerini sürdüreceklerini kaydetti.

Açıklama yapıldığı sırada Mersin Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polislerin yoğun güvenlik önlemi aldığı görüldü. (Mersin)

Gündem okurları hedef gösterilmeye karşı gazetelerini sahiplendi

DIYARBAKIR

Diyarbakır'da Ülkede Özgür Gündem gazetesi okurları, Genelkurmay 2. Başkanı İlker Başbuğ, Albay Taner Duvenci ve köşe yazarı Aslı Aydıntaşbağ hakkında suç duyurusunda bulundu.

Genelkurmay Başkanlığı'nda 19 Temmuz 2005 tarihinde düzenlenen medya brifinginde Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ'un açıklamalarına tepki göstermek için 4 Temmuz'da yaklaşık 100 Ülkede Gündem gazetesi okuru Diyarbakır Adliyesi önünde bir araya geldi. Orgeneral Başbuğ hakkında suç duyurusunda bulunmadan önce gazete okurları adına Av. Osman Çelik basın açıklaması yaptı. 1982 Anayasa'nın 25. maddesinde “herkes, düşünce ve kanaat hürriyetine sahiptir” ibaresinin yer aldığı dikkat çeken Çelik, vatandaşların haber alma hakkının anayasal koruma altına alındığını dile getirdi. Çelik, şunları dile getirdi: “Basın özgürlüğü, düşünce ve kanaat özgürlüğünü tamamlayan ve onun kullanılmasını sağlayan bir özgürlüktür. Basın özgürlüğünün, okuyucuların, izleyicilerin ya da dinleyicilerin haber alma ve görüşleri öğrenme olanağından yoksun bırakılmaları gerekiyor.”

‘Sorumlular hakkında soruşturma açılmalı’

Haber alma ve verme hakkı yada haberlere ulaşma özgürlüğü izleyici, dinleyici veya okuyucunun kolektif hak ve

özgürlükleri olduğunu dile getiren Çelik, demokratik hukuk devletinde halkın bilgi edinme hakkına sınır getirilemeyeceğini belirtti. Çelik, suçun kamuya açık ve yayın yoluyla yapılmış olmasının kaygıları artırdığını söyledi. Haber alma hakkına yönelik ciddi sınırlamalar içeren, okuru oldukları gazete ile ilgili asılsız açıklama ve yayımlarla, gazete isminin ‘terörizmle’ birlikte anılmasından rahatsızlık duyduklarını belirten Çelik, bu nedenlerden dolayı açıklamayı yapan ve bu açıklamaları yayımlayan sorumlular hakkında soruşturmanın yapılmasını talep etti.

Çelik'in ardından kısa bir konuşma

yapan DEHAP Diyarbakır Merkez İlçe Başkanı Mustafa Polat, basın özgürlüğüne değinerek, insan hak ve özgürlüklerine önem veren Ülkede Özgür Gündem gazetesinin bu ithamlarla suçlanmasının kabul edilebilir bir tutum olmadığını söyledi. Açıklamadan sonra gazete okurları, “Özgür basın susturulamaz” sloganları ile adliye binasına girerek, adı geçen kişiler hakkında suç duyurusunda bulundu.

Ayrıca Siirt'te de bir grup esnafın Genelkurmay İkinci Başkanı İlker Başbuğ'un basın brifingindeki sözlerine tepki göstermek amacıyla Gündem gazetesi için “abone ol” kampanyası başlattığı öğrenildi.

MERSİN

Genelkurmay İkinci Başkanı İlker Başbuğ'un yaptığı açıklamada bazı demokratik kitle örgütleri ve gazeteler hedef gösterilmiş, provokasyon için ikinci kez düğmeye basılmıştı. Bu olayın ardından Gündem okurları ve çalışanları bu olayı protesto etmek için birçok ilde basın açıklaması gerçekleştirdi. Bu açıklamalardan biri de Mersin'de yapıldı.

1 Ağustos Pazartesi günü kendilerine “Halk İnisiyatifi” adı veren oluşum Akdeniz Beldesi'nde “Ülkede Özgürlük Gündem Gazetesi'yle Dayanışma Kampanyası” başlattı.

Gündem okurları İlker Başbuğ hakkında suç duyurusunda bulundu

1 Ağustos Pazartesi günü Ülkede Özgür Gündem Gazetesi okurları Kartal Adliyesi'ne gelerek Genelkurmay 2. Başkanı İlker Başbuğ, Albay Taner Duvenci ile gazeteci Aslı Aydıntaşbağ hakkında suç duyurusunda bulundular. Cumhuriyet Savcısı Alpay Göçmen'e iletilen dilekçelerde “inanç, düşünce ve kanaat hürriyetinin kullanılmasının engelleme, haberleşmenin engellenmesi, suç işlemeye tahrik, halkı kin ve düşmanlığa tahrik veya aşağılama, kanunlara uymamaya tahrik, görevi kötüye kullanma ve yargı görevi yapma etkileme” suçlarından yukarıda isimleri geçen kişiler hakkında soruşturma açılması talep edildi. (Kartal)

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde zorla sevk saldırısı

Zorla sevk edilen tutsaklar

Bolu F Tipi Hapishanesi'ne sevk edilenler: Mehmet Kulaksız, Aslan Bahar, Erdal Koç, Hüseyin Özen, Nurettin Erenler, Eren Aydoğdu, Memik Horuz, Halil Gündoğan, Taylan Balatacı, Baysal Demirhan, Ali Baba Arı, Hüseyin Çevik, Baki Yaş, Selahattin Gedik, Veli Canik.

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sevk edilenler: Ali Ercan Gököğlü, Kenan Günyel, Bülent Kemal Yıldırım, Ercan Kutlu, Celal Yayla, Cemal Ağırman, Kaan Kurtuluş, Serdar Karacelik, Barış Ateş, İnan Gök, Mustafa Tosun, Ali Koca, Osman Nuri Ocaklı.

Muzaffer Öztürk isimli tutsak da yine **Tekirdağ 1 No'lu** da tek kişilik hücreye konuldu.

1 Ağustos Pazartesi günü sabah saatlerinde Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne giden ailelerinin bazıları yakınlarıyla görüşürülmedi. Nedenini soran ailelere yakınlarının başka hapishanelere sevk edildiği cevabı verildi. Görüşe giren aileler ise bu sevk nasıl gerçekleştiğini öğrendiklerinde basına ve kamuoyuna bilgi verdiler.

Devlet F Tipi hapishanelere kapattığı tutsaklar üzerindeki baskılarını devam ettiriyor. Son süreçte gerek ülkemizde gerekse dünyadaki gelişmelerle birlikte emekçi halk kitlelerinin ekonomik ve demokratik taleplerle alanlara dökülmesini çeşitli biçimlerde yönelttiği saldırılarla yok etmeye çalışıyordu. Bu saldırıların bir parçası olarak hapishaneler cephesinde de robokop giyimli askerler ve gardiyanların gaz maskeleriyle, tek kişilik hücrelere konulan tutsakların başlattığı açlık grevinin toplum üzerinde yaratacağı etkiyi ortadan kaldırmak ile hedeflediği sonuca daha hızlı ulaşmak için yeni bir saldırı örgütleyerek tutsakları işkence yaparak başka hapishanelere sevk etti. Tutsakların tek kişilik hücrelere atılmasını protesto etmek için başlatılan açlık grevinin sonlandırılmak için gerçekleştirilen saldırı 30 Temmuz sabah saat 06:00'da yaşanmasına karşın 1 Ağustos'ta öğrenen tutsak aileleri konuya ilişkin açıklama yaparak saldırıyı protesto etti.

TUYAB, Sürgünleri Protesto Etti

3 Ağustos Çarşamba günü saat 12:00'de Galatasaray Postanesi önünde toplanan TUYAB'lılar "Devrimci irade

teslim alınamaz" sloganları eşliğinde basın açıklamasına başladılar. Kitle adına açıklamayı okuyan Seza Mis Horuz, düşündüğü ve sorguladığı için "terörist" denerek zindanlara atılan devrimci tutsakların 30 Temmuz günü saat 6:00 sularında hiçbir gerekçe gösterilmeden kaba kuvvetle hücrelerinden alınarak bir kısmının Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'ne bir kısmının Bolu F Tipi Hapishanesi'ne götürüldüğünü söyledi. Toplam 30 mahkumun 16'sının Bolu F Tipi'ne, 14'ünün de Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'ne sevk edildiğini belirten Horuz, bu olayın açıklanmasını istediklerinde talimatı verenin Adalet Bakanlığı olduğunun belirtildiğini, tutsakların ise paralarına, elbiselerine ve yaşam açısından gerekli diğer eşyalarına el konulduğunu söyledi.

Konuşmanın ardından beş dakikalık oturma eylemi yapan TUYAB'lılar marşlar söyledi. Kitlenin sık sık attığı "Tecridi kaldırın hücreler kapatılsın", "Sürgün sevklerine hayır", "Devrimci irade teslim alınamaz" sloganlarının ardından eylem sona erdirildi.

2 Ağustos'ta İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenleyen DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri) Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan gelişmeleri tutsakların dilinden aktardı. Basın metnini okuyan Fatma Yıldırım, zorla sevk edilen tutsakların açlık grevinin süresize dönüştürdüğü duyuruldu. Ailelerle birlikte 1 Ağustos'ta Tekirdağ 1 No'lu F Tipi önünde bulunan Aysun Güven de yaşanan saldırıya ilişkin kısa bir bilgilendirme yaptı.

TAYAD Sürgün Sevkleri Kınadı

TAYAD'lı aileler de aynı gün saat 13:00'te Taksim Tramvay Durağı'nda toplanarak devrimci tutsakların dövülerek, yaka paça sevk edilmesini protesto etti. "19 Aralık hapishanelerde operasyonlarla, sürgünlerle, tecritle sürüyor" yazılı pankart açarak basın açıklaması yaptı. Açıklamayı yapan TAYAD Başkanı Mehmet Güvel, zorla sevke direnç gösteren Sinan Yıldırım, Cemal Ağırman ve Ercan Gököğlü adlı tutsakların ağır yaralı olduklarını, diğer tutsakların da çeşitli yerlerinden yaralandıklarını söyledi. Güvel, bu saldırıların Haziran ayında yürürlüğe giren Ceza İnfaz Kanunu'nun bir parçası olduğunu dile getirdi.

5 Ağustos günü TAYAD'lı aileler bir kez daha Sultanahmet Adliyesi önünde

toplularak basın açıklaması yaptı. Saat 13:00 sularında sloganlarla başlayan açıklamada "19 Aralık Hapishanelerde Operasyonlarla, Sürgünlerle Devam Ediyor/ TAYAD'lı aileler" yazılı pankart açılırken kitle adına İstanbul TAYAD başkanı Mehmet Güvel açıklamayı okudu.

GAZİ MAHALLESİ

30 Temmuz 2005 tarihinde Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde devrimci tutsakların zorla sürgün edilmesini DHP, ESP ve Partizan 7 Ağustos'ta Gazi Mahallesi'nde yaptıkları meşaleli yürüyüşle protesto etti. Gazi Hastanesi önünde toplanarak üzerlerine "Tecrit kaldırılınsın hücreler kapatılsın" yazılı kefenler giyen 100'ü aşkın insan "Bedenlerimizi tutsak alabilirsiniz ama beyinlerimizi asla" pankartı arkasında meşalelerle yürüyüşe başladı. Kitle sloganlarla Eski Karakol önüne kadar ilerledikten sonra burada yapılan basın açıklamasında hapishaneler sorununun belli bir kesimin sorunu olarak algılanmaması gerektiği söylendi. Tecritin kaldırılması ve hücrelerin kapatılması için içeride ve dışarda yürütülecek mücadeleye omuz verilmesi sonucu başarı kazanabilir diyerek Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde 30 devrimci tutsağın başka hapishanelere zorla sevk edilmesini protesto ettiler. Yürüyüş boyunca yol trafiğe kapatılırken yapılan yürüyüş mahalle halkı da alkışlarla destek verdi. (İstanbul)

ADANA

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde 30 tutsağın "işkenceyle sürgün" edilmesini protesto eden ESP, HÖC, Partizan, BDSP ve Barikat okurları ve üyeleri Adana Merkez Postanesi önünde bir araya gelerek bir basın açıklaması yaptı. "İçeride dışarıda hücreleri parçala" yazılı pankart taşıyan kitle, "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz", "Baskılar bizi yıldıramaz", "TCK-CİK geri alınsın" şeklinde slogan attı.

Kitle adına açıklamayı okuyan Volkan Sağaltıcı, olayın sorumlusunun Adalet Bakanlığı olduğunu belirterek "Saldırı Tekirdağ F Tipi Hapishane yönetimi ve jandarma tarafından düzenlenmiştir. Nereye götürüleceği söylenmeden tutukluların elleri arkadan kelepçelenmişlerdir. Tutuklular Bolu ve Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'ne götürülerek tek kişilik hücrelere hapsedilmişler, buna karşın tutuklular süresiz açlık grevine başlamışlardır" dedi.

MERSİN

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan saldırı sonrası bir protesto eylemi de Mersin de yapıldı. Bu konuya ilişkin Mersin'de 3 Ağustos 2005 tarihinde Partizan, HÖC, ESP ortak bir metin hazırlayarak basın, siyasi parti ve DKÖ'lere dağatarak saldırıyı kınadı.

Tutsakların dilinden ZORLA SEVK SALDIRISI

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde TKP/ML davasından hükümlü bulunan İsmail Yılmaz saldırıyı şöyle anlatıyor: "30 Temmuz sabahı saat 5-6 civarında ellerinde listeye hücrelere girdiler. Bizim hücreye girilmedi. Biz sese uyanık, seslerden dayak atıldığı anlaşılıyordu. Bütün hücrelerle birlikte slogan atmaya başladık. Ellerindeki listede yazılı olanları zorla alıp götürdüler. Şükrü Duman ve Ramazan isimli arkadaşın hücre sine sayım için girildiğinde, ne olduğunu sordukları için feci şekilde dövülmüşler. K. Ayhan yanıkları olduğu halde tekmetokat dövülmüştür. Zorla sevk edilenler sadece iç çamaşırlarıyla ve kan içinde götürülmüşlerdir. Doktora çıkanlara rapor verilmemiştir. Cumartesi günü tüm gün kapıları dövdük, arkadaşlarımıza ne olduğunu sorduk. Bu nedenle havalandırmaya çıkarılmadık. Kapıları dövmeyi bırakırsak, havalandırma kapılarını açacaklarını söylediler. Havalandırma kapılarını Pazar sabah açtılar. Bu saldırıları protesto etmek için süresiz açlık grevine başladık. Ayrıca savcılığa suç duyurusunda bulduk. Açlık grevi yaptığımız için ifademizi almak istediler, ancak biz ifade vermedik."

Halkın Hukuk Bürosu'ndan açıklama

HHB, yaptığı basın açıklamasında Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'ne götürülen tutsakların burada "Hoşgeldin" dayacağı ile

karşılandığını, girişte çıplak aranmak istendiklerini, kabul etmeyince işkenceye maruz kaldıklarını, rızaları olmadan fotoğraf, parmak izi ve kan örneği alındığını, bu esnada işkencenin devam ettiğini belirtti. Birer kişilik hücrelere atılan tutsakların don-gömlek olmalarına rağmen ilk gün hiçbir kişisel giysilerinin verilmemesini, ilk gün havalandırmanın hiç açılmadığını, tutuklularda ciddi sağlık problemleri oluştuğunu ancak revire çıkarılmadıklarını, çıktıklarında da rapor tutulmadığını vurguladılar. Tutsakların yaşadıkları saldırılara ilişkin suç duyurusunda bulunduğu dilekçelerin ilgili savcılığa gönderilmediğini, dilekçelerin akıbetini soranlarınsa saldırıya maruz kaldığını belirten HHB, yaşanan saldırıları protesto için tüm tutsakların açlık grevinde olduğunu, bu yüzden saat 09:00'da açılan kapıların saat 11:00'de kapatıldığını, havalandırma hakkı gasp edilen tutsakların slogan attığı ve içeriye girmediği için 10-15 kişilik gardiyan grubu tarafından saldırıya maruz kaldığı belirtildi. Hücrelere sigara ve çakmak alınmasına da izin verilmemesinin belirtildiği açıklamada, saldırılar nedeni ile tutsakların tamamının kafalarında şişlik, vücutlarında yüzlerce ekimoz oluştuğu açıklandı. Saldırılarda içme sularının kasıtlı olarak döküldüğü, suların kesik olduğu bu yüzden açlık grevinde bulunan tutsakların sağlık durumunun iyice bozulduğu vurgulandı.

TUYAB 96 ŞEHİTLERİNİ ANDI!

TUYAB, 1996 SAG ve ÖO direnişinde ölümsüzleşen 12 kızıl karanfil meşaleli bir yürüyüşle andı.

27 Temmuz tarihinde Dikilitaş Parkı'nda bir araya gelerek "Tecrit kaldırılın hücreler kapatılsın" yazılı pankart taşıyan kitle Okmeydanı Sağlık Ocağı'na kadar yürüdü. Burada kitle adına yapılan açıklamada, 1996 yapılan Ölüm Orucu eyleminin devlet tarafından hazmedilmediğini belirtilerek, şehit düşen Ölüm Orucu eylemcilerinin halk arasında önemli bir yer edindiği söylendi. Açıklamada, ayrıca şunlara yer verildi: "Bize örgütlü hareket etmenin kazanımları bedelleri ve bilinçleri ile ördükleri mücadeleleri ile anlatan 12'ler, bugün gecekondu yıkımlarına karşı kurulan barikatların başında, özelleştirmelere karşı fabrikalarına kapanan işçilerle omuz omuza, YÖK'e karşı mücadele eden gençlikle birlikte. Hücre sistemini parçalamak için 96'dan 2000'li yıllara taşınan ölüm orucu direnişi sonucu yüzlerce gazi ve 119 şehidimizi sahiplenmenin bu günkü anlamı tecrit ve izolasyonun kaldırılması için mücadele etmek ve bunun için gerekli dayanışmayı örmektir."

(İstanbul)

'96 ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

6 Mayıs 1996 tarihinde yayınlanan genelgelerle yasallaştırılan hücre, tecrit, işkence ve itirafçılıştırma saldırılarına karşı dev-

rimci ve komünist tutsaklar tarafından alınan Süresiz Açlık Grevi (SAG) kararı, devletin bu saldırılarda ısrarlı olduğunu dile getirmesi karşısında Ölüm Orucu (ÖO) direnişine çevrilmişti. Bu direnişle beraber 12 kızıl karanfil ölümsüzleşmiş ve dosta düşmana bir kez daha direnenlerin eninde sonunda zaferi kazandığı gösterilmişti. '96 SAG ve ÖO direnişi ile kazanılan zaferin yıldönümünde Partizan, ESP, HÖC ve DHP Mersin'de ortak bir basın açıklaması ile 12 kızıl karanfil andı.

27 Temmuz Çarşamba günü 16:00'da Mersin Taş Bina önünde yapılan açıklamayı kitle adına Mehmet Taş okudu. Taş, "Ölüm Orucu'nun 63. gününde Aygün Uğur Ümraniye'den zulmün göğsüne saplanan ilk mermi oldu. 23 Temmuz'da Altan Berdan Kerimgiller şehit düştü. Onu 24 Temmuz'da İlginç Özkeskin, 25 Temmuz'da Ali Ayata, Hüseyin Demircioğlu ve Müjdat Yanat, 26 Temmuz'da Tahsin Yılmaz ve dünyanın ilk kadın Ölüm Orucu şehidi Ayçe İdil Erkmen izledi. 27 Temmuz'da Yemliha Kaya, Osman Akgün, Hicabi Küçük şehit düştü. Peş peşe hapishaneler şehitlerle dışarıya eylemlerle yangın yerine dönüşmüştü, hükümet iyice sıkıştı; ne saldırısını daha fazla sürdürebilir ne de manevra yapacak yeni yalanlar bulabilirdi. Her yeni eylem olan 69 günlük direniş 27 Temmuz'da taleplerin kabul edilmesiyle zaferle sonuçlandı. Direniş, görüşmeler sürerken son şehidini verdi. Hayati Can'la birlikte 12 şehit verilmişti" dedi.

12 kızıl karanfil eylemlerle anıldı!

Açıklamada kitle "Devrim şehitleri ölümsüzdür" PARTİZAN, ESP, DHP, HÖC" pankartını ve 12'lerin resimleriyle kızıl karanfiller taşıdı. Ayrıca kitle sık sık "Yaşasın devrimci dayanışma", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek" sloganlarını attı.

A. BERDAN KERİMGİLLER MEZARI BAŞINDA ANILDI

24 Temmuz Pazar günü Mersin'in Tarsus ilçesi Musalla Kuzey Mezarlığı'nda 96 Ölüm Orucu şehidi Altan Berdan Kerimgiller anıldı. TAYAD'lı aileler tarafından gerçekleştirilen anmaya Partizan da destek verdi. "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" yazılı pankart açarak "Kahramanlar ölmez halk yenilmez", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganlarıyla Berdan Kerimgiller'in mezarına kadar yüründü. Saygı duruşu ile başlayan anmada Berdan'ın hayatı kısaca anlatıldı. "Bize ölüm yok" marşı ile okunan şiirlerin ardından anma sloganlarla bitirildi. Aynı gün saat 18:00 de TKP'liler de Berdan anması gerçekleştirdi.

(Mersin)

İZMİR

BDSP, Partizan, DHP, ÖMP, Devrimci Hareket, Mücadele Birliği Platformu ve ESP tarafından ÖO ve SAG şehitleri mezarları başında anıldı.

Sabah saatlerinde Bornova'da Tahsin Yılmaz'ın mezarına gelen kitle, ilk anma etkinliğini burada gerçekleştirdi. Bornova Mezarlığı girişinde ellerinde 96'da yaşamlarını yitirenlerin resimleri ile buluşan kitle, kortejler halinde yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sık sık "SAG, ÖO şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Yılmaz'ın mezarı başına gelindiğinde ise ilk olarak 96 ÖO ve SAG'da şehit düşenler şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardın-

dan kurumlar adına ortak bir açıklama yapıldı. Açıklamada "12'ler işçi sınıfına, emekçi halkımıza ve devrimci öncülerine karşı F Tipi zindanlarında bugün de dayatılan tecrite, kişisizleştirme, kimiksizleştirme saldırılarına, yeni TCK, ÇİK, CMK'la tahkim edilen faşist terör yasalarına, katliamlara, operasyonlara, şovenist saldırılara, özelleştirmelere, işçi kıyımlarına, gecekondu yıkımlarına, açlık sefalet, yoksulluk içindeki kölece yaşam koşullarına karşı bizlerin nasıl mücadele etmesi gerektiğini, yiğitçe yaşamları ve ölümleriyle göstermişlerdir. Bizlere düşen görev 12'lerin şahsında, şehitlerimizin emanet ettiği devrimci mücadeleyi yükseltmek ve onların aydınlattığı yolda yürümeye devam etmektir" denildi.

Ortak açıklamanın ardından Tahsin Yılmaz'ın mücadele yaşamının anlatıldığı bir metin okundu. Metinde Yılmaz'ın 22 yıllık devrimci mücadelesi anlatılırken "Devrimci önder, devrim hamalı, 68 gün hücre hücre öterek kendini faşizmin saldırılarının önüne barikat yaparak ölümsüzleşti" denildi. Yılmaz'ın mezarı başındaki anma "Tahsin Yılmaz ölümsüzdür" ve "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarıyla son buldu.

Aynı gün içinde ÖO şehidi Müjdat Yanat'ın mezarı ziyaret edildi. Burada da Müjdat Yanat'ın mücadele yaşamını anlatan bir metin okundu. Metinde Yanat'ın Ölüm Orucu direnişi sırasında yoldaşlarına yazdığı mesajdan alıntı yapılarak O'nun şu sözlerine yer verildi; "Merhaba yoldaşlar; yeni Ölüm Oruçları yeni şehitler ve gazilerle zaferi kucaklamak için yola çıktık. Yıllardır halkın umudunu teslim almaya çalışanlar bir kez daha yenildiklerini görecekler. Devrimci irade ve kararlılığın önünde duramayacaklarını beyinlerine kazıyacağız." Müjdat Yanat'ın mezarı başındaki anma "Müjdat Yanat ölümsüzdür" sloganıyla son bulurken 17 Haziran'da Mercan'da şehit düşen Binali Güler'in mezarı da ziyaret edildi.

(İzmir)

"Muharrem Horoz ölümsüzdür!"

Muharrem Horoz yoldaşları ve ailesi tarafından şehit düştüğü gün olan 3 Ağustos'ta Yenibosna Mezarlığı'nda bulunan mezarı başında anıldı.

TKP/ML MK yedek üyesi olan Muharrem Horoz'un mücadeleden yaşamından anılar anlatan yoldaşları, Horoz'un kendisinden önce şehit düşenlerden devraldığı devrim meşalesini olması gerektiği gibi örgütlü mücadelesiyle, sonuna kadar onurla taşıdığını 3 Ağustos 2001'de meşaleyi bizlerin ellerine bıraktığını söyledi. Bulduğu her alanda örgütçü özelliğiyle ön plana çıkan Horoz'un Komsomol içerisinde örgütlendikten sonra sınırsız bir çabayla kendisini Proletarya Partisi'nin ihtiyaçlarını karşılama nokta-

sındaki azminin herkesin örnek alınması gerektiği belirtildi. "Hücre-tecrite terörüne son" yazılı pankart

mezar başına asılırken "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "ÖO şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın partimiz TKP/ML" sloganları atıldı. Marşlar

söyleyerek devam edilen anmada kısa bir konuşma yapan abisi Horoz'un son anına kadar yoldaşlarını sayıkladığını ve davasına bağlı kaldığını söyledi. O'nu gıyabında tanıyan yoldaşları ise ikna yeteneği sayesinde ÖO birakanlarla yaptığı sohbetler esnasında pek çoğunu direniş yeniden kattığını anlattı.

Anmada son olarak şehit düşen yoldaşlarımıza sahip çıkmanın bugün de devam eden saldırılara karşı mücadele ederek tüm alanlarda halka onları anlatmaktan geçtiği söylendi.

(İstanbul)

İÖG'nin kapanmasına YARGI ENGELİ

İzmir Barosu'na bağlı İşkenceyi Önleme Grubu'nun kapanmasına karşı açılan davada İdare Mahkemesi yürütmenin durdurulması kararı verdi.

İzmir Barosu'nun geçtiğimiz yıl seçilen yönetiminin ilk kararı, İÖG projesine son verilmesi ve bu çalışma için ayrılan yerin tahliye edilmesi olmuştu. Baro'nun bu kararının ardından İÖG'li avukatlar imza toplayarak, kararı tartışmak üzere Baro'yu olağanüstü genel kurul toplantısına çağırmışlardı.

1146 avukatın imza atarak yaptığı olağanüstü toplantı çağırısı İzmir Barosu tarafından, "İstem konusunun Baro Genel Kurulu'nun görev alanına girmediği" gerekçesiyle reddedilmişti. Baro'nun kararının iptali ve yürütmenin durdurulması istemiyle 4. İdare Mahkemesi'ne başvuran İÖG'li avukatların başvuruları olumlu yanıtlandı. Mahkeme, Baro'nun olağanüstü toplantı çağırısına uymamasını hukuka aykırı bularak, yürütmeyi durdurma kararı aldı.

(İzmir)

İncirlik yürüyüşü için çağrı yapıldı

1 Ağustos Pazartesi günü saat 13:00'de Galatasaray Postanesi önünde toplanan kitle "İncirlik Üssü Kapatılsın" yazılı pankart açarak sloganlar eşliğinde basın açıklamasına başladı.

ediyorsa, bu ülkenin gerçek sahibi olan bizler de göğsümüzü gere gere bunu reddediyoruz" dedi.

Kitlenin sık sık "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "İncirlik Üssü kapatılsın", "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın mücaddelemiz" sloganlarını attığı eylem sonunda kitle toplu bir şekilde İstiklal Caddesi'nde halkı yürüyüşe davet eden ve İncirlik yürüyüşünün sebeplerini açıklayan bildirileri dağıttı. Eyleme Irak'ta İşgale Hairy Koordinasyonu, Maya, BDSP, Belediye-İş 2 No'lu Şube, BES İstanbul 1 No'lu Şube, Tuzla Deri-İş, Emekli-Sen 1 No'lu Şube, ÇEM-DER örgütleyicisi olarak katılırken DİSK /Limter-iş, Tekstil-Sen, Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği, ÇHD İstanbul Şubesi, SODAP, Emekli-Sen 2-3-4 No'lu Şubeler, BES İstanbul 2 No'lu Şube ve Genel-İş 2 No'lu Bölge ve 3 No'lu Şube destekleyenler olarak katıldı.

(İstanbul)

Yürüyüş Programı

-26 Ağustos Cuma
10:30 İstanbul çıkış
12:00 Gebze
13:00 İzmit
16:00 Bursa (Birinci gece konaklama)

-27 Ağustos Cumartesi
10:00 Eskişehir
12:30 Ankara
17:00 Konya (İkinci gece konaklama)

-28 Ağustos Pazar
10:00 Mersin
12:00 Adana (Merkezden yürüyüş, takriben 13:00'de İncirlik Üssü'ne varış)

"İncirlik Üssü Kapatılsın" şiarı ile yapılacak olan yürüyüşe çağrı niteliğinde bir basın açıklaması yapıldı.

1 Ağustos Pazartesi günü saat 13:00'de Galatasaray Postanesi önünde toplanan kitle "İncirlik Üssü Kapatılsın" yazılı pankart açarak sloganlar eşliğinde basın açıklamasına başladı. Kitle adına basın metnini okuyan Eyüp Baş, devletin ve AKP hükümetinin işgal konusunda girdiği işgal ortaklığı ve işbirlikçiliği politikalarından ötürü bu eylemi hazırladıklarını anlatarak son olarak gizli anlaşmalarla İncirlik'te atom bombası bulunmasına izin verenlerin Adana Şakirpaşa Havaala-

ını'nı da işgalci güçlere açtığını söyledi.

100 binin üzerinde sivilin katledildiği Irak işgalini, BOP (Büyük Ortadoğu Projesi)'u lanetlemek ve Irak, Filistin, Afganistan gibi emperyalist işgal altında olan ülkelerden emperyalistlerin ve onun işbirlikçi-uşak ülkelerin ellerini çekmesi için bu eylemi yaptıklarını açıklayan Baş; "Bizler, bu topraklarda başta ABD üsleri olmak üzere hiçbir emperyalist üssü-kurumu istemiyoruz. Emperyalizm ve işbirlikçi iktidarlar on yıllardır kan ve gözyaşından başka dünya halklarına hiçbir şey vermemişlerdir. Bugün siyasi iktidar nasıl 'göğsünü gere gere' işbirlikçiliğini ilan

Nükleer Karşıtı Platform eylem yaptı!

Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombasının etkilerinin hala devam ettiğini dile getiren Nükleer Karşıtı Platform, AKP hükümetine nükleer enerji üretiminden vazgeçmesi için çağrıda bulundu.

Taksim'de bulunan Çevre Mühendisleri Odası (ÇMO) İstanbul Şubesi önünde bir araya gelen Nükleer Karşıtı Platform üyesi kitle, Galatasaray Postanesi önüne kadar yürüdü.

Yürüyüş esnasında ellerinde "Çocuklar da şeker yiyebilmeli", "Nükleer silahlanmaya hayır" pankartı ve "Nükleer öldürür", "Başka Çernobiller olmasın" dövizleri taşıyan kitle sık sık, "Nük-

leer enerji istemiyoruz", "Nagazaki bir daha asla" sloganları attı.

Galatasaray Postanesi önünde resim sergisi ve imza standı açan kitle adına

açıklama yapan Moğollar Müzik Grubu Üyesi Taner Öngör, 60 yıl önce Nagazaki ve Hiroşima'ya atılan atom bombalarının yüz binlerce insanı katlettiğini söyledi.

Buna rağmen hala dünya üzerinde uluslararası ülkelerin nükleer silah yapma çabasında olduğunu dile getiren Öngör, "ABD'nin çeşitli Avrupa ülkelerinde 480 adet nükleer silahı bulunmaktadır. Bu silahların 90 tanesi ise Türkiye'de, İncirlik Üssü'nde. Ayrıca Avrupa'nın diğer ülkelerinde bulunan silahların bir bölümünün de ABD tarafından, yeni tehdit olarak görülen Ortadoğu'ya yaklaştırılması söz konusu" dedi.

Türkiye'nin nükleer enerjiye ihtiyacı olmadığını ve bu tür çalışmalara girmemesi gerektiğini belirten Öngör, şöyle konuştu:

"Nükleer enerji gibi pahalı ve riskli bir enerjiye ihtiyacımız yok. AKP hükümetinin bu lobilere değil, halkın sesine kulak vermesini ve ülkemizi nükleer maceradan uzak tutmasını istiyoruz. Hiroşima ve Nagazaki kurbanlarını andığımız bugün, orada yüz binlerce insanın ölümüne neden olan savaş ve nükleer gücün artık hayatımızda yeri olmadığını bir kez daha dile getiriyoruz."

Açıklamanın ardından Hiroşima ve Nagazaki'de yaşamını yitirenler için saygı duruşunda bulunan kitle, bombalamada yaşamını yitiren çocukların anısına çevrede bulunan çocuklara şeker dağıttı.

(İstanbul)

DEPREMZEDELER 1 YILDIR ÇADIRDA!

Ağrı'nın Doğubeyazıt İlçesi'nde geçen yıl meydana gelen, 5.1 büyüklüğünde olan ve 19 kişinin ölümüne, çok sayıda kişinin evsiz kalmasına neden olan depremin ardından köye 40 kilometre uzaklıkta konutlar yapıldı. Köylüler geçimlerini köyden sağladıkları için konutlar yerine çadırlarda yaşıyor. Depremden önce yaklaşık 200 hanenin bulunduğu Yığınçalı Köyü'nde yıkılan evlerin yerine yapılan konutların köyden 40, Doğubeyazıt merkeze 4 kilometre uzaklığa inşa edilmesine de depremzedeler tepki gösteriyor. Yol, elektrik, su ve telefon gibi sorunlarla birlikte yarı yıkık evlerde ve çadırlarda yaşamlarını devam ettiren köylüler, geçim kaynaklarının köyde olduğunu ve bu yüzden konutlara yerleşemediklerini söylüyorlar.

(H. Merkezi)

ORMANLARIN YANMASINA TEPKİ!

Munzur Vadisi ve Çevresini Koruma Kurulu, Tunceli'nin birçok yerinde başlayan yangınlar için gerekli önlemlerin alınmasını istedi.

Munzur Vadisi ve Çevresini Koruma Kurulu, Tunceli Dernekleri adına 7 Ağustos tarihinde yaptığı yazılı açıklamada, kentte birçok yerinde başlayan orman yangınlarına tepki gösterdi. Yangınlar sonucu son iki yıldır binlerce hektar ormanın yok olduğuna dikkat çekilen açıklamada, "İlimizde orman yangınlarını yaşamak istemiyoruz. Anadolu'nun bu güzide ormanlarının yok olmasına seyirci kalmayalım" denildi.

(H. Merkezi)

İzmir'de Tekstil-Sen yürüyüşü

Sendika ve sigorta hakkı için bir süredir ajitasyon çalışmaları yürüten, işçi havzalarında çadırlar açan İzmir Tekstil-Sen Şubesi ve İşçi Birliği başlattıkları kampanya dahilinde 30 Temmuz'da başlayan ve 1 Ağustos'ta sonlanan bir yürüyüş düzenlediler.

30 Temmuz'da Çiğli Organize Sanayi'de yapılan yürüyüşle startı verilen 3 günlük yürüyüş boyunca Tekstil-Sen'li işçiler; Ata Sanayi, Harmandalı, Balatçık, Yamanlar, Karşıyaka, Gültepe'den geçerek işçileri örgütlenmeye çağırıyorlar. Kampanyanın ilk günü Çiğli Organize Sanayi içerisinde önlükleri ve pankartları ile yürüyen işçiler N-Gü, Rotex ve A-C gibi büyük fabrikalar önünde durarak, kampanyanın duyurusunu yaptılar.

Tekstil-Sen'liler ikinci gün Gimaş iş-

çilerini ziyaret ettiler. Balatçık, Harmandalı bölgelerini de dolaşan işçiler, geceyi Yamanlar'da geçirdiler.

3 günlük yürüyüş 1 Ağustos'ta Çalışma Müdürlüğü önünde tamamlandı. "Geleceğimize, işimize sahip çıkalım" yazılı pankart açarak Basmane Garı önünde toplanan Tekstil-Sen üyeleri, Konak eski Adliye Binası'nda bulunan Çalışma Müdürlüğü önüne yürüdüler. Yürüyüş boyunca sık sık, "Sendika, sigorta hakkımız engellenemez", "İşçiler birleşin sömürüye son verin" sloganları atıldı. Tekstil-Sen Eğitim Uzmanı Füsün Bandır tarafından yapılan basın açıklamasında 12 Eylül faşist darbesinin ardından çıkarılan yasalarla işçilerin en temel haklarının gasp edildiği belirtildi.

(İzmir)

Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

İzmir Cezaevi İnisyatifi yaptığı eylemle hapisanede bulunan hasta tutsakların serbest bırakılması için çağrıda bulundu.

30 Temmuz günü Konak Sümerbank önünde "Sağlık hakkı engellenemez", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" sloganlarıyla bir araya gelen İCİ üyeleri adına açıklamayı Özgül Mollabrahimoğlu yaptı. Mollabrahimoğlu; "Ayakta dahi duramayan, en ağır hastalıkları çözüm bekleyen, kendine bakamayacak durumda olmasına karşın hala tekli hücrelerde tutulan hükümlülerin sağlık sorunlarının acilen çözümü, tedavilerinin başlatılması ve durumu ağır

olanların serbest bırakılması için çağrıcı oluyoruz" dedi. Açıklama "İnsanlık onuru yenecek", "Tecrit ölümdür istemiyoruz" sloganlarıyla son bulurken İCİ üyeleri konuyla ilgili hazırlanan metinleri, üzerlerinde hasta tutsakların resimlerinin olduğu kartları Adalet Bakanlığı'na göndermek için Konak Postanesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yol boyunca "Susma sustukça sıra gelecek", "Devrimci tutsaklar yalnız değildir", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atılırken Konak Postanesi'ne geldiğinde kartlar ve konuyla ilgili metinler Adalet Bakanlığı'na gönderildi.

(İzmir)

HABER-SEN ADALET BAKANLIĞI'NA FAKS ÇEKTİ!

Haber-Sen Bakanlar Kurulu'nun Telekom'un satışına ilişkin kararını onaylamaması talebiyle Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'e faks çekti.

Kızılay Postanesi önünde toplanan "Telekomu satılmayacağız", "Tayyip satma sattıkça sıra sana gelecek" dövizleri taşıyan Haber-Sen üyeleri, Telekom'un özelleştirilme kararına ilişkin basın açıklaması yaptı.

Bakanlar Kurulu'nda Telekom'un satışına ilişkin kararın onaylanmak üzere Cumhurbaşkanlığı'na gönderildiğini belirten Haber-Sen Genel Başkanı Esin Yelekçi, alınan kararın Türkiye'nin ekonomik ve stratejik çıkarlarına aykırı olduğunu söyledi. Yelekçi kararın sosyal ve hukuk devleti ilkelerine de aykırı olduğuna vurgu yaptı.

"Telekom halkındır satılmaz" ve "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek" sloganları atan kitlenin eylemi Cumhurbaşkanı'na faks göndermesi ile son buldu.

(H. Merkezi)

Kürkçüler E Tipi Hapishanesi'nde KADIN TUTSAKLARA SALDIRI!

Kürkçüler E Tipi Hapishanesi'nde Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit ve operasyonları protesto etmek için açlık grevine başlayan 7 kadın tutsak 15 gardiyanın saldırısına uğradı. Yerlerde sürüklenerek dövülen ve vücutlarında morluklar oluşan kadın tutsakların daha sonra iki gruba ayrılıp hücrelere alındığı kaydedildi.

Konuya ilişkin DİHA'ya açıklamada bulunan avukat Vedat Özkan, Kürkçüler E Tipi Hapishanesi'nde "üyelik", "yardım yataklık"tan hüküm alan Esmer Yaman, Şehnaz Tümer, Kıymet Toprak, Gülten Toprak, Gülistan Arslan, Yeşim Ekinci ve Hatice Yaman isimli tutsakların, 3'er gün dönüşümlü açlık grevi başlatarak, sayım yaptırmadıkları iddiasıyla

22 Temmuz günü 15 gardiyanın saldırısına uğradığını söyledi.

Özkan, "Tutuklular ile yaptığım görüşmelerde vücutlarında morlukların ve darp izlerinin olduğunu gördüm ve bana olayı anlattılar. 22 Temmuz tarihinde girdikleri açlık grevine son vermelerinin istenmesi üzerine ve sayımlara çıkmadıkları için hapishane yönetimi ve gardiyanlardan oluşan 15 kişinin saldırısına uğramışlar. Saldırıda kendilerinin yerlerden sürüklendiğini, öldürülmeye dövüldüklerini anlattılar" dedi.

Ciddi sağlık sorunları bulunan tutsakların açlık grevine devam ettiklerini belirten Özkan, Yeni Ceza İnfaz Kanunu'na göre, açlık grevine başlayan tutsağın uyarılabileceğine dikkat çekerek şöyle devam etti:

"Kaldıkları hücre havasız, dar, nemli ve çok sıcak olduğu için sorun yaşıyorlar. İnsani ihtiyaçlar bile karşılanmıyor. Kadın tutsaklar aileleriyle görüştürülmüyor, mektupları verilmiyor ve tüm sosyal aktivitelerden mahrum bırakılmışlar. Açlık grevine girdikleri için cezaevinin uyarma şekli öldürülmeye dönmek oluyor."

Adana Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği Başkanı Ahmet Doğan ise, Yeni CİK ile birlikte hapishanelerdeki anti-demokratik uygulamaların arttığına işaret etti. Doğan, "Bu durum bizi endişelendiriyor. Hapishanelerde uygulanan şiddet ve sistematik işkence tutukluları ölüme terk ediyor" dedi.

(H. Merkezi)

DİYARBAKIR'DA İŞÇİ DİRENİŞİ

Diyarbakır'da faaliyet gösteren Akyıl Teskil Fabrikası'nda çalışan 500'ü aşkın işçi, maaşları, sigorta primleri ve mesai ücretleri ödenmediği gerekçesiyle direniş başlattı.

İşin aksamaması için işçilerden bir kısmının iş makinelerini çalıştıracağını geriye kalan işçilerin de grevi sürdüreceklerini kaydeden işçiler, son 6 ayda 45 günde bir para alabildiklerini ifade etti. İşçiler, bu yüzden borçlarını ödeyemediklerini ve ev masraflarını karşılayamadıklarını ve mağdur olduklarını dile getirdiler.

İşçiler, alacaklarının da kısmen ödendiğine ve 15 günlük ücretlerinin sürekli içerde kaldığına vurgu yaparak, şimdye kadar 5 defa grev yapmalarına rağmen bir çözüm bulunmadığını anlattı.

Yas, düşün ve acil durumlarda izin verilmediğini, buna rağmen elektrik kesintilerinde işçilerin zorunlu izne çıkarıldığını kaydeden işçiler, üye oldukları TEKSİF sendikası da dahil kimsenin kendilerine sahip çıkmamasını eleştirdi. İşçiler, fabrika yönetimi ile alacakları için 7 kez görüştiklerini ve sorunun çözülmediğini aktararak, her seferinde ödeme yapılacağı sözünün verildiğine dikkat çekti.

Fabrika yetkilileri ise zor durumda oldukları için ödeme yapamadıklarını, ancak gelecek hafta içerisinde işçilerin alacaklarının verileceğini kaydetti.

(H. Merkezi)

Direniş grupları işgale son verilmesinde birleşmişlerdir

Büyük medyada Irak'la ilgili bilgilerinin seyrekleşmesi Irak'taki ABD politikasını anlaşılabilir ve akıl almaz göstermektedir. Irak'taki ölümlerin ve trajedinin büyümesine karşın Savunma Sekreteri Donal Rumsfeld Irak'ta "ilerleme" olduğunu iddia etmektedir. ABD'nin Irak'a saldırı ve işgalinin suç olduğunu tartışmak yerine New York Times ve Washington Post Dick Cheney'in "son sancılar" deyişimiyle tam olarak ne demek istediğini tartışmaktadır. Ve tabii ki, Bush yönetiminin Irak halkına karşı yürüttüğü yıkıcı kampanyaya son vermenin yolunu bulmak yerine, Amerikan halkına savaşa son verileceği vaadi verilmektedir.

Büyük medya sorunun bir yönünü tamamen yok saymaktadır: Muhalefet. Açıkçası, Irak'ın işgaline muhalefet sadece Iraklıları değil diğer birçoklarını da içine almaktadır. Fakat, Irak halkının direnişlerinde aldıkları manevi desteğe bağlı olarak, biz de burada esas olarak Irak'la bağlantılı olan aydınların, profesyonellerin ve topluluk liderlerinin duruma dair söylemek zorunda olduklarıyla ilgilenmekteyiz.

Aşağıdaki (aydın ve grupların söyleşi dizisi olmasını umduğumuz) röportaj Irak'la bağlantılı ve Amerikan işgaline karşı olan biriyle yapılmıştır. Iraklıların kendilerini savunma hakkını manevi ve politik olarak desteklediğini gizlemeyen biri olarak aşağıdaki tartışmanın amacının okuru aynı düşünceye inandırmak olmadığını eklemeliyim. Bunun amacı sadece, zamanımızın en önemli sorunlarından biri ile ilgili daha fazla bilgi sağlamaktır. (Laith el-Saud)

ABD Irak'a saldırdığında dünyanın her yerinden askerlerini getirdi. ABD ülkemizi işgal etmek için binlerce mil uzaklardan, dünyanın her köşesinden birçok ulusu ordusuna aldı, bu durumda Arap kardeşlerimiz topraklarımızı savunmada ve işgalcileri defetmede bize yardım etmek için ülkemize neden gelmesin? Bu, Amerikan halkına sormak istediğim çok mantıklı bir sorudur.

Irak Halkı Mücadele Hareketi üyesi Dr. Muhammed el-Obaidi ile yapılan röportaj 12 Temmuz 2005 tarihinde Direnişin Sesi'nde Laith el-Saud* tarafından yayınlandı.

Laith el-Saud: Bush yönetiminde birçok insan direnişin, mevcut durum sonucu ortadan kaldırılan eski rejim üyelerince ve sözde "yabancı savaşçılarda" sürdürüldüğünü tartışmakta. Sizin görüşünüz nedir ve direniş eski rejimi nasıl değerlendirmektedir?

Muhammed el-Obaidi: Genel olarak Irak halkı ve Irak Ulusal Direnişi (ki bu onun gerçek adı ve doğasıdır) bilmektedir ki, bu iddia Iraklıları hedef alan propaganda ve psikolojik savaşın bir parçasıdır. Bu zeminde açık olan şudur ki, direniş birçok grubun tek bir amaçla esas olarak Irak'ın işgaline son vermek için yapılmaktadır. Direnişin çoğul olması güçlülüğü ifade eder, zayıflığı değil ve bu mezhepsel, etnik, ideolojik ya da diğer farklılıklar Iraklıların kozları olarak ulusal bir direniş olduğunu göstermektedir.

Irak'ta direnişin Irak toplumunun tüm mezhep ve parçaların kapsadığı çok iyi bilinmektedir: İslamcılar, Batistler, yurtsever milliyetçiler ve bunlardan başka Arap Şii ve Sünniler.

Amerikalılar Felluce'ye yönelik son saldırıdan önce özgürlük savaşçıların çoğunluğunun sözde "yabancı" Arap ve Müslümanlar olduğunu iddia etti. (Buna karşın, Felluce'nin insanlık dışı bir şekilde yıkımından sonra, Amerikalı yetkililer açıkça [Iraklı olmayan] Arap direnişçilerin Irak'taki özgürlük savaşçıların toplam sayısının % 2'sinden fazlasını temsil etmediğini söyledi.)

Ancak en önemlisi ise, Iraklıların vardıkları pratik ve mantıksal sonuçtur. ABD Irak'a saldırdığında dünyanın her yerinden askerlerini getirdi. ABD ülkemizi işgal etmek için binlerce mil uzaklardan, dünyanın her köşesinden birçok ulusu ordusuna aldı, bu durumda Arap kardeşlerimiz topraklarımızı savunmada ve işgalcileri defetmede bize yardım etmek için ülkemize neden gelmesin? Bu, Amerikan halkına sormak istediğim çok mantıklı bir sorudur.

Direnişin Saddam rejimine bakışına gelince, tüm direniş gruplarının Irak'ta olanlar için eski rejimi kınadıklarını düşünüyorum, fakat içinde bulunduğumuz zamanda, unutmamalıyız ki rejim şimdi ve sonsuza kadar gitmiştir ve Amerikalılar geçmişin hatırası ile Irak'ı rehin tutamazlar.

LS: Dünya bu gruplar arasında Irak Ulusal Direnişi'ne dahil olanlarla olmayanları nasıl ayırt etmelidir?

MO: Eylemleriyle. Tüm Iraklılar direnişin gerçekleştirdiği tüm operasyonların işgal ve güvenlik güçlerini hedef aldığını bilmektedir. Şu unutul-

mamalıdır ki, Irak'ta gerçek bir haki-miyetin olmadığı bir zamanda, güvenlik güçleri sadece işgalcilerin yetiştirmesidir. Başka şeyler yapan ve sivilleri hedefleyen bu operasyonların Ulusal Direnişe ait olmadığı kesinlikle söylenebilir. Örneğin Irak'ta yüzlerce üniversite profesörü, askeri pilot, bilim adamı ve doktor öldürülmüştür. Ülkemizin bu en eğitimli ve yetenekli insanların öldürülmesinden direnişin ne gibi bir çıkarı söz konusu olabilir ki? Şu tüm Iraklılar için açıktır ki, Irak'ın insan kaynaklarını katletmek ve bu suçları işlemek için tetiği çeken yabancı parmaklar mevcuttur ve bunların tümü ülkenin doğal kaynaklarını çalmak için yapılan saldırılardır.

LS: Her ne kadar Irak'taki muhalif gruplar ülkede masum sivillerin hedef alınmasını tekrar tekrar ve açıkça kınasa da, Bush yönetimi sürekli olarak bunun direniş stratejisinin parçası olmakla suçlamaktadır. Sizin yanıtınız nedir?

MO: Bir kez daha, bu her zaman işgalcilerin propagandalarının bir parçasıdır. Söylediğim gibi hiçbir direniş grubu sivilleri hedeflememiş veya göz yummamıştır. Tüm gruplar her zaman açıkça Irak halkının hedefleri olmadığını ve asla da olmayacağını ifade etmişlerdir. Bununla birlikte Peşmergeler ve Badr Tugayı gibi, ülkede operasyon düzenlenmesine izin verilen militanlar tarafından gerçekleştirilen katliamlarla ilgili işgalcilerin neden hiçbir şey söylemedikleri sorusu orta yerde durmaktadır. Bu tür militanların Irak'ta işgale ve mevcut kukla hükümete karşı olan rahipleri, ibadet eden insanları ve diğer Iraklıları hedef aldığına dair mükerrer raporlarımız var. Buna rağmen, işgalci güçler ve genel olarak uluslar arası topluluk sessizliğini tamamen korumaktadır.

LS: Ülkede konuştuğunuz Iraklılar işgal ve direnişin doğasını nasıl tanımlamaktadır?

MO: Müsaade edin, sorunuza bir başka soruyla yanıtlayayım. Bir saldırganlık ve işgalde bir sevdiğini kaybeden herhangi bir kişi ne hissedebilir? Irak'ta kendisini böyle bir durumda bulan ve işgalcilerin ellerinde en sevdiklerini kaybeden yüz binlerce Iraklı mevcut. Bu, ailelerinin sayısının binlerce olduğu kadın yada erkek tutukları ifade etmemektedir. İşgalin yıkıcılığı Iraklıların çok büyük çoğunluğunu olumsuz yönde etkilemektedir ve dolayısıyla kendi topraklarımızda işgalcilerin varlığından usanmış durumdadırlar. Direniş kendilerine katılacak insanlar üzerinden kısa vadeli plan yapmamaktadır; zira ülkede direnişin hedeflerine sempati duyan insanlar bulmak zor bir iş değildir. Irak'ta çok kolayca ülkeleri için yaşamlarını feda etmeye hazır yüz binlerce insan bulunmaktadır. Birkaç şey daha eklememe izin verin. Bizim yazımızın sıcağında günlerce elektrik ve temiz suya sahip olmadığı zaman Iraklıların nasıl tepki gösterebileceğini düşünüyorsunuz? İşgalin üzerinden iki yıldan daha fazla bir zaman geçti ve buna karşın Irak'ın altyapısı yıkıntı içinde durmaktadır. Lütfen bunun silahlı direniş tarafından yapılan sabotajlardan kaynaklı olduğunu iddia etmeyin, zira kaynakların nereye gittiğini ve nasıl harcandıklarını bizler biliyoruz. Bu tüm Iraklıların toplu bir şekilde cezalandırılmasıdır; özellikle

Bağdat ve direnişin çok aktif olduğu diğer bölgelerde.

LS: ABD ordusunun ve yönetiminin Irak'ta toplu cezalandırma yöntemini kullandığını ileri sürüyorsunuz? Irak'ta bunun olduğuna dair dünyayla paylaşabileceğiniz bir kanıtınız var mı?

MO: Bunu ileri sürmüyorum, Laith. Ben Irak'ta olanların bu olduğunu teyit ediyorum. Hiç kimse ABD ordusunun Felluce, Samarra, Ramadi, Kerbela, Heet, Qaim ve diğer kasaba ve şehirlerde ne yaptığını inkar edemez. Halk sudan, elektrikten, tıbbi bakımdan ve diğer hizmetlerden mahrum bırakılmıştır. Bu sadece Iraklı tanıklar tarafından değil (ki bu da yeterli olmalıdır aslında) fakat Kızıl Ay gibi uluslararası kuruluşlar tarafından da teyit edilmiştir. Bu toplu cezalandırma değil midir? Bir an Bağdat'ı düşünün. Bağdat'taki halk üç-dört gün boyunca elektrik ya da bir hafta boyunca temiz suya sahip olamıyorlar. Reuters Amerikan askerlerinin Saddam'ın saraylarından birindeki serin ve temiz havuz suyunda yüzerken fotoğraflarını yayınladı; dünya bunu Iraklı çocukların temiz su için kavga ederken çekilmiş birçok fotoğraflarla karşılaştırsın.

Ek olarak, aynı zamanda Amerikan askerlerinin ana su istasyonlarını sabote ettiğine dair birçok rapora sahip olduğumuzu söylemek istiyorum. Örneğin, Bağdat'ın dışındaki El-Karkh'taki ana su istasyonunda, görgü tanıkları ABD askerlerinin şehri terk

etmesinden sadece birkaç dakika sonra büyük bir patlama olduğunu açıklamışlardır. Dünya neden bu açıklamalara dikkat etmiyor? Bunlar Iraklılar tarafından ortaya çıkarıldıkları için mi? Uluslararası toplumun hiçbir zaman doğruyu söylediği görülmemiş olan işgalci bir gücün yalanlarını değil Iraklıları dinlemeye başlama zamanıdır.

LS: Donald Rumsfeld son olarak direnişin birliğini yitirdiğini ve ülkenin geleceğine dair bir anlayışı olmadığını iddia etmekte. Bununla ilgili olarak, direnişin uzun vadeli hedefleri nelerdir?

MO: Rumsfeld'in iddiaları kesinlikle doğru değildir. Direniş grupları, ilk ve temel olarak işgale ve tüm kalıntılarına son verilmesinde birleşmişlerdir. Her düzeyde güçlü bağları ve iletişimi olan tüm direniş grupları tüm Irak halkına karşı sorumluluğu olduğuna inanmakta ve Irak halkının haklarını savunmayı taahhüt etmektedir. Irak'ın işgalin politik, hukuksal ve sosyal sonuçları da dahil tüm kalıntılarından ve etkilerinden arındırılması son derece önemlidir. Uzun vadeli hedefler açısından, bizler tüm Iraklıların etnik köken yada mezheplerinden çok vatandaşlık kavramı içinde düşünüldüğü, birleşik, çoğulcu ve demokratik Irak istiyoruz. Bizler işgal güçlerinin baskı ve zoru tarafından lekelendiği için işgal altında seçimlere karşıyız. Irak Ulusal Direniş'i'nin hedeflerine dair soruları olanlar Irak'taki muhalefetin kamu sözcülerini dinlemelidirler. Direnişin hedefleri her zaman açıklanmaktadır.

LS: Öyleyse direnişin Irak'taki mevcut hükümet karşısındaki duruşu nedir?

MO: İlk olarak Iraklıların çoğunluğunun iradesini temsil eden direniş, tümü seçimlerin uluslararası hukuku ihlal ettiği konusunda nettir. İşgalcilerle işgal edilenler arasındaki ilişkileri düzenleyen uluslararası sözleşmeler işgal yönetiminin ülkedeki sosyal, ekonomik ve politik yapıda bir değişikliği kıskırtmak için egemenliğine izin vermez.

Seçimler işgal yönetiminin çıkarlarına uygun hale getirmek için Irak'ın politik kompozisyonunu değiştirmiştir. Bu değişiklikler şu anda görebileceğimiz gibi Irak halkının şimdiye kadar engellemeyi başardığı etnik, mez-

hepsel ve dini ayrımlara neden olmuştur. Tarihsel olarak, Iraklılar hiçbir mezhepçilik veya etnik ayrımcılık olmaksızın her zaman bir arada yaşamışlardır; ancak ülke ABD önderliğindeki işgale karşı karşıya geldikten sonra iç savaş hayaleti ortaya çıkmıştır. Bu ayrımlar, açık bir şekilde ve şüphesiz işgalci güçlerin amaçlarına hizmet eder.

Politik ve askeri direniş, Irak'ta tüm adımların karar yapıcılarının üzerindeki Amerikan hakimiyetini güvence altına almak için atıldığını görmektedir. Seçim sürecine ve mevcut Ulusal Meclis'in bileşimine bir bakmak, seçimlerin gerçek misyonunu açığa çıkarmaktadır ve sık sık uluslararası istihbarat servisleriyle bağlantılarından gururla söz eden ülkenin en kötü politikacılarından bazılarının yerleştirilmesi başarıdır. Iyad Allawi ve Ahmed Çelebi örneklerini alalım. Seçimler, işgalcilere yardım eden ve işgali sağlamlaştırmak için onlarla işbirliği yapan tüm politikacılara güç vermiştir; bu nedenle direniş Irak'ta politik karar alma sürecinin Bağdat'taki ABD büyükelçiliğinin içinde gerçekleştiğine ve seçilmiş hükümetin Washington'un kararlarını uygulamak için bir araçtan başka bir şey olmadığına inanmaktadır.

Sağduyulu bir insan için ABD'nin milyarlarca dolar harcadıktan ve yüzlerce askerinin yaşamını feda ettikten sonra Irak'ın hakimiyetini bırakacağına inanmak zordur. Iraklılar hiçbir zaman ABD'nin ilk önce işgali sona erdirecek bir hükümetle sonuçlanabilecek/sonuçlanacak özgür ve demokratik seçime kolayca izin vereceğine inanmamıştır. Aslında seçim sürecinin temel amacı, ABD ile, güçlerini Irak topraklarında tutacak ve ülkeyi bir Amerikan sömürgesine dönüştürecek uzun süreli anlaşmaları tesis edecek bir hükümeti güvence altına almaktır.

ABD yönetimi, savaşın saygınlığı üzerinde bıraktığı lekeyi silmek için Irak seçimlerini politik bir kazanım olarak tanımlamak için çok sıkı çalıştı. Washington uluslararası toplumun gözünü boyamak ve savaşın Irak halkı üzerinde bıraktığı trajik sonuçları görmesini engellemek için seçim kartını kullandı. Tüm bu nedenlerle, direniş işgalcilere karşı savaştığı gibi mevcut kukla hükümete karşı da savaacaktır.

* Laith el-Saud ABD'de akademik araştırmacı ve okutmandır.

“Terörizmle mücadele” adı altında emekçi halk yığınlarına YÖNELECEK SALDIRILARA KARŞI HAZIRLIKLI OLALIM!

Dünyada ve ülkemizde “terörizm” söylemleri eşliğinde geliştirilen süreç, hızlı gelişmelere neden olmaktadır. 7 Temmuz’da İngiltere’de gerçekleşen eylemler sözde terör histerisinin gündeme yerleşmesini sağlarken, devamında özellikle Irak’ta büyük kayıplara neden olan eylemlerin ardı ardına gelmesi ve ardından Mısır’da gerçekleşen bombalama ve yüze yaklaşan can kaybı gündemi hareketlendiren gelişmelerdir. Bu eylemlerin çok sayıda sivil ve masum insanın ölümüne neden olmasını kullanan emperyalistler ve onların uşakları, durumundaki bilim medya borazancıları, katil ve iğrenç suratlarına “masumiyet” maskesi takmış ve insan hakları ve demokrasi savunucusu görüntüsü vermiştir. Yaşanan saldırılar her yönüyle emperyalistlerin ve uşaklarının çıkarına hizmet edecek şekilde kullanılmıştır. Bu gelişmelerle birlikte ülkemizde Kürt Ulusal Hareketi’nin son dönemde saldırılarını artırarak, silahlı eylemlerine her gün bir yenisini eklemesi ve faşist TC ordusuna azımsanmayacak kayıplar verdirilmesi de değerlendirilmesi gereken gelişmelerdir. Silahlı saldırılara turistik bölgelere yönelik bombalı eylemlerin eklenmesiyle “terör” yeniden egemenlerin gündemine ağırlıklı olarak oturmuştur.

Ülke gündeminin baş sırasında yer alan “terör” faşist TC’nin yeni uygulamalarının, yeni saldırı paketlerinin adeta muştucusu niteliğini taşımaktadır. Bu “muştunun” ön hazırlıkları devletin zirvesi başta olmak üzere medyada ve çeşitli gerici kurum ve kuruluşlarda hızla sürmektedir. Bu hazırlıkların patenti emperyalizmin laboratuvarlarına aittir. Bu laboratuvarlarda kalıbı hazır olan ama her süreçte uygun yeni biçimler, görüntüler ve içeriklerle zenginleştirilen ve devamında halkların üzerine “katli vaciptir” etiketiyle yollanan ideolojik-politik-ekonomik ve askeri saldırılara dönüşmektedir. Genel adı “terörle mücadele” olan bu saldırgan-

lık furçası, “global terör” söylemiyle kulağı tırmalayan ve korkunun yeni adı olan bir sosla süslenerek ve buna önlem olarak “önleyici vuruş konsepti” adı altında görünürde askeri saldırganlıkla azgınlaşan ama sömürge ve yarı sömürge ülkelere ideolojik-politik ve ekonomik saldırganlıkları da kapsayan bir içerikle ele alınan emperyalist yağma, talan ve katliama dönüşen bir içeriğe bürünmektedir. “Globalizm”, “küreselleşme” adı altında uygulanan bu saldırılar, bir bütün ve iç içe geçmiştir. Ve açıktır ki; “global terörü” (ya da asimetrik savaş) birincil tehlike olarak niteleyen ve kendini bu terörü ortadan kaldırmaya adanmış bir savaş stratejisi çizerek hareket eden emperyalizm, bu “terörün” kör ve bağımsız kitlelere yönelen hedefler seçmesinin oluşturduğu uygun ve “meşru” zemini “önleyici vuruş konsepti” adı altında hızla yaşama geçirmektedir.

“21. Yüzyıl

Ayakanmalar Yüzyılı Olacaktır”

Askeri olarak geniş çaplı emperyalist saldırganlık “önleyici vuruş” adı altında ilk elden Afganistan ve Irak üzerinde yaşama geçmiştir. Ancak bu askeri saldırganlığın net görüntüsünün yanında görülmesi gereken “önleyici vuruş” saldırıları da söz konusudur. Bu saldırının ayakları ve uzandığı yerler ise oldukça geniş bir yelpazeye sahiptir. Bu saldırılar bugünden başlamış değildir. Özellikle 1980’lerin başlarından bugüne gelen bir süreç yaşanmış ve halen yaşanmaktadır. “Liberal ekonomi-politikaları” daha sonra “küreselleşme” ve “globalizm” ismini alarak bugün çıkmaza giren ve dünya halklarının derin öfkesine mahzar olan bir duruma gelmiştir. Emperyalizm ve onun yerli uşakları bu politikaların halkların yaşamına yansımaları elbette ön gören bir yapılanma ve tavır içerisine de girmektedir. Özellikle “önümüzdeki yüzyıl (21. yüzyıl) ayakanmalar yüzyılı olacaktır” belirlenmesini bizzat emperyalistlerin teorisyenleri yapmaktadır. Bu durum tespitine uygun bir şekilleniş ve hareket tarzı ise kendi devamlılığı ve sürekliliği için zorunludur. Emperyalizm sınıf savaşımını tarihinden dersler çıkararak hareket etmektedir. “Çağımızın emperyalizm ve proleter devrimler çağı” olduğunu bilerek ve bu çağın yarattığı sınıflar savaşımını çözümlenerek sürece yaklaşmaktadır. Özellikle uyguladığı politikaların genel olarak dünyada özel olarak ise sömürge ve yarı sömürge halklarda yaratacağı tepkileri öngörerek hareket etmektedir. “Önleyici vuruş” zirvalığını; bir yandan geniş çaplı ideolojik-politik-ekonomik-askeri saldırıları yaşama geçirirken diğer yandan ezilen halk yığınlarının ekonomik-demokratik ve politik örgütlenmelerine saldırarak onları tecrit ederek, ideolojik olarak yozlaştırarak, teslimiyetçi-işbirlik-

çileştirerek, reformistleştirerek ve elbette imha ve yok ederek yaşama geçirmeye çalışmaktadır.

Bunu görmek için çok uzağa gitmeye gerek yoktur. “Sivil toplumcu anlayış” adı altında işbirlikçi ve sistemin yedeği olan kurumlar yaratarak ve bunları destekleyerek kitlelerin örgütlenme ihtiyacını ve talebini buralara akıtma uğraşı verirken aynı zamanda emekçilerin bin bir bedelle kazandıkları ve elde ettikleri demokratik ve ekonomik örgütlenmelere saldırmakta bunları işlevsiz kılmaya çalışmakta ya da bunların yönetimlerini kontrol altına alarak işbirlikçi ve teslimiyetçi hatta sokmaktadır. Emperyalizm ve onun yerli uşakları kapsamlı ideolojik saldırılarla kimi sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten hareketleri reformistleştirip teslimiyetçi çizgiye çekmekte sebatla ve ısrarla hareket ederken, sınıf savaşımında ısrarlı olanları ise katlederek tecrit ederek kitlelerden soyutlama uğraşı vermektedir. Elbette bu saldırıların kapsamı ve boyutu oluşan tepkiye göre esnemekte ya da kendi krizlerinin derinliğine göre genişleyip azgınlaşabilmektedir. Ancak saldırıların özünde ve içeriğinde bir değişim olmamaktadır. Halkların azgınca sömürülmesi, baskılanması, örgütsüzleştirilmesi, işkencelerden geçirilmesi, katledilmesi vb. şeklinde yaşam bulmaktadır.

Ülkemizde ve genel olarak bütün sömürge ve yarı sömürge ülkelerde tek merkezden yönlendirilen ve her ülkenin özgülüğüne uyarlanan saldırılar söz konusudur. Sağlıktan eğitime, ulaşımdan haberleşmeye, sanayi kuruluşlarından hizmet sektörüne kadar ne varsa her şey global ve küresel ekonomik uygulamalar adı altında adeta emperyalist tekellere ve onların yerli işbirlikçilerine peşkeş çekilmektedir. Yine IMF ve DB patentli tarım politikaları adeta köylüleri yerle bir etmekte ve içinden çıkılmaz bir yoksulluğa ve sefalete itmektedir. Bunun yanında devrimci ve komünist güçlere karşı amansız ve vahşice saldırılar düzenlenmekte ve bu güçler ağır tecrit koşullarına mahkum edilmeye çalışılmakta ya da topluca imha girişimlerine maruz kalmaktadır. Bu saldırılar belirttiğimiz gibi bir ülkede ya da bir bölgede yaşama geçen uygulamalar değildir. Dünyanın her köşesinde öyle ya da böyle uygulanmaktadır. Bugün bu daha net bir şekilde ortada duran bir gerçek olarak görülmektedir. Gözlerini kapamayan herkes bunun farkındadır. Özellikle ABD ve İngiliz emperyalizmine karşı dünya genelindeki öfke ve karışıklık bunun en somut göstergesidir.

Dünyamızda ve ülkemizde yaşanan gelişmeler, emperyalist patentli uygulamalar baş döndürücü bir şekilde çeşitli kılıflara girerek halk kitlelerinin yaşamını dar etmeye, onları her yönüyle daha fazla bozuyor altına almaya çalışan bir içerikte sürmektedir. Kapsamlı bir saldırı furçası söz konusudur. Bu, emperyalizmin girdiği ekonomik ve politik krizin sonucu böyle-

dir. Kriz dönemleri denenmeyen yol ve yöntem, uygulanmayan alçaklık kalmamaktadır. Demokrasi, kadın sorunu, çevre sorunları, sağlık sorunları gibi insani istekler ve talepler bu alçaklar sürüsü tarafından politikalarının birer parçası haline getirilerek dünya halklarını uyutma amaçlı kullanılırken, yine vahşi askeri saldırganlıklar, azgın anti-demokratik uygulamalar, yargısız infazlar, azgın sömürü koşulları ve dayatmaları, örgütlenmeye yönelik kapsamlı saldırılar da bir yandan en açık ve pervasız şekilde yaşam bulmaktadır. Sopa-havuç politikası olarak nitelendirilen bu politika, ezilen emekçi yığınları yabancı ve yeni olan bir şey değildir.

TC Devleti

Saldırıları Artıracaktır

Türkiye topraklarında ise dünyada son dönemdeki gelişmelere paralel gelişmeler yaşanmaktadır. Egemen sınıfların yaşadığı örtülü kriz artık gizlenemeyecek boyutlara ulaşmıştır. Bu kriz hem siyasi hem de ekonomiktir. Yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapılanmaya sahip olan bizim gibi ülkelerde kriz istikrarlı bir yapıya sahiptir. Kimi dönem nispeten rahat olmakla birlikte bu sadece görülmekte olan ve devamında daha kapsamlı çıkmazlara krizlere girmenin öngünü olma özelliğini taşımaktan başka bir özelliğe sahip değildir. Tarihsel süreçlere baktığımızda bunu daha net görebiliriz. 2001 yılında yaşanan kriz ve devamında bu krizin etkilerine uyumlu hale getirilen ekonomik ve siyasi yapılanma ve üzerine tül inceliğinde çekilen örtü yavaş yavaş çürümeye ve tüm çıplaklığıyla gerçek görüntü açığa çıkmaya başlamıştır.

Son bir yıldır özelde işçi sınıfı içerisinde ve genel olarak geniş emekçi kesimlerinde faşist TC’nin ekonomik politikalarına karşı oluşan tepki ve bunun sokakta yansımaları bulması ve her geçen gün yeni ve güçlü bir çıkışla hareketin hız kazanması söz konusudur. Özelleştirme politikalarına karşı SEKA, Seydişehir, THY ve son olarak Erdemir ve Telekom’la sokağa dökülen binlerce işçi, bunun en güzel kanıtıdır. Yine aynı şekilde anti demokratik uygulamalara ve yaptırımlara karşı öğrenci gençlik ve eğitim emekçilerinin tavrı ve tepkisi de bu çerçevede değerlendirilmelidir. Emekçi semtlerde ise yıkım saldırılarına karşı taşlı ve sopalı barikatlar ve direnişler oldukça anlamlıdır. Bütün bunlar saldırı furçasının kapsamının geldiği boyutu göstermesi ve buna karşı memnuniyetsizliğin ifadesi olarak değerlendirilmelidir.

Hareketlenmenin bir başka yönü ise bir türlü kalıplaşmış devlet geleneğinden taviz vermeyen faşist TC’ye karşı Kürt Ulusal Hareketi’nin silahları yeniden gündeme getiren pratiğidir. Reformist talepler ve isteklerle de olsa silahların devreye girmesi TC’yi kaygılandırıyor ve düşündürüyor bir durumdur. Ve aynı şekilde reformlara karşı da ne denli alerji içinde

olduğunu kanıtlaması açısından da dikkate değerdir.

Gözden kaçmaması gereken başka bir husus da 17 Haziran'da vahşice katledilen 17 MKP kadrosu ve savaşçısını binlerle ifade edeceğimiz bir kitlenin sahiplenmesidir. Bu sahiplenme faşist TC açısından kaygı vericidir. Özellikle halkın devrimci önderlerinin bu denli bir kitlesellikle sahiplenilmesi uzun zamandan beri olmayan bir durumdur. Her şeye, bütün saldırılara tecrit ve izolasyona rağmen bu sahipleniş büyük anlamlar taşımaktadır. Devrimci hareketin hala kitlelerle olan yakınlığını, doğal etkileşimini ispatlayan bir özelliğe sahiptir. Bu görülmelidir.

Bu genel ve kabaca ortaya koyduğumuz tabloya göre faşist TC, bir uygulama ve yönetim hattına girecektir. Yeni ve azımsanmayacak saldırı paketleri hazırlığı içerisinde. Süreci kapsamlı karşı devrimci kampanyalarla karşılamaya sürdürebilir bir durum oluşturma uğraşına girişmiştir. Emperyalizme sadakate sınırsız bir şekillenişe sahip olan TC istikrarsızlığını sürdürmenin politikasını ve uygulamasını yapmak zorundadır. Bu geleceği için zorunludur. Her şeyden önce de halk kitlelerini pasifize etmenin, onları manipüle etmenin yollarını bulmaya, neden ve sonuç ilişkisini muğlaklaştırmaya ve bunun üzerinden kitleleri kendi ekseninde yeniden kalıba dökme ve yedeklemeye çalışmaktadır.

Son süreçteki gelişmeler bunu kanıtlar niteliktedir. 17 Aralık 2004'de Avrupa Birliği'ne üyelik sürecinin başlaması ve bundan önce ve sonraki süreçte özünde anti-demokratik ve karşı devrimci yasaların bir bir yaşama geçmesine rağmen, bunun "Avrupalılılaşma" adı altında, "demokratikleşiyoruz" söylemiyle süslenecek bulanıklaştırılan ortam şimdilerde netleşmeye, gerçek öz açığa çıkmaya başlamıştır. Özellikle "terör" adı altında, yaşanan genel krizin sürdürülebilirliğini sağlamak için toplumsal muhalefetin gelişim dinamiklerini köstekleyecek ve bu toplumsal muhalefeti devrimci rotadan uzak tutacak bildik tanıdık ama daha da derinleşmiş bir pratik hat izleyecektir.

27 Haziran'da R. Tayyip Erdoğan, uzun uğraşlar ve ısrarlı çabalar sonucu G-8 toplantısı öncesi ABD başkanı Bush'la görüşmeyi başarmıştır. Bu görüşmede "terörle mücadele"de ortak hareket edeceklerini, ABD ile sıkı bir "müttefik" olduklarını yeniden ispatladıklarını, Büyük Ortadoğu Projesi'nde kilit bir rol alacaklarını vs. dillendirerek özünde uşaklığın teyit edildiği mesajını vermiştir. Hemen devamındaki gelişmeler ise dikkati çekmektedir. Faşist TC'nin bel kemiği TSK, adeta bir seferberlik başlatarak "terörle mücadele" noktasında yeni planların işaretini vermiştir. 1 Temmuz'da hükümete terör brifingi vererek genel değerlendirme yapılmıştır. Bunun R. Tayyip Erdoğan'ın ABD ziyaretinin hemen arkasından gelmesi elbette tesadüf değildir. Yine tesadüf olmayan bir gerçek de şehit düşen 17 MKP kadro ve savaşçısının kitleler tarafından sahiplenilmesinin arkasından gelmesidir. Ancak bundan da önemlisi PKK'nin silahlı mücadelede reformist taleplerle de olsa hareket yakalamasının etkisi belirleyicidir. Genel anlamda terörle mücadele konusunda dünyada yaşanan

gelişmelere de paralel olarak medyanın uzmanlaşan katkısıyla da önemli bir kamuoyu yaratılmıştır.

Tam da bunun üzerine girilecek sürecin rengini ve özelliklerini açığa çıkaran 19 Temmuz'da Genelkurmay ikinci başkanı İlker Başbuğ'un ulusal düzeydeki televizyon ve gazetelerin genel yayın yönetmenlerine ve Ankara temsilcilerine verdiği "terör" brifingi olmuştur. Bu toplantı net mesajları kamuoyuna iletmiştir. Faşist TC'nin sürece bakış açısını içermesi anlamında önemlidir. Bu toplantı özelde PKK ile mücadelede nasıl hareket edilmesi gerektiğini ortaya koyarken genel anlamda toplumsal sorunlara ve gelişmelere karşı takınılması gereken tavır da açıkça ortaya koymuştur. Bu brifing açıktır ki; faşizmden demokrasi bekleyen kimi kesimlerin hayallerinin üzerine karabasan gibi çökmüştür.

"TSK'nın olaya bakışı hiçbir zaman değişmez"

Peki bu kesimlerin karabasanı olan gerçeğin ifadesi nasıl yansımaktadır? İlker Başbuğ faşist TC'nin demokrasi ve hukuka yaklaşımını en özlü olarak şöyle ifade etmektedir: "Ancak hukuki düzen ne olursa olsun, TSK'nın olaya bakışı hiçbir zaman değişmez". Bu ifadenin açıklanmaya yoruma gereksinimi var mıdır? Biz-

417 Aralık 2004'de Avrupa Birliği'ne üyelik sürecinin başlaması ve bundan önce ve sonraki süreçte özünde anti demokratik ve karşı devrimci yasaların bir bir yaşama geçmesine rağmen, bunun "Avrupalılılaşma" adı altında, "demokratikleşiyoruz" söylemiyle süslenecek bulanıklaştırılan ortam şimdilerde netleşmeye gerçek öz açığa çıkmaya başlamıştır. Özellikle "terör" adı altında, yaşanan genel krizin sürdürülebilirliğini sağlamak için toplumsal muhalefetin gelişim dinamiklerini köstekleyecek ve bu toplumsal muhalefeti devrimci rotadan uzak tutacak bildik tanıdık ama daha da derinleşmiş bir pratik hat izleyecektir.

ce yoktur. Ancak bu ifadelerden önce hukuksal anlamda beklentileri ise oldukça anlamlıdır ve geleceğin planını göstermek açısından çarpıcıdır. İşte bu faşist generalin incileri: "Terörizmle topyekün mücadele için başbakanlığa bağlı koordinasyonu üstlenecek yeni bir kuruluşa ihtiyaç vardır", "TMK (Terörle Mücadele Kanunu) yeniden gözden geçirilmeli, gerçekten ihtiyaca cevap verecek bir hale getirilmelidir. Örneğin; İngiltere'de 2000 yılında çıkarılan terörizm kanununun 13. maddesi kapsamında yasaklanmış bir örgütün renklerini taşıyan bir rozet bile takamazsınız", "İngiltere de bir teröristin resmi veya sesi radyo ve televizyonda verilmemez. Ülkemizde ise Adalet Bakanlığı'na başarısız bir intihar saldırısında bulunan teröristin öldürülmesinin ardından bazı sivil toplum örgütleri üyeleri açıktan bu teröristin ölümsüz olduğu şeklinde slogan atabilmiştir", "ABD'de bir kişi Usame Bin Ladin'i överse anında tutuklanır. Ülkemiz terörü öven, onu yücelten yayınlarla doludur." Bu yaklaşımlar hedefi oldukça net ve berrak olarak göstermektedir. Demokratik kurumlar-kuruluşlar, sosyalist basın, kendi kültürünü ve dilini yaşatma talebinde bulunan Kürt ulusu bu hedeflerin başında yer almaktadır.

Bu hedefler açıktan beklentileri ortaya

koymaktadır. Bu çağırının devamında AKP hükümeti Terörle Mücadele Kanunu'nda yeni düzenlemeye gideceğini beyan etti. Bu temelde hazırlıklara başladı. Ancak görülmesi gereken şudur ki, İlker Başbuğ'un da dediği gibi hukuki düzen ne olursa olsun zaten pratikte uygulamada olan bu saldırılar şimdi daha da kapsamlı ve etkili bir şekilde yaşama geçecektir. Hukuksal düzenleme ise bunu sadece görüldüde hukuksal çerçeveye oturtmuş olacaktır. Bundan öte düşünceler ise bu devletin hukukla demokrasiyle yönetildiğini düşünen safdilleri tedirgin etmelidir.

Doğrudan devrimci ve demokratları hedef alarak yapılan bu açıklama elbette sadece bu kesimlere hitap etmemektedir. Burada esas hedef kitlelerdir. Kitlelerin izlemesi gereken yol ve yöntemler çizilmektedir. Hakkını aramada, demokrasi mücadelesinde, ekonomik taleplerinde, evlerini korumada mutlak sadakat istenmektedir. Aksi halde sonları ilan edilmektedir. Bunun yanında özellikle kitlelerin önderliksiz kalması öncelikle onların devrimci önderlerinin ve öncülerinin sindirilmesi aynı zamanda kitlelerin sindirilmesi ya da daha kolay sindirilmesi anlamına gelmektedir. Yukarıda önleyici vuruşun politik ve ideolojik ayağında ortaya koyduğumuz temelde bu açıklamalar değerlendirilmeli ve algılanmalıdır.

ifadeyle Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden halkın Proletarya Partisi önderliğinde Halk Savaşı mücadelesi. Bu, bugün bir kez daha ispatlanmıştır.

İlker Başbuğ açıklamalarıyla faşizmin tülünün artık kaldırılması gerektiğini, demokrasi sözleşiminin rafa kalkması gerektiğini, bugün ihtiyaç olanın bu söylemin dışına çıkmak olduğunu ilan etmektedir. Bunu TSK'nın basındaki sözcüsü niteliğindeki Mehmet Ali Kışlalı daha net olarak "tırmanmaların, şimdi kimsenin arzu etmediği sıkıyönetim ilanına gitmeden önlenmesi siyasi iktidarın alacağı gerçekçi önlemlere bağlı" diyerek ya yasal düzenleme ya da askerini bildik klasik müdahale siyasi tercihlerini vurgulamaktadır. Oysa bugün ülke genelinde ve özelde T. Kürdistanı'nda zaten açık ve örtülü bir şekilde sıkıyönetim biçiminin uygulandığı bilinmektedir. Ancak bunun yetmediği de açıktır. Daha üst düzeyde müdahale ve ortak hareket tarzı gerektiği vurgusu dikkat çekicidir. Evet yönelim ve uygulanacak politikanın sertliği daha belirginleşmektedir.

İlker Başbuğ'un bir uyarısı da medyadır. Basının özellikle bu mücadelede önemli bir misyona sahip olduğunu vurgulayan yaklaşımlar ise önemlidir. Bu şu anlamda gelmektedir; anti-demokratik uygulamalar, yargısız infazlar, işkence, katliam, inkar ve tecrit politikası daha fazla ve etkili yaşama geçecektir mesajı vermekte ve basının bunları yansıtarken dikkat etmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Yani uzun lafın kısası; "Sus, görme, duyma" yaklaşımı. Ve "uşaklığında, borazancılığında yeni boyuta geç" uyarısıdır basına. Bunu İlker Başbuğ "mücadele ulusal bir konu anlayışıyla ele alınmalı" diyerek ifade etmektedir. Biz "ulusalı"; faşist ve emperyalist merkezli ele alarak okumalıyız. Aynı konuda Mehmet Ali Kışlalı "medya şimdiye kadar göstermediği bilinci, sebebi ne olursa olsun, sergiliyor. Teröristin oyuncağı olmayıp olayları büyütüyor" diyerek uyarılarının yerine gittiğini mutluluk içinde ifade ediyor. Elbette medya yeni görevlere uyum sağlamada sıkıntı yaşayacaktır. Ancak sahibinin sesi olma özelliği hiçbir zaman ortadan kalkmayacaktır. Medya bu görevini layıkıyla yerine getirmektedir.

Egemen sınıfların yaratmaya çalıştığı sinerjiye muhalefet partisi CHP de ortak olma uğraşısı içindedir. Baykal'ın "terör" gündemli devlet zirvesi yapılması önerisi tam da CHP'nin faşist niteliğini ortaya koymasından önemlidir. Devletin bir parçası, bir kılığı olan bu faşist parti bu durumlarda vazife çıkarmaktan, halk düşmanlığını ilan etmekten hiçbir zaman geri kalmamıştır, hatta hep ön saflarda yer almıştır.

Genel olarak devrimcilere ve özel olarak silahlı mücadeleye yönelik kapsamlı saldırı planları yapılmaktadır. Bunun boşa çıkarılması için sınıf mücadelesinin gereklerini, ihtiyaçlarını ve bugün için özelliklerini kavramak önemlidir. Karşı devrimci saldırılar ancak devrimci saldırı ruhu ve bütünlüğü ile karşılanabilir. Bunun için örgütlenme çalışmasını yoğunlaştırırken silahlı mücadeleye dört elle sarılmak ve örgütlenmenin ancak silahlı mücadeleyle doğru bir rotaya sokulacağını kavramak gerekmektedir. Bütün güçler bunun gereklerine göre şekillenmeli ve seferber olmalıdır.

Özelleştirme saldırısına karşı “DİRENE DİRENE KAZANACAĞIZ!”

Son dönemlerde yaşanan direnişler, özelleştirme karşıtı eylemler, kendiliğinden gelme yönü ağır basan eylemlerin sendikaları aşarak ilerlemesi önemli gelişmelerdir. Ve emekçiler cephesinde yaşanan hoşnutsuzluğun, birikmenin boyutlarını göstermektedir.

Devletin artan saldırıları karşısında kendiliğinden gelişen işçi hareketlerinin ve direnişlerin yoğunlaştığını görüyoruz. İşte tam da bu yüzden, bugün bu direnişlerden gerekli dersleri çıkartmak; kendiliğinden gelme hareketlerle, bilinçli siyasi mücadele ilişkisini; bu hareketlerin sınıf mücadelesi içindeki yerini ve işçi sınıfı hareketinin nasıl bu kendiliğinden gelme halinden kurtulacağını araştırmak önemlidir. Bu açıdan ülkemizde özellikle son süreçte incelenmesi gereken önemli direnişler yaşanmıştır ve yaşanmaya devam etmektedir. SEKA ile başlayan, “SEKA kıvılcım TEKEL ateştir” sloganı ile TEKEL’e sıçrayan, Seydişehir ve Erdemir işçileri ile şu an gündemde olan ve özelleştirme saldırısı karşısında yapılan irili ufaklı eylemler ile gündeme oturan süreç, sınıf bilinçli proleterler açısından önümüze ışık tutacak ders ve deneyimlerle doludur.

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN SABRI TAŞIYOR!

Son dönemlerde yaşanan direnişler, özelleştirme karşıtı eylemler, kendiliğinden gelme yönü ağır basan eylemlerin sendikaları aşarak ilerlemesi önemli gelişmelerdir. Ve emekçiler cephesinde yaşanan hoşnutsuzluğun, birikmenin boyutlarını göstermektedir.

Bu öfkeye en son ve gündemdeki örnek Erdemir işçilerinin yaptıkları eylemlerdir. Geçtiğimiz hafta Rusya firması yetkililerinin tesislerde inceleme yapacağını öğrenen işçiler İstanbul-Ereğli karayolunu trafiğe kapatmışlardır. ERDEMİR’e talip olan Rus şirketinin fabrikada inceleme yapacağı haberini alan işçilerden 24.00-08.00 vardiyasında çalışanlar, tepkilerini göstermek için fabrikayı terk etmemiş ve sabah saatlerinden itibaren fabrikada bulunan yüzlerce işçi, saat 09.30’da Ereğli-İstanbul Karayolu’nu Gülüç Beldesi girişinde trafiğe kapatmıştır. İşçilerin yarım saati aşkın sürdürdükleri bu yol kesme eylemi yaşanan rahatsızlığın boyutunun görülmesi ve yapılabileceklerin boyutunun anlaşılması açısından önemlidir.

Son dönemde yaşanan başka bir örnek de Seydişehir örneğidir. Uzun bir dönemdir satılması gündemde olan fabrika, hem ülke ekonomisine katkısı ile

hem de işçilerin mücadelesi ile gündemde. Egemenlerin “zarar ediyor”, “teknolojisi eski” vb. söylemler ile gözden düşürmeye çalıştıkları Seydişehir Alüminyum Tesisleri 60 bin ton kapasiteyle kurulmuş bir tesistir ve bugün 64 bin ton kapasiteye ulaşmıştır. Tesisleri’nin kuruluşu 1969 yıllarına kadar dayanmaktadır. 1974 yılında ilk olarak alümina üretmiş, ardından 1975’te sıvı alüminyum alımına başlamıştır. Alümina denilen boksit madeninden alüminyum oksit elde edilmektedir ve ondan da elektrodializ yöntemiyle alüminyum üretilmektedir. Alüminyumdan ise döküm yapılmakta, o dökümlerden de profil, boru, sigara kağıdı, çikolata kağıdı, folyoya kadar her şey üretilmektedir. Seydişehir dünyada cevherden, işlenip en son ürüne kadar üretim yapabilen dünyadaki tek tesistir. Ayrıca Seydişehir Tesisleri dünyada entegre tek tesistir. Kapasitesinin tamamını kullanarak çalışmaktadır. Dünyada diğer teknolojiler %40’la çalışmaktadır. Oysa hızlı özelleştirmeci Başbakan R. Tayyip Erdoğan sürekli olarak “teknolojisi eski”, “kâr etmiyor” vb. diyor. Seydişehir için ya da Türkiye’de özelleştirme kapsamına alınmış diğer iş yerlerinden bir çoğu için “teknolojisi eskidir” denildiğinde, bundan anlaşılması gereken ya bu lafı edenin art niyetli olduğu ya da teknoloji anlamadığıdır. Şunu belirtmek gerekir ki fabrikaların kimi makinelerinin eskimiş olması demek teknolojisinin eskidiği anlamına gelmemektedir. Bu konuda uzmanların, mühendislerin açıklaması sadece Seydişehir özelinde yazarsak, hala geçerli bir teknolojiye sahip olduğu ve sadece 10 yıl içinde Türkiye’nin tüm alüminyum ihtiyacını karşılayacak halde olduğudur. O halde şu çok açıktır ki, egemenlerin teknolojiyi öne sürerek özelleştirmeyi dayatmaları tamamen kendi çıkarları gereğidir ve gerçeklerle uzaktan yakından ilgisi yoktur.

ÖZELLEŞTİRME İŞSİZLİK DEMEKTİR

Başka bir gerçek de şudur ki; egemenler cephesinde “Özelleştirdik, ama işçi ücretleri düşmedi; özelleştirdik ama verimlilik arttı; özelleştirdik, ama devlete şu kadar vergi ödedi; özelleştirdik,

ama kamusal alanda şu kadar faydası oldu; özelleştirdik, ama insanlığa şu yararı var” denilebilecek bir tane bile örnek yoktur. Oysa onlarca hatta yüzlerce örnek vardır, özelleştirmenin ardından kapı dışarı edilen işçilere, yüzlerce örnek vardır özelleştirmenin ardından yolsuzlukların, hak gasplarının alıp başını gittiğine, işsizliğin diz boyunu aşarak boğazımıza kadar dayandığına. Yaşananlar özelleştirmenin işsizlik, sefalet demek olduğunu ortaya koymaktadır. Yine özelleştirmenin eski teknolojiye, zarar etmeden kaynaklanmadığı da ortada olan bir gerçektir. Türkiye’de işsizlik üzerine sıkça yapılan araştırmalardan birini hazırlayan Ankara Ticaret Odası’nın (ATO) son olarak hazırladığı “İşsiz Reisler Raporu” sürekli “ekonomideki büyüme”den dem vuran egemen sınıf sözcülerini yalanlamaya yetiyor. Rapora göre bu yılın ilk çeyreğinde Türkiye’de 1 milyonu aşan hane halkı reisi işsiz. Yine raporda vurgulanan Türkiye’nin “büyüdüğü” ama büyümenin kâğıt üstünde kaldığı belirlemesi de gerçekleri yansıtıyor. Rapora göre, 2004 yılında toplam işsiz sayısı 2 milyon 498 bin kişiyi bulurken, işsizlik oranı da yüzde 10.3 olarak gerçekleşti. 2005 yılının birinci döneminde ise, Türkiye yüzde 5.3 büyümesine rağmen, aynı dönemde işsiz sayısı 2 milyon 750 bine, işsizlik oranı da yüzde 11.7’ye ulaştı. Raporda, bu rakamın 1 milyon 51 binini, yani yüzde 38’ini aile reislerinin oluşturduğu belirtilirken, her 100 işsizden 38’inin evini geçindirmekle yükümlü hane halkı reisi olduğuna dikkat çekildi. “Rekor büyümenin” yaşandığı 2004 yılı sonunda ise bu rakamın 847 bin, oranın da yüzde 35 olduğu anımsatıldı.

Raporda işsiz aile reislerinin profili ne de yer verilirken, işsiz olanların yüzde 96’sının erkek, yüzde 4’ünün kadın olduğu ve yüzde 70’inin, yani büyük çoğunluğunun kentlerde yaşadığı ifade edildi. Yine rapora göre hane halkı reisi işsiz olan hanelerde toplam çocuk sayısı 2 milyon 320 bin. Hane halkı reisinin işsiz olduğu hanelerin yüzde 12’sinde hiç çocuk yok. Yüzde 20’sinde bir çocuk, yüzde 32’sinde 2 çocuk, yüzde 19’unda 3 çocuk var. 4 ve üzerinde çocuk sahibi olanların oranı da yüzde 17.

Ortalama çocuk sayısı 2, hane halkı büyüklüğü ise 4 kişi olarak ortaya çıkıyor.

Kanunlara göre ilk öğrenimin 8 yıl zorunlu olduğu göz önünde tutulursa, toplam çocukların yüzde 42’sini oluşturan 6-14 yaş aralığındaki çocukların ilk öğretimde olması gerektiği, ancak bu yaştaki çocukların yüzde 87’si okula devam ediyor. Yüzde 13’ü ise ya yoksulluk nedeniyle ya da ailesinin geçimini yüklenmek zorunda kaldığı için okula devam edemiyor.

LİMANLAR ÖZELLEŞTİRİYOR!

Yukarıda bir bütün olarak anlatmaya çalıştığımız özelleştirme saldırıları içinde limanların özelleştirilmesi stratejik öneme sahiptir. Diğer kurumların özelleştirilmesinde olduğu gibi aynı yalanlar limanlar konusunda da dillendirilmektedir. Liman-İş Sendikası’nın “Mersin Limanı Raporu”nda, bu yalanlar gün gibi su yüzüne çıkmaktadır. Rapora göre son 5 yılda 353 milyon dolar gelir, 192 milyon dolar kâr elde eden Mersin Limanı’na özellikle yatırım yapılmadığı ve gerekli yatırımların özelleştirme kararının alınmasına kadar bekletildiği belirtiliyor. Raporda ayrıca, özelleştirmeye çıkarılacak TC Devlet Demiryolları’na (TCDD) ait limanın ekonomik potansiyelini gerçekleştirme için 50 milyon dolarlık yatırımın yeterli olduğu ifade edildi. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) rakamlarına göre Mersin Limanı 2004’te 48.5 milyon dolar kâr etti. Yine önemli olan bir diğer nokta da özelleştirilen bu yerlerde özelleştirme sonrası yaşanacak gelişmelerdir. Limanların özelleştirilmesinin de gündemde olduğunu hatırlayarak birlikte düşünersek karşımıza şu gerçek çıkar; Ereğli Demir Çelik, İskenderun Demir Çelik limanları ile birlikte bir şekilde özelleştirilirse ve burası da serbest bölge ilan edilirse -ki yasalar buna elverişlidir- hiçbir sendika burada faaliyet sürdüremez, Türkiye Cumhuriyeti’nin yasaları bu bölgelerde geçmez, gemi ile dışarıdan vasıfsız işleri yapabilecek işçiler getirirler ve çok düşük ücretle çalıştırabilirler. Bütün bunlarla birlikte bakıldığında AKP hükümetinin limanlara yönelik özelleştirme girişimi de daha bir anlam kazanmaktadır.

Özelleştirme saldırılarına karşı işçiler seslerini yükseltiyor

Erdemir işçileri

Türk hakim sınıflarının sözcüsü AKP hükümetinin özelleştirme saldırısı devam ediyor. SEKA, TÜPRAŞ, TEKEL, Seydişehir Eti Alüminyum, TELEKOM vs. ülkenin en çok kâr eden fabrikaları 6 aylık, 1 yıllık kârına karşılık peşkeş çekilirken, yapılan özelleştirme saldırılarına karşı emekçiler cephesi de sesini gittikçe yükseltiyor. Ülkemizdeki sendikal anlayışın geldiği noktaya rağmen işçilerin sendikaların gerçekliğini aşarak çeşitli direnişler sergilemeleri önemlidir. Diğer bir önemli nokta ise devrimci, demokrat sendikaların işçi sınıfı içerisindeki bu direnişlerden çıkartacağı derslerdir. Önümüzdeki süreçte hakim sınıfların özelleştirme, taşeronlaştırma vb. saldırıları daha da arta-

caktır. Devrimci ve demokrat sendikacıların işçi sınıfı içerisindeki çalışmalarına hız vermesi ve sürece hazırlanması gerekmektedir.

“Fabrikamızı özelleştirmeciler işletemeyecek!”

Seydişehir Eti Alüminyum Fabrikası işçileri, fabrikayı satın alan CE-KA adlı firmanın yetkililerini fabrikadan kovdu. CE-KA yöneticileri 29 Temmuz Cuma günü akşam saatlerinde fabrikayı görmek üzere Seydişehir'e geldiler. CE-KA yetkililerinin Seydişehir'e geldiği duyumunu alan işçiler “Seydişehir CE-KA'ya mezar olacak” ve “Direne direne kazanacağız” sloganlarıyla fabrikaya yürüdü. Yetkililer sosyal tesislerin ye-

mekhanesinde bulunurken; işçiler sosyal tesislerin giriş kapısını kırdılar, misafirhaneyi taşladılar. Polis işçilerin içeriye girmesini engellerken, işçiler yöneticilerin arabalarını tahrip ettiler. İşçiler uzun süre sloganlar atarak fabrikada beklerken, Konya ve Beyşehir'den polis, Yalılıyık, Ahırlı ve Bozkır ilçelerinde de takviye jandarma ekipleri geldi. İşçilerin ailelerinin ve Seydişehir halkının da katılımıyla kitlenin sayısı 2 bini aşarken, polis ve jandarma kitleye biber gazı ve coplarla saldırdı. Saldırı sırasında kitlenin dağılmadığı görülürken yaşanan arbedede bazı işçilerle birlikte 12 polis yaralandı. İşçiler CE-KA yöneticilerine ulaşamazken fabrikada 5 saat kalan yöneticiler gece saat 03.00 sıralarında polis tarafından korumaya alınarak misafirhaneden çıkarılıp, Konya'ya götürülebildi. Yöneticilerin kentten ayrıldığını duyan işçiler, mücadelelerini devam ettireceklerini vurgulayıp “Direne direne kazanacağız”, “Seydişehir CE-KA'ya mezar olacak” vb. sloganlarını attıktan sonra dağıldı.

Seydişehirliler haklı direnişini sürdürecektir!

Yaşanan olaylardan sonra basına bir açıklama yapan Çelik-İş Seydişehir Şube Başkanı Muharrem Oğuz “İhaleyi alan CE-KA firması yetkilileri bu akşam Konya'ya gelerek ilçe halkını tahrik etmiştir. Bu ağır tahrik sonucunda istenmeyen olaylar yaşanmıştır. Şimdilik

durum sakin ama CE-KA şunu bilmeli; Seydişehir halkı ile barışık bir şekilde artık burayı çalıştıramazlar” dedi. Oğuz konuşmasının devamında “Polis her zaman yaptığını yine tekrarlıyor. Karşısında Seydişehir halkını gördüğünde cop ve biber gazı kullanıyor. Bunlar bizi üzüyor. Özelleştirmeden vazgeçilene kadar Seydişehirliler ve işçiler haklı direnişini sürdürecektir” dedi.

Seydişehir jandarma ve polis tarafından ablukaya alındı

Eylemin ardından 1 Ağustos Pazarı günü fabrikayı terk etmeme eylemine başlanacağı duyuruldu. Eylem kararı üzerine polis ve jandarma Seydişehir'i ablukaya aldı. Sendika böyle bir karar almasına rağmen eylemden bir gün önce Ankara'ya gitti. İşçilere bir açıklama yapılmadığı için işçiler bekleyişlerini sürdürüyorlar. Bu arada CE-KA yetkilileri adına işçilere dağıtılan bildiriyle direniş kırılmaya çalışılsa da işçiler bildiriye dikkate almıyorlar. (Kartal)

Limanda bekleyiş başladı

Mersin Limanı'nda direniş çadırı kuran liman işçileri, Özelleştirme Üst Kurulu'nun yapacağı açıklamayı bekliyor. Açıklama ile işyeri işgaline başlayacak olan liman işçisi, Mersin'de çeşitli afişler ve bildiri dağıtımını ile esnafı ve Mersin halkını duyarlı olmaya kendilerine destek olmaya çağırıyor. Mersin'in çeşitli yerlerine yoğun bir şekilde bildiri ve afişleme yapan liman işçileri özelleştirme saldırısına karşı da Mersin halkını direnişe destek olmaya çağırıyor. Özelleştirme karşısında işçiler eşini çocuklarını limana getirerek limanı işgal edeceklerini ve üretimden gelen gücü kullanacaklarını açıkladı. (Mersin)

Özelleştirme saldırısı karşısında İŞÇİLERİN CEVABI:

Devletin işçi ve emekçilere yönelik saldırıları gün geçtikçe artarken, bunlara karşı çeşitli direnişler de örgütlenmektedir. SEKA'da, Seydişehir'de, Tekel'de, ve son olarak da limanlarda özelleştirme saldırısına karşı direniş ülke gündemine oturmuş durumda. Saldırılara karşı işçiler “ölmek var dönmek yok” diyerek kararlılıklarını gösteriyorlar. Mersin Limanı'nda da özelleştirme saldırılarının yaşandığı şu günlerde liman işçileri bir direniş süreci başlattı. 3 haftadır devam eden direniş bu süreçte işçiler tarafından “pasif direniş” olarak adlandırılıyor. Ve İskenderun Limanı'ndaki işçilerle merkezi bir şekilde bir direniş örülmeye çalışılıyor. Mersin Li-

manı'nda 13 Temmuz 2005 tarihinde başlayan direniş Liman A kapısında işçilerin iş yeri terk etmeme eylemi ile devam ediyor. İlerleyen süreçlerde eş ve çocukları ile liman içerisinde direnişe geçeceklerini belirten işçiler, aynı zamanda yargı sürecinin başlaması ile direnişi boyutlandırarak geliştirmeyi düşünüyorlar. İşçi köylü gazetesi olarak Mersin limanında işçilerle röportaj yaptık.

İK: Kendinizi tanıtır mısınız?

Mehmet Recep Özbey: Liman-İş sendikası Mersin şube başkanıyım.

- Direniş kararını ve nasıl başladığınızı anlatır mısınız?

M. R. Özbey: 6 Ocak 2005 tarihinde Özelleştirme Üst Kurulu tebliği resmi gazetede yayımlandı ve TCDDY ait limanlar için 2005 yılı özelleştirme yılı ilan edildi. Bu da bizlere 2005 yılının liman işçileri ve Liman-İş açısından da bir karşı duruş yılı olacağını gösterdi. 17 Ocak'ta Liman-İş Genel Merkezi Ankara'da idari mahkemede özelleştirme kararının durdurulması istemi ile dava açtı. 9 Haziran'da Mersin Limanı'nın ihaleye çıkarılmasına karşılık Mersin

DİRENİŞ

şubesi olarak bizler, Mersin İdare Mahkemesi'nde ihalenin iptali istemi ile bir dava açtık. 9 gündür iş yerinde kısmen pasif diyebileceğimiz eyleme başladık. Şimdilik boş olan arkadaşlarımız burada. Çalışması gereken arkadaşlarımız görev yerlerinde. Şu andaki direnişimiz pasif olarak nitelenebilir. Ancak Özelleştirme İdaresi bu hukuksuzluğa devam ettiği takdirde 51 gün boyunca SEKA'da, günlerdir Seydişehir'de devam eden eş ve çocuklarla iş yerini terk etmeme eylemi Mersin Limanı'nda da başlatılacaktır. Ancak bu sadece Mersin limanını sınırlarıyla söz konusu olmayacaktır. Mersin Limanı'nın özelleştirilmesi ülke açısından hem ekonomik hem güvenlik ve bölgesel açıdan önemli. Mersin Liman işçileri bu direnişini yalnızca kendi çıkar ve menfaatlerine ya da kendi sahip oldukları imkanlara sahip çıkması için yapmıyorlar. Böyle değerlendirilirse bu çok basit ve sığ bir değerlendirme olur. Mersin Limanı'nda çalışan işçi ve memurlar ayda ortalama 1.5 trilyon parayı Mersin ekonomisine pompalıyor. Dola-

yısıyla bu liman Mersin ekonomisini ayakta tutan bir iş yeridir. Bir de ulusal güvenlik açısından Ortadoğu'ya bir şekilde girme amacını Irak'ı arzu ettiği gibi idare edemeyen başta ABD olmak üzere uluslararası güçlerin Irak sonrası Suriye'ye, İran'a yönelmesi dolayısıyla Mersin ve İskenderun Limanı'nın bu amaçla kullanılması yönlü bir beklentidir. Mersin Limanı'nın özelleştirilmesi sadece buranın ekonomik değerlerini kim ya da kimler tarafından kullanılacağı sadece para ile sınırlı değildir.

- Bu süreçte daha farklı ne gibi eylemler yapmayı düşünüyorsunuz?

M. R. Özbey: 19 ve 29 Ağustos tarihleri arasında ihaleye çıkarılacak olan İskenderun Limanı'nda da bir hareketlilik yakalanacaktır. Gerek şubeler arası diyalog gerekse merkezin önderliğinde her iki şubemizde eş zamanlı olarak gerektiğinde üretimden gelen güç de dahil olmak üzere sonuna kadar Liman-İş sendikası örgütlü gücü kullanacaktır.

Liberalizm ve ideolojik mücadele

İdeolojik mücadele ve liberalizme dair yazılara gazete sayfalarında sıklıkla yer vermemize rağmen, sosyal pratikte bunun gereklerini yerine getirdiğimizi söyleyemeyiz. Bunun için birçok neden sayılabilir. Ama bizce nedenler arasında öncelikli olan, sürece hakim olma ve sorunları kavrama düzeyimizdeki geriliktir. Bu durum aslında sınıf mücadelesi içindeki düzeyimizle de ilintilidir. Elbette ki gerilikleri aşmak, doğru ile yanlış arasındaki ayrımı netleştirmek için de ideolojik cephedeki görevlerimizi yerine getirmek zorundayız. İdeolojik mücadelenin geri veya yüzeysel olduğu bir ortamda, doğru ile yanlış ayırtmak, güçlerimizi, kitleleri doğrular etrafında birleştirerek harekete geçirmek mümkün değildir.

Tabi ki biz, burada sınıf savaşımının pratik görevlerini yerine getirmekten kopuk bir ideolojik mücadeleden söz etmiyoruz. Böylesi bir ideolojik mücadelenin etki gücü zayıf olur. Söylemler, pratikte maddi bir güce dönüşmediği için kitleleri ikna etmekte zayıf kalır. İleri güçler üzerinde de ayrışmaya neden olacak bir etki yaratmaz. Dolayısıyla pratikten kopuk, tıkanıklıkları aşmada bir rol oynamayan tartışmalar yazılı polemikler ideolojik mücadele adına oynaması gereken rolü oynamaz. Sınıf mücadelesini geliştirmeye, derinleştirmeye hizmet etmeyen her türlü tartışmadan uzak durmak gerekir.

Sınıf mücadelesinin geri düzeyde olduğu, devrimci heyecan ve coşkuda kırılmaların yaşandığı dönemlerde, ideolojik mücadele cephesinde liberal ve sekter yaklaşımların daha bir uç verdiği kesindir. Sekterizm tıkanıklıkları aşmadaki zorlukların bir sonucu olarak ortaya çıkarken, liberalizm ko-

şullar teorisinin arkasına sığınarak idare etme felsefesine uygun olarak hareket eder. İdaresizlik eleştirel bir yaklaşımla ancak gündemleşir, ki bu da çoğu zaman sol bir tarzda tezahür eder. Ve yine liberalizmin temelinde küçük burjuva bencilliği yatar. Temel şiar ise; "Dokunursan bana dokunurum sana"dır. Eğer yanlışlarına dokunmazsan, yanlışlarla barışık ve kardeşçe bir yaşam sürüp gider. İdeolojik olarak küçük burjuva bencilliğinden gıdasını alan bu düşünüş tarzının pratik olarak siyasal ve örgütsel liberalizme dönüşmemesi mümkün değildir. Bu da siyasal anlamda belirsizliğe, ilkesizliğe, örgütsel olarak adamcılığa, laçkalığa kadar götürür.

Sorunu; teorik, ideolojik boyutuyla, pratik çalışmalarındaki yansımalarıyla ortaya koymak için Mao yoldaşa başvuracağız:

"Biz, aktif ideolojik mücadeleden yanayız; çünkü bu mücadele, parti ve devrimci örgütler içinde savaşımın yararına olan birliği sağlayan silahtır. Her komünist ve her devrimci bu silaha sarılmalıdır.

Buna karşılık liberalizm, ideolojik mücadeleyi reddeder ve ilkesiz barıştan yanadır; bu yüzden yoz ve bayağı bir tutuma yol açar, parti ve devrimci örgütler içindeki bazı birimlerde ve bireylerde soysuzlaşmayı doğurur."

Mao yoldaşın da açıkça ifade ettiği gibi, parti birliğini sağlamlaştırmak, devrimci parti ve örgütler arasındaki ayrımları net olarak belirleyip ortak paydalar üzerinde yürümek için ideolojik mücadele şarttır. Diğer bir ifadeyle kavgasız-çatışmasız bir yoldaşlık, devrimci bir dostluk yerine doğru bir zeminde ve seviyeli bir kavgayı tercih etmeliyiz. Birinci yol, ideolojik ge-

Siyasal tartışmalarla militanların kafasında olan sorular, soru olmaktan çıkarılmadıkça, tıkanıklıkların aşılması için ortaya perspektifler konulmadıkça bir başarıdan, sürecin sorunlarına yanıt olacak militanın-militanların açığa çıkarılmasından söz edemeyiz. Sonuçlardan hareketle de olsa bu gerçeği pratik olarak tüm faaliyetçiler görüyor. Tüm mesele bu gerçeğe yol açan nedenleri ortadan kaldırmakta düğümleniyor.

lişmemize, derinleşmemize, "zararlı otların" ayrışmasına hizmet etmez. Tam tersine çürütür, soysuzlaştırır. İlkeli bir zemin üzerinde yürütülecek bir kavgayı değil, "ilkesiz barışı" tercih edenler, devrimci ve savaşçı bir partinin neferleri, partiyi her türlü anti-MLM anlayışlara karşı korumaya yeminli militanlar olmazlar.

Siyasal tartışmaların ve ideolojik mücadelenin olmadığı yerde siyasal gelişmenin ve canlılığın olmayacağını her militan pratik olarak görüyor-yaşıyor. Daha da somutlarsak, gündemlerinde siyasal güncel sorunları olmayan, diğer devrimci parti ve örgüt militanlarıyla koşulların uygun olduğu yerlerde bir tartışma ortamı yaratmayan komite üyeleri-militanlar nasıl gelişebilir? Tartışmanın olmadığı bir ortamda sağlıklı bir araştırma ve incelemeden söz edilebilir mi? Tüm bu sorulara olumlu yanıt vermek mümkün değildir.

Durum böyle olunca, sekterizm, liberalizm ve dogmatizm için zemin daha da müsait hale gelir. Enerjinin esaslı sorunlar üzerinde tüketilir ve tali sorunlar üzerinde yürütülen tüm bu tartışmalar da ortaya çözüm değil, çözümsüzlük çıkarır. Çözümsüz tartışmalar, militanlara coşku ve heyecan kazandırmaz. Coşku ve heyecanın olmadığı, fikir zenginliğinin yaratılmadığı toplantıların çekiciliği olmaz. Bir anlamda toplantı yapmak için toplantı yapılmış olur. Bu demektir ki, işlevli ve çözüm gücü olabilecek toplantıların yolu siyasal tartışmaların zenginliğinden geçer. Siyasal tartışmalarla militanların kafasında olan sorular, soru olmaktan çıkarılmadıkça, tıkanıklıkların aşılması için ortaya perspektifler konulmadıkça bir başarıdan, sürecin sorunlarına yanıt olacak militanın-militanların açığa çıkarılmasından söz edemeyiz. Sonuçlardan hareketle de olsa bu gerçeği pratik olarak tüm faaliyetçiler görüyor. Tüm mesele bu gerçeğe yol açan nedenleri ortadan kaldırmakta düğümleniyor. Bunun da yolu kendimizi ve işimizi ciddiye alarak sınıf savaşımının her cephesinde devrimin ve partinin militanına yaraşır bir pratik içine girmemizden geçiyor. Özellikle de içten ve dıştan pratik mücadeleyle

iç içe olan bir ideolojik hesaplaşmanın zorunluluğu kendini her bakımdan dayatmaktadır.

Liberalizmin pratik yansımalarını ve mücadeleye verdiği zararları Mao yoldaştan aktarmaya devam edelim:

"Bir kimse açıkça hata işlediğinde, barış ve dostluk uğruna işi oluruna bırakmak, eski bir tanıdık, bir hemşeri, okul arkadaşı, yakın bir dost, sevilen biri, eski bir meslektaş ya da alt kademeden eski bir arkadaşır diye ilkelere bağlı tartışmadan kaçınmak ya da arayı bozmamak için konuya derinliğine girmeyip şöyle bir dokunup geçmek, bunun sonucunda hem örgüt, hem de o kişi zarar görür. Bu, liberalizmin birinci biçimidir.

Düşüncelerini örgüte aktif olarak iletmek yerine, özel çevrelerde sorsuz eleştirilere girişmek, kişilerin yüzlerine karşı hiçbir şey söylemeyip arkalarından konuşmak ya da toplantıda bir şey söylemeyip sonradan dedikodu yapmak kolektif hayatın ilkelerine kulak asmayıp kendi bildiğini okumak. Bu liberalizmin ikinci biçimidir." (Cilt II)

Hatalara karşı tavizsiz, ilkeler üzerine tartışma yürütme yerine kaçak güreşmeyi tercih etmek ya da hatalara karşı eleştirel tutumu ilkelere göre belirleme yerine, hata yapan bireyle olan ilişki düzeyine göre belirlemek liberalizmin en berbat halidir. Yine açık eleştiriyi yöntemini tercih etme, eleştirileri direkt muhatabına iletmeye yerine, yakın bildiği "arkadaşıyla" dedikodu temelinde paylaşma yolunu seçme hem eleştiri-özeleştiriyi ruhuna aykırıdır; hem de içinden geldiğimiz burjuva-federal toplumun alışkanlıklarından-ilişki tarzından ne kadar kurtulduğumuzun da göstergesidir. Açık olan şu ki, Mao yoldaşın, altını çizdiği liberalizm hastalığından kurtulmak bir niyet sorunu değildir. Tamamen ideolojik bir sorundur. Parti işleyişini, parti hukukunu kavrama sorunudur. Yine eleştiride ilkeli tutumun neresinde olduğumuz sorusunun yanıtı; sınıf mücadelesi içindeki düzeyimizden bağımsız değildir. Diğer bir anlatımla, kadro ve militanlarımızın sınıf savaşımı karşısındaki duruşları, bu sorunu ele alışlarıyla direkt ilintilidir.

Bu sorunun bugün yakıcı bir tarzda hissedilmesi de tesadüf sonucu değil, varolan nesnel tablonun doğal bir sonucudur. O halde yapmamız gereken ilk iş bu hastalıkların alt edilmesi görevini pratikle birlikte ele almaktır. Pratik, hepimizin duruşuna ayna tutar. Güzel ve çirkin yanlarımızı açığa çıkarır. Bu da bize çirkin yanlarımıza doğru bir tarzda vurma fırsatı yaratır. Eğer yoldaşlarımız ve mücadele karşısında samimi bir noktada duruyorsak, hatalara karşı liberal bir tutum içine girmememiz gerekir. Yoldaşlarımızın hatalarını gizleyerek ya da yüzeysel eleştirilerle geçiştirmeye kalkarak onlara iyilik değil, kötülük yapmış oluruz. Yani sınıf savaşımına, parti çalışmalarına objektif olarak zarar vermiş oluruz. İlkeler yerine, bireyi tercih etmiş oluruz.

Oysa partiye katılıp örgütlü yaşamı tercih etmek, herşeyi Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirmenin aracı olan partinin çıkarları temelinde ele alma iradesini ortaya koymak demektir. Yaptığımız her hata, üzerimizde varolan her burjuva hastalık, taşıdığımız iddiaya zarar verir, zaafa uğra-

tır. O halde emeklerimize, değerlerimize sahip çıkmak için, ilkeli yaklaşım-ilkeli duruş sergilemek bir gereklilikten çok zorunluluktur.

Liberalizme düşmeme ya da eleştiri adı altında, sekte ve yıkıcı bir tutum izlemek, sağ bir yaklaşıma karşı sol bir yaklaşımla birleştirici ve değiştirici değil, dağıtıcı bir yol izlemekten başka bir anlam ifade etmez. Birleştirici, ilerletici olmayan hiçbir yaklaşım bizim tercihimiz olmamalıdır. Yanlışlara karşı mücadelede sorunu kişiselleştirmek, teşhir etme aracına dönüştürmek, ideolojik mücadele olarak değerlendirilemez. Doğru düşüncelerimizi doğru bir yöntem ve üslupla dile getirmek zorundayız. Yöntemde, üslupta kuralsızlık bizim tarzımız olmamalıdır. Eleştirilerin etki gücü, doğruluğunda,

doğru yöntemle dile getirilmesinde yatar. Aksi yöntemler eleştirilerin etki gücünü zayıflatır.

Birliği, devrimci dayanışmayı zayıflatan, parti otoritesini ve disiplinini bozan her türlü liberal tutumla hesaplaşmalıyız. Liberalizm partinin hareket birliğini-yönünü zayıflatmakla kalmaz; aynı zamanda parti ile kitleler arasındaki bağı da laçkalaştırır-zayıflatır. Kısacası liberalizm gücünü bur-

juva çöplüğünden alır. Ve tek panzehiri de Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir. Her türlü çevreci, ilkesiz arkadaşlığı, grup mantığını ortadan kaldırmak için, ideolojik olarak devrimin ateşli militanları olmak olmazsa olmazdır.

Hiç şüphesiz; sorun teorik olarak liberalizmi tanımlamakla ya da "liberalizme düşmeyelim" demekle bitmiyor. Diğer tüm sorunlarda olduğu gibi; bu sorunun aşılması, yani parti yaşamını zehirlemesini önlemek için, doğru bir pratikle birlikte ideolojik mücadele yürütmek şarttır. Mücadelesiz değişim, mücadelesiz arınma olmaz.

Yeniden Mao yoldaşa başvurarak son noktayı koymakta yarar görüyoruz: "Bütün sadık, dürüst, aktif ve açık yürekli komünistler, aramızdaki bazı kimselerde ortaya çıkan liberal eğilimlere karşı koymak için birleşmeli ve onları doğru yola getirmelidir. Bu, ideolojik cepheimizdeki görevlerden biridir".

狠批“四人帮”掀起工业学大庆农业学大寨新高潮

PUSULA

ELEŞTİRİ ÖZELEŞTİRİ ÜZERİNE

Sınıf mücadelesinin ileri bir unsuru olabilmek, eleştirel ve özeleştirel yaklaşımı doğru tarzda, diğer bir deyişle Maoist düzeyde kavramakla doğrudan alakalıdır. Mücadele içerisinde yer alan her birey somuta ve soyuta veya pratik ve teorik yaklaşımlara eleştirel bilinçle yaklaşmak zorundadır. Unutmayalım ki egemenler, kitlelerin bilincini dumura uğratmak için kılı kırk yaran spekülasyonlarla toplumsal düzeyde bir yanılsamanın oluşmasına doğrudan etki ediyor. Somut gelişmeleri niyetlerden bağımsız ele almanın koşulu, bilimsel bir düşünüşle mümkündür. Bilimsel bir düşünüş içsel bağlantılarıyla birlikte olgular arasındaki diyalektik bağı açığa çıkarabilmek ve bunu kitlelere kavratacak bir yaklaşımla ele almaktır. Eleştirel düşünüş, eleştirel bir yaklaşımın içselleştirilip bilince taşınması, soyut ve somut olgulara yaklaşımda Maoist felsefi düşünüş tarzına sahip olmakla mümkündür. Yeter ki bugün ve gelecekte en güçlü silahımız olan Maoist ideolojinin sahiplenicisi ve sürdürücülerinin olmamızın bize sağladığı avantajları devrim yolunda doğru bir şekilde kullanalım. Proletarya Partisi'nin her militanı bulunduğu alanın güçlü bir alan haline dönüşebilmesi için eleştiri silahını doğru bir tarzda kullanmakla sorumludur.

Maoistler, eleştiri silahını yoldaşlarımızın MLM bir hatta gelişebilme-

leri, bolşevik bir partinin inşasının yükseltilmesiyle bire bir alakalı olduğu bilincinden hareketle ele almalıdır. Bunu yoldaşlar arası sevgi, saygı ilişkisinden ayrı ele almayız. Yoldaşlarımızın bolşevik birer militan haline dönüşmeleri için eksik gördüğümüz yanları ve mümkünse bireyde somutlaşan eksik yanları, zaafı toplumsal etkileriyle dile getirip olanla olması gereken arasındaki netliği ifade ederek yoldaşlarımızı ikna etme yönünü tercih etmeliyiz. Eleştiri bir eğitim aracı olarak ele alınmalıdır.

Eleştiri, karşımızdakini "mat etme" olarak ele aldığımızda, bunun proletarya ve emekçi yığınların davasına zarar veren bir sonucun doğmasına hizmet ettiğinin bilinciyle hareket etmek zorundayız. Ki zaman zaman bu tarz ele alışlarla karşılaştığımız, karşılaşıcağımız bir gerçekliktir. Burada tavrımız gerçeği kabullenmek değil, gerçeği değiştirip-dönüştürme çabası olmalıdır.

Öz-eleştirel yaklaşım bireyin kendisini her olumsuz somutta yenileyerek bir adım ileriye taşıma hamlesidir diyebiliriz. Bireyin kendini sorgulaması bilinç ve cesaretin birbirini tamamladığı, birinin diğerini koşulladığı alandır. Öz-eleştiri bireyin kendini olması gerekenle (devrimci militan kişilikle) olduğu hali kıyaslaması, olması gerekenlerin hangi kriterler üzerinde somutlanacağı ve olanın tarihsel-

toplumsallıkla olan ilişkisini açığa çıkarma ve üzerine gitme eylemidir.

Her birimiz tarihsel olarak biçimlenen toplumun bir parçasıyken kişiliğimiz üzerindeki dolaylı etkisinin yanısıra içerisinde yetiştiğimiz aile, sosyal çevrenin doğrudan etkisi altında şekillenir, yaşam ve düşünüş tarzımızla bunu yansıtırız. Bireylerde yaşadığı çevrenin etkisini iyi gözlemlediğimizde, farklılıkların nedenini çözebiliriz. Köy, kasaba ve kent kültürüyle yetişmiş, aralarındaki nicel ve nitel farklılıkları ayırt edebiliriz. Köyle kasaba arasında nicel farklar gözlemlenirken kentle, aralarında nitel bir kültür farklılığının olduğunu görebiliriz. Ki bunlar aynı katagoride bile nüanslara açıktır. Tarihi, dinsel, coğrafi ve üretim ilişkilerinin farklılığı kültürel (kişilik düzeyinde) farklılıklarda etkenlidir.

İçinden "koparak" geldiğimiz toplumun üzerimizde barındırdığımız geri-olumsuz yanlarını atabilme çabası Proletarya Partisi'nin, yeni bir toplumsal-siyasal yapı gerçekleştirme mücadelesinde devrim yolunun taşlarını döşerken, bir yandan da bu taşları uygunca yerleştirebilecek mahir ustalar da yaratma çabası içinde olacaktır. İşte yeni bir kültür, yeni bir kişilik, kolektif mücadelenin parçası olduğumuzda karşılaşıcağımız yeni aşama budur.

Proletarya Partisi militanlarını doğru bir önderlikle MLM kriterlerle yetiştirme sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Karşılıklı ilişki militan kişiliğinin gelişmesinde doğrudan etkilidir. Parti kişiyi, kişi partiyi tanıdığı oranda doğru-geliştiren adımlar atabilir. Buradan

hareketle gelişmenin dinamiğinin örgütlü yaşam olduğu sonucuna varırız. Maoist ideolojiyle donanmak örgütlü yaşamı zorunlu kılar. Birey kendini ve partiyi kavradığı oranda gelişme gösterir. İşte öz-eleştirel yaklaşımın zemini bu ilişki üzerinde somutlaşır.

Devrimci militan kişilik teorinin yol göstericiliğinde pratikte karşılaştığı sorunları çözümede ve her çözümlemede adım adım politik kişilik haline dönüşür. Bu dönüşüm kişinin kendini sorgulamasında bilimsel yaklaşımın düzeyini artırır. Buna paralel olarak örgütsel yaşamında öz-eleştirel yaklaşımın çevresini geliştirici bir rol oynayacağı bilincinden hareket eder. Öz-eleştiri günah çıkarma, özür dileme gibi indirgemeci soyut yaklaşımlardan kurtararak gerçek, bilimsel politik bir zemine oturtur. Öz-eleştiri samimiyeğin vücut bulması halinde gerçekleşmiş olur.

Öz-eleştirel yaklaşımlara ilişkin tavrımız da bilimsel olmalıdır. Her özeleştiri verende ani değişiklikler beklemek toplumsallıktan kaçıp doktriner bir tavra hapsolmayı getirir. Bireyin şekillenmesinde genel anlamda kültürel farklılığın nedenlerini yukarıda belirttiğimiz düzeyde ele alırsak, tarihsel olarak gelişeni yine tarihsel uzanan bir zaman aralığında alt edebileceğimiz gerçekliğini görürüz.

Öz-eleştirel yaklaşan yoldaşlarımıza, eleştirdiğimiz konularda sorgulamaktan ya da önceki tavırlarımızda ısrar etmekten kaçınmalıyız. Onun kendini düzeltmesinde yardımcı olmak zorundayız. Zorundayız çünkü; yoldaş sorumluluğu-samimiyeti bunu gerektirir.

“Doğru yada yanlış Felluce'nin bir anlamı var!”

EDWARD WONG (15 Temmuz 2005)

Geçen kış yaşanan kuşatmanın ardından bir polis devletine dönüşen ülkede Felluce'nin şu anda bütün Irak'taki en güvenli şehirlerden bir tanesi olması gerekir.

Binlerce Amerikalı ve Iraklı asker burada yıkılmış binalarda yaşıyor ve devriyelerin gezdiği sokaklar kablolarla dolu. Şehre giren herhangi bir Iraklı, kimlik kartı göstermek ve altı kontrol noktasından birinden geçmek zorunda. Saat 22:00'den itibaren sokağa çıkma yasağı var.

Fakat bütün Irak'ta ve Arap dünyasında Amerikan karşıtlığını artıran ve 1.500 Iraklı'nın hayatına mal olan işgalden sekiz ay sonra, bu yıkıntılardan yine de direniş yükseliyor.

Felluce'nin iç kısımlarında, Bağdat'ın 35 mil batısında, 2004 yılının Mart ayında dört Amerikan müteahhidinin pusuya düşürülerek öldürüldüğü, iki tanesinin bedenlerinin köprüye asıldığı ve eski gerilla birliklerinin mevzilendiği yerde şimdi direnişçiler arabalar için intihar bombaları hazırlıyorlar.

Geçtiğimiz haftalarda bunlardan en az dört tanesi patladı, bir tanesi, dördü kadın olmak üzere sekiz Amerikan askerinin ölümüne neden oldu. Beş polis karakolundan iki tanesi bombalandı. Yeni oluşturulmuş olan ve 21 sandalyeden oluşan beledi-

ye meclisinin üç üyesi aniden görevi bıraktı ve bir diğer üye toplantılara katılmamaya başladı. Bunun nedeni büyük olasılıkla tehdit edilmiş olmaları.

Geçen Kasım ayında sokakları direnişçilerden temizleme taraftarı olan Felluceliler bile işgalden rahatsız olmaya başladılar.

40 yaşındaki otomobil tamirhanesi sahibi Abdul Jabbar Kadhim al-Alwani, yaygın düşüncüyü açıklayarak, “Bazıları şehrin sakin olmasını ve silahlı bütün adamlardan ve askerlerden temizlenmesini istiyordu” dedi. “Fakat Felluce'de yaşayanların Amerikalı ve Iraklı askerler tarafından maruz bırakıldıkları bu haksızlık ve adaletsizlikten sonra, şehirde yaşayanlar şimdi sadece küçük düşürülmemek için direnişi tercih ediyorlar.”

Sürekli kuşatma altında tutulduğu için Felluce bugün Kasım ayında olduğundan daha güvenli bir yer ve hemen yanındaki Anbar ilinin başkenti ve Sünni Arap direnişinin merkezi olan Ramadi'den daha tehlikesiz. Ocak ayında yapılan seçimlerde Anbar'da, oy kullanma hakkına sahip olanların sadece yüzde 2'si sandık başına giderken, göreceli olarak daha güvenli olan Felluce'de oy verebilenlerin yüzde 3'ü oy kullandı. O zaman şehrin nüfusu 30.000'di.

Fakat Amerikan görevlileri, şehrin yeniden inşa etmekle, eskiden olduğu gibi bir savaş alanına çevirmek arasında dengelenen bir dönüm noktasına yaklaştığını kabul ediyorlar.

Önde gelen şeyhler, şehirde yaşayanları Aralık ayında yapılacak ve direnişçi Sünni Arapların politik sürece katılmaları

yönündeki en olumlu işaret olan seçimlerde oy kullanmaları için uyarıyorlar. Fakat Irak kökenli direnişin burada büyük bir desteğe sahip olduğu kesin.

Hükümet protokolü nedeniyle adını açıklamayan Amerikalı bir diplomat, “Şu an Felluce için çok önemli bir an” dedi. “Çatışmaların ve direnişçilerin yeniden ortaya çıkmaya başladığını görüyoruz. Şehre geri dönen insanların sayısı arttıkça, sızmaların olma olasılığı artıyor.”

Amerikalı askeri komutanlar, direniş için kritik olan amacın Felluce'nin kontrolünü yeniden Amerikalı ve Iraklı güçlerden geri almak olduğunu söylüyorlar. Geçen senenin büyük bir bölümünde 300.000 nüfusa sahip olan ve Bağdat'ta arabalar için hazırlanan intihar bombalarının ve yabancıların kafalarının kesildiği video görüntülerinin kaynağı olduğundan şüphelenilen Felluce, gerillalar için en büyük cennetti.

Felluce, sadece Irak halkı için değil, bütün Ortadoğu'daki birçok Arap için direnişin temsilcisi haline gelmişti. Şimdi, şehir isyancı Sünnilerin Bağdat'ta en büyük güce sahip olan Şiiler ve Kürtler tarafından yönetilmeyi kabul edip etmeyecekleri konusunda en önemli test yeri haline gelmiş durumda.

Felluce bölgesini kontrol etmekle görevli, Deniz kuvvetlerine ait 4.300 güçlü birlikten oluşan Regimental Combat Team 8'in başında bulunan Lt. Col. Rip Miles, “inanın bu onlar için çok değerli. Doğru ya da yanlış, Felluce'nin bir anlamı var” dedi. Amerikalılar geçen Kasım ayında, Vietnam savaşından bu yana yapılan en vahşi askeri saldırıyı gerçekleştirerek şehrin kontrolünü ele geçirdiler. Bir zamanlar “Camiler şehri” olarak adlandırılan kentte binlerce asker öldü. Sekiz günlük kuşatma sırasında düzinelerce asker öldü, yüzlercesi yaralandı ve bir zamanlar “Camiler Şehri” olarak adlandırılan Felluce'nin yarısı yıkıldı, geri kalanı ise ciddi hasar gördü.

YUNANİSTAN'DA GENEL GREV

Yunanistan'da işçiler yeni yasa düzenlemelerini protesto etmek için 24 saatlik genel greve giderek yaşamı felç etti. İşçi Sendikası, Mecliste görüşülmeye başlanacak olan ve çalışanlarla ilgili yasa düzenlemelerini protesto etmek için ülke genelinde işçi ve memur sendikaları tarafından protesto edildi.

Ülke genelinde toplu taşıma araçları Yunanistan Demir Yolları, Tramvay ve Trolley otobüsleri başta olmak üzere, hizmet sektöründe ise bankalar, elektrik, telefon ve posta işletmeleri 24 saat için işi bırakırken kamu çalışanlarında ise valilikler, belediyeler, vergi ve sigorta daireleri çalışmayarak greve gittiler.

Ülke çapında yayın yapan ulusal ve yerel gazeteler grev nedeniyle basımı yapılmazken, Yunanistan resmi TV kanalları (EPT) 12 ile 18 saatleri arasında yayınlarını durduruyor. Özel kanallar ise 24 saat boyunca haber sunamayacaklar. Öte yandan grev nedeniyle Selanik'te farklı saat ve yerlerde iki ayrı yürüyüş düzenlendi.

ALİ DEMİR'İ ANMA ETKİNLİĞİ

Avusturya Neunkirchen (Ternitz) ATİGF'e bağlı İşçi Gençlik Kültür Merkezi (İGKM) onur üyesi Ali Demir'i anma etkinliği düzenlendi. Anma toplantısı, 1 Ağustos 1986 tarihinde faşist TC kolluk güçleriyle girdikleri çatışmada kahramanca savaşarak şehit düşen 9 komünist ve Ali Demir şahsında, dünyada ve Türkiye'de bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm ve yüce komünizm davasında şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Günün önemi ve anlamı üzerine yapılan konuşmalarda Ali Demir'in Avusturya'daki çeşitli bölgelerde Viyana, St. Pölten ve Ternitz bölgelerinde aktif olarak yürütmüş olduğu devrimci faaliyetlere değinildi. Ali Demir 1986 yılında Proletarya Partisi'nin “Herkes kendisini Türkiye'ye göre şekillendirmeli” çağrısına uyarak umudun dağlarda, kurtuluşun devrimde olduğunu söyleyerek kavganın sıcaklığını yaşamak için gerilla mücadelesine katılmaya karar vermişti. Tarih 1 Ağustos 1986'yı gösterdiğinde faşist kolluk güçleriyle TKP/ML TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada Doğan Memeci, İsmail Kaya, Yusuf Yıldırım, Cahit Oğuz, İmam Utan, Süleyman Kaya, Yusuf Tosun, Cumhur İçöz ve Ali Demir kavgada ölümsüzleşerek şehit düşmüşlerdir” denildi.

Konuşmalarından son olarak Ali Demir'in yaşamını, mücadelesini ve görüntülerini içeren kısa bir belgesel film gösterilerek anma etkinliği sona erdi.

İsrail'de yeni ayrımcılık yasası

27 Temmuz 2005 tarihinde, İsrail Parlamentosu (Knesset) bir gün içinde Filistinlilere yönelik ayrımcılığı yeni bir boyuta taşıyan iki yasayı kabul etti: Yasak Fiiller /Kusurlu Fiiller (Devletin Sorumluluğu) ve Yurttaşlık ve İsrail Hukukuna Dahil Olma.

Her iki yasa da şu anki halleriyle İsrail'in taraf olduğu ve uymak zorunda olduğu insan hakları sözleşmeleri dahil, uluslararası hukuka karşı yükümlülüklerini ihlal etmektedir.

Yeni Devletin Sorumluluğu Yasası'na göre, Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde İsrail askeri işgali altında yaşamakta olan yaklaşık 3.5 milyon Filistinli “çatışma bölgesinde yaşayanlar” olarak kabul ediliyor. Böylece, İsrail güçlerinin yaptığı öldürme, yaralama ya da mülke-

zarar gibi vakalar için tazminat talebinde bulunma haklarından mahrum kalıyorlar.

Geriye dönük olarak Eylül 2000 sonrası için uygulanabilir olan yasa, sadece Filistinlilere uygulanacak. Uluslararası hukuka aykırı olarak işgal altındaki topraklar'da yaşayan İsraililer yasadan muaf tutuluyor.

Önceki Kusurlu Fiiller Yasası'nda daha önce yapılmış değişiklikler Filistinli mağdurların tazminat talep etme olanaklarını önemli ölçüde kısıtlamıştı. Bugüne dek işgal altındaki topraklardaki İsrail güçlerinin kanun dışı fiilleri sonucu yaralanmış, mülkleri zarar görmüş ya da yok edilmiş veya akrabaları öldürülmüş onbinlerce Filistinli kendi kusurları olmamasına rağmen, hiçbir tazminat alamadı. Aslında, birçok olay

İsrail yetkilileri tarafından soruşturulmadı bile ve öldürme ve Filistinlilerin haklarının diğer ihlallerinden sorumlu İsrail askerleri adalet önüne çıkarılmadı.

Bu yasa açık bir biçimde Filistinlilere, İsrail nüfusunun yaklaşık % 20'sini oluşturan İs-

rail'in Filistinli yurttaşlarına ve Filistinli Kudüslülere yönelik ayrımcılık yapmaktadır, çünkü işgal altındaki topraklardan Filistinlilerle evlenenlerin neredeyse tamamı bu kişilerdir. Bu yasa etnisite ve uyrukluğa dayalı ırksal ayrımcılığı resmen kurumsallaştırmaktadır.

“ABD tutsakları gemilerde tutuyor!”

Birleşmiş Milletler'in işkenceden sorumlu özel raportörü kendilerine Amerika Birleşik Devletleri aleyhinde ciddi suçlamalar ulaştığını açıkladı. Suçlamaların ana konusu Amerika'nın tutukluları Hint Okyanusu'nda olduğu inanılan askeri gemilerinde gözaltında tuttuğu şeklinde. Avusturyalı yetkili Manfred Nowak, bununla birlikte gizli gözaltı kampları kurma suçlamasının çok ciddi olduğunu vurgulayarak, Birleşmiş Milletler'in tüm Amerikan gözaltı merkezleri ve buralarda tutulan herkesin listesini istediğini bildirdi.

2001 yılında Afganistan'a karşı askeri operasyonun ilk başladığı dönemde, yakalanan zanlıların ilk aşamada Hint Okyanusu'ndaki gemilere nakledildiği ve buradan Guantanamo'ya sevk edildikleri biliniyordu.

Ancak gemilerin yüzer hapishaneler olarak kullanılması, hem gizlice alıkonmalarına hem de ABD yasalarına tabi olmalarına olanak sağlayabilir. Geçtiğimiz haftalarda Birleşmiş Milletler Amerika'yı, yüzlerce kişinin tutsak bulunduğu Guan-

tanamo Üssü'ndeki gözaltı merkezini ziyaretlerini geciktirmekle suçlamıştı. Washington yönetimi, üç yılı aşkın süredir 500'den fazla tutukluyu ABD hukuk sisteminin dışında kalan üste, yargılamaksızın alıkoymuyor.

AFGAN TUTSAKLARA “DÖNÜŞ YOLU”

ABD, Küba'daki Guantanamo Üssü'nde tutulan Afgan tutsaklar, ülkelerine geri gönderileceğini açıkladı. Bu karar, Amerika Birleşik Devletleri ve Afganistan hükümetlerinin ortak açıklamasıyla duyuruldu. Açıklamada, tutsakların sevkini aşamalı olarak gerçekleştireceği belirtildi. Ancak bu işlem için herhangi bir tarih verilmedi.

İki ülke arasında varılan “anlaşma” gereğince, ABD ülkelerine dönecek tutsakların Afganistan ya da ülkedeki yabancı güçler için “tehdit” oluşturulmaması için Kabil yönetimine “eğitim ve altyapı” yardımı yapacak. Geri dönüş için bir tarih verilmemesi ve sözde serbest bırakılan tutukluların ABD'den sonra Afganistan'ın kukla dev-

letin tutsağı olacağı bunun bir demokrasi oyunu olduğunu göstermekte.

Guantanamo Üssü'nde tutulan Afgan tutsakların tam sayısı bilinmiyor. Ancak üsteki en büyük grubu, 180 kadar oldukları tahmin edilen Afganların oluşturduğu görüşü yaygın. Geçen ay Guantanamo Üssü'nden serbest bırakılan iki tutsak, kendilerine yapılan muameleyi protesto eden çok sayıda tutuklunun açlık grevi yaptığını söylemişti.

MISIR'DA TUTUKLULAR AÇLIK GREVİNDE

Mısır'ın başkenti Kahire'deki bir hapishanede 140 tutuklunun açlık grevi başlattığı bildirildi. “Kanatır Hayriye” adlı hapishanede başlatılan açlık grevine, bu hapishanede bulunan 16 Türk'ten 14'ünün katıldığı öğrenildi. Bir Türk tutukludan alınan bilgiye göre, 2 Türk vatandaşı, sağlık durumları el vermediği için greve katılmıyor.

Aralarında birçok ülkenin vatandaşının bulunduğu tutukluların, bu eylemi, hapishane koşullarını protesto etmek amacıyla başlattıkları belirtildi.

Honda'dan sendikalaşan işçilere saldırı

Hindistan'da Japon sermayeli Honda'nın patronu aylardır sendikalaşan işçileri üzerinde baskı uyguluyor. Buna karşı büyük bir yürüyüş yapan Honda Motosiklet Fabrikası işçilerine polis saldırdı, 750 işçi yaralandı.

Geçtiğimiz aylarda sendikah işçilerin işlerini askıya alan, “geçici” işçilerin iş akitlerini fesheden, tüm işçilerin fabrikaya girişlerini durduran ve sendikah işçileri dövmek üzere çeteler ayarlayan Honda patronu, işçilerin şiddetli tepkiyle karşılaştı.

25 Temmuz günü, Hindistan'ın başkentine yakın Gurgaon, Haryana kentlerinde işçiler ile polis arasında şiddetli bir çatışma yaşandı. 750 işçinin yaralandığı ve yüzlerce işçinin tutuklandığı çatışma, Haziran sonundan beri grevde olan işçilerin kent sokaklarına dökülmesiyle başladı.

Bir polis aracını ateşe veren isyan halindeki işçiler devlet binalarını bastılar.

Honda'nın Hindistan'daki 3.500 çalışanından 2.500'ü bu harekete katılıyor. Şirket yetkilileri bildik söylemlerle olaylarda “dış mikraklar” bulunduğunu ve işçileri “kışkırttıklarını” söylüyorlar. İşçiler ise, öncü işçiler hakkında soruşturma açılması ve çalışma haklarının dondurulması karşısında kendilerinin de işe dönmeyeceklerini açıkladılar.

Evrensel Bakış

IRA'DAN “BENZERSİZ” BİR ADIM: SİLAHLARA VEDA

Gerçekleştirilen her fiilin, ileri yada geri atılan her adımın değerlendirmesi kendi görece dar sınırlarıyla yapılamaz, tek başına soyutlanarak bir yere konamaz. Aksi, diyalektik materyalizmin dünyayı yorumlayış biçiminin ve yönteminin “her şey birbirine bağlıdır” ilkesine dolayısıyla yaşamın, bilimin kendisine terstir. Bu gerçeklik iletişimin, bilginin akışının ciddi düzeylerde geliştiği dolayısıyla kültürel, ideolojik, sosyal vb. etkileşimin ileri düzeylere ulaştığı günümüz açısından daha bir anlam ve önem taşımaktadır. İkinci bir nokta olarak her gelişmenin yarattığı etkiyi, yol açtığı sonuçları an'ın koşullarına göre, içinde bulunulan sürece göre değerlendirmenin gerekliliğini/zorunluluğunu vurgulamak gerekir.

Bu iki önemli noktayı gözden kaçırmaksızın değerlendirmek gerekiyor IRA'nın (İrlanda Cumhuriyet Ordusu) 36 yıldır elinde tuttuğu silahları bırakmasını da. Bu doğrultuda iki adımda konuya bakabiliriz.

1- IRA bıraktığını açıkladığı silahlarla, neyi amaçlıyordu, özellikle son yıllarda ne yapıyordu? 1913'te kurulan bir örgüt olan İrlanda Gönüllüleri, 1919 yılında IRA'ya dönüştürüldü. İrlanda'nın İngiltere'ye karşı başlattığı bağımsızlık savaşı sırasında 15-30 kişiden oluşan gruplar tarafından gerçekleştirilen pusu, baskın ve sabotaj gibi

çeşitli gerilla eylemleriyle İngilizleri yıpratmaya çalıştı. IRA'nın eylemleriyle ciddi olarak başı sıkışan İngiltere, Britanya İmparatorluğu içinde dominyon (Büyük Britanya İmparatorluğu'nun, anavatanla “aynı hakları” olan deniz aşırı parçalarından her birine verilen isim) statüsüne sahip Serbest İrlanda Devletinin kurulmasını öngören antlaşmayı kabul etmek zorunda kaldı. IRA'da bu devletin kurulmasını kabul edenler ve etmeyenler olarak ikiye ayrıldı. Silahlarını teslim etmeyen IRA birleşik bir İrlanda Cumhuriyeti hedefinin ölmediğini göstererek örgütü dağıtmadı ve silahlı mücadeleye devam etti. Serbest İrlanda Devletinin İngiliz Uluslar tarafından çekilmesinden ve İrlanda Cumhuriyetinin kurulmasından (1948) sonra IRA faaliyetlerinin ağırlığını Birleşik Krallık sınırları içindeki Kuzey İrlanda ile İrlanda Cumhuriyetinin birleşmesine verdi. Son yıllarda özellikle IRA'nın siyasi kanadı olarak tabir edilen Sinn Fein'in silah bırakma çağrılarının yanında 1990'lardan itibaren İngiliz devletiyle gizli görüşmeler yapan IRA, en son 1998'de “Hayırlı Cuma” adı verilen “barış” anlaşması imzalamış anca barış hayalleri kısa sürede boşa çıkmıştı.

Birçok kez ateşkes ilan eden IRA'nın son hamlesinin farklarından biri direkt silah bırakacağını açıklamak olarak ortaya konabilir. IRA her ne kadar silahları bugüne ka-

dar elinde tutmuş olsa da içinde bulunduğumuz “emperyalizm ve proleter devrimler çağında” ulusal mücadelelerin varacağı son noktaya kadar hızla ilerlemiş ve aslında şaşırtıcı olmayan bu sonuca varmıştır. Ancak buradan zaten doğru bir ideolojiyle kullanılmayan silahların bırakılmasının önemi yoktur sonucunu çıkarmıyoruz. Zira ilk paragrafta da ifade ettiğimi gibi olguları tek başına kendi içinde değerlendiremeyiz.

2- IRA'nın silah bıraktığını açıkladığı sürecin tablosu nedir? Ulusal mücadele yürüten ve gideceği nokta öncesinden çok da bilinmez olmayan (en azından biz MLM'ler için) IRA'nın silah bırakma kararına en büyük önemi atfeden kuşkusuz içinde bulunduğumuz süreçtir. Zira bu süreç özellikle ABD liderliğinde emperyalizmin “terörizmle savaş” argümanını kullanarak halklara karşı saldırganlığını sürdürdüğü ve başta sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri olmak üzere “kendisinden olmayıp” bir de “karşısında yer alan” ve silahlı mücadeleyi seçen tüm hareket, örgüt ve devletleri “terörist” ilan ettiği bir süreçte bulunuyoruz. Bu anlamıyla IRA'nın silahlara vedasının çeşitli kesimlerde farklı yorumlar doğurması da çok doğaldır. Zira örneğin “terörizmle savaşında” ABD emperyalizminin en yakın müttefiki olan İngiliz emperyalizminin sözcüsü Tony Blair, üstelik de Londra'da 50'den fazla insanın ölümüne yol açan saldırıların sıcaklığında böylesi bir kararın “Benzersiz öneme sahip bir adım olduğunu” ifade ederek “Siyasi değişikliklerin tek yolunun tümüyle barışçı ve siyasi araçlarla mümkün olduğunun kabul edilmesini de memnuniyetle karşılıyorum” açıklamasında bulundu. ABD yönetimi ise,

gelişmeyi “ihtiyatla” karşıladığını açıkladı ancak “çok olumlu” bulunduğunu da özellikle vurguladı.

1990'lardan bu yana İngiliz hükümetiyle çeşitli düzeylerde gizli görüşmeler yapan IRA'nın silah bırakmasının emperyalistler açısından bundan daha isabetli bir zamanlaması olamazdı belki de. Nitekim Blair'in açıklamasındaki “siyasi değişikliklerin tek yolunun tümüyle barışçı ve siyasi araçlarla mümkün olduğunun” kanıtı olarak sunuluyor bu pratik. Ancak arda sorulacak olan “peki öyleyse siz Irak'ta istediğiniz siyasi değişikliği (sizi neden ilgilendirdiğini de bir yana bırakıyoruz) neden silahlarla yapmaya giriştiniz?” sorusunu ya hiç düşünmeksizin sarf ediyor bu sözleri yada yanıtlamasını gerektirmeyecek kadar kendi gücüne -askeri gücüne- güveniyor. Yada dünyanın en büyük silahlı örgütü olan ABD de bu pratikten “etkilenecek” silah bırakmayı düşünür mü acaba? Tabi ki hayır. Zira onların bırakılmasını salık verdikleri silahlar başta sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi yürütenler olmak üzere iktidarlarını, egemenliklerini sarsacak olanların ellerindeki silahlardır. Bu anlamıyla bu sorular da anlamsız kalmaktadır.

Bir kez daha vurgulamak gerekir ki, IRA gibi, birçok devrimci ve devrimci örgüt için esin kaynağı olmuş, silahlı mücadeleye sempatiyi geliştirmiş bir örgütün silahı bırakmasının bu “benzersiz” zamanlaması bu pratiğin daha da büyük bir etki yaratmasını sağlıyor. Ancak diğer yandan ise bir kez daha içinde bulunduğumuz çağda, ulusal sorunu da hangi sınıfın çözeceğini bize açıkça gösteren Lenin yoldaşı teyit ediyor.

“Dağların sesi, insanların yüreğine soğuk su gibi gelir, serinletir, güç verir”

Seni ben hiç tanımadım sevgili Nurgül yoldaş, pekçok yoldaşım gibi. Oysa aylardan beri senin ayak izlerinin üzerinde yürüyordum, aylardan beri senin baktığın yüzlere bakıyordum hiç bilmeden... Şimdi o yüzler seni anlatırken, sohbetlerimizde seni anarken geride bıraktıklarını çok daha yakından ve somut olarak görebiliyorum. O kadar berak bir şekilde ortada ki seni öldürmeyi başaramadıkları...

19 Temmuz 1992’de İstanbul Kartal Maltepe’de, Hasan Demir ve Ramazan Ceviz’le birlikte yargısız infazla katledilen Nurgül Yaşar’ı onu tanıyanlarla konuştuk...

- Bize Nurgül’le nasıl tanıştığınızı anlatır mısınız?

Onunla 1988’de sendikal faaliyet içerisindeyken bir toplantıda tesadüf eseri tanıştım. Kendisi o zaman fabrikada çalışmıyordu. Ablasıyla birlikte çalışıyorduk fabrikada, Otomobil-İş Sendikası’nda örgütlüydük ve fabrikadaki devrimci örgütlülüğü güçlendirmek için çalışıyorduk. Fabrika 4. Levent’teydi, taşındı daha sonra.

- Daha sonra nasıl gelişti Nurgül’in mücadeleye katılıp, yol alması?

Ablasıyla diyalogumuz geliştikten sonra, ailesine gidip gelmeye başladık sık sık. Gültepe’de oturuyordu ailesi. Gittiğimizde oldukça sıcak karşıyorlardı bizi ve uzun soh-

betlere dalyorduk. Ablası, kardeşlerinin apolitik insanlar olmasını istemiyordu. Ablası sendikal faaliyetin içerisindeydi, Nurgül değildi. Daha sonra başka bir alanda örgütlendi.

İyi bir arkadaşta gerçekten. Ezilmişliğinin de etkisiyle, sınıfsal çelişkilerin farkında olan bir insandı. Bunu bilince çıkarmaya çalışıyordu, arayış içerisindeydi. Okuyor ve araştırıyordu. Onca güzelliğinin yanında eksiklikleri de vardı kuşkusuz. Bir keresinde ailesi “O kadar çok okuyor, uğraşiyor, dışarıda koşturuyor ama evde bir iş yapmak istemiyor, bir konuşsanıza” demişti.

Daha yeni başlamıştı mücadeleye. Gece geç yatıyordu ve sabah kaldıramamıştı kardeşleri. Ben gittim konuşmak için. Geceleri kitap okuduğunu ve yorulduğunu söylüyordu, ama hak vermişti konuşuktan sonra. Eylemlerde ve mitinglerde karşılaşıyorduk ara ara. Sene ’89’lara doğru geldiği zaman içinde sürekli mücadele etme isteği vardı.

- Son olarak ne zaman görüşmüşünüz kendisiyle?

1990 yılıydı sanırım. İçinde bulunduğu siyasi hareketin çalkantılı olduğu bir dönemdi. Ablası birgün Nurgül’le konuşmamı istedi. “Onda bir değişiklik var” diyordu. Onunla konuşmaya gittim, bana “Ben gideceğim buralardan” dedi. “Gerillaya katılacağım” dedi. “Kesin kararlı mısın?” diye sordum. “Düşüncelerimin hayata geçmesinin yolu gerilla savaşından geçiyorsa, ki öyle, ben de bunun gereklerini yerine getireceğim” dedi. Duygusal davranmadığını, kafasının açık kendisinin de buna hazır olduğunu ifade etti.

Doğru da söylüyordu, İbrahim’in koyduğu kırık bölgelerde gerilla savaşını geliştirmek gerekiyordu. Ben tabii sevindim bir yandan, öyle bir karar vermesine. Çevremizde apolitik insanları görüyorsun, genç kızları görüyorsun, hepsi gezme, tozma, eğlenme derdine düşmüşken, genç ve çok güzel bir genç kızın düzenle tüm ilişkilerini kesip, bütün benliğini mücadeleye vermesi gerçekten

çok takdir edilecek bir durumdu.

Ben aslında o dönemde gitmemesi yönünde konuştum, bir süreliğine. “Şu anda gitmesen daha iyi olmaz mı?” dedim. “Ben mücadelenin içine girerim, öğrenmem gereken herşeyi öğrenirim” dedi cevap olarak. Ondan sonra artık söylenecek birşey kalmamıştı. Onu caydırmak için söyleyordum ben bunları, belki biraz daha birşeyleri görmesi gerekir diye düşünüyordum. O kararlıydı gitmeye. Ailesi duyarlı bir aileydi, onlara gitmeden önce söylemesi gerektiğini belirttim.

- Gerillaya katılacağını söylemiş miydi ailesine?

Ablasına söylemiş gideceğini. Ailesinin de sonradan haberi oldu tabii. Sonradan ben aileyle konuştuğumda Nurgül’in yaptığı doğru olduğunu söyledim, “duygusal davranmaya gerek yok” dedim. Nurgül bu yolun doğruluğuna yürekte inanmıştı çünkü.

- Nurgül’in nasıl bir etkisi vardı ailesinin üstünde, gidişi bu durumu nasıl etkiledi?

O, gittikten sonra daha aktif oldu ablası sendikal faaliyet içerisinde. Daha sonra biz işten atıldık hep birlikte. Diğer kızkardeşleri de yaşları küçük olmalarına rağmen ondan etkilenmişlerdi. Aile bizi evlatları gibi görüyordu ve sürekli gidip gelmemizi istiyorlardı. Hoşumuza gidiyordu gerçekten kapılarını çaldığımızda sevinçle açmaları.

- Peki, 13 yıl oldu Nurgül’le iki yoldaşyla birlikte ölümsüzleşti. O’nu düşündüğünüzde, O’ndan aklınızda kalan en belirgin özellikleri neler?

Bir kere samimiyeti ve içtenliği. Gerçekten çok samimiydi yaptıklarında. Kararlı birisiydi, yeni bir insan olmasına rağmen, birşeyleri çabuk kavrama, yapılması gereken neyse onu yapabilme azmi vardı. “Kolay devrimcilik” gibi bir anlayışı yoktu. İki eyleme gideyim, kafede oturup iki çift laf edeyim diye birşey yoktu onda. Sonuna kadar azimli ve kararlıydı. En önemlisi de her ne kadar bir takım eksiklikleri içinde barındırsa da, o süreç içerisinde ailesine büyük bir güven vermiş ol-

ması. Ailesinin de takdirini almış olması büyük bir kazançtır.

- Şehit düşüğünün haberini nasıl aldınız?

Televizyonda duydum, önce inanmadım, isim benzerliği olduğunu düşündüm. Daha sonra haberlere baktığımızda emin olduk, çünkü benim ailem de tanıyordu kendisini, gözyaşlarına engel olamadılar. Gazetelerde çıktı birgün sonra, ablası da aradı daha sonrasında.

Hakikaten insanın ciğerinden bir parça kopuyor. Gittikten kısa bir süre sonra şehit düşmesi insanı gerçekten üzüyor. Öğrendiklerini, yeteneklerini tam anlamıyla ortaya koymaması insani büyük acı veriyor.

Ailesinin yanına gittiğimizde “Bizim evladımız öldü ama sizler geldikçe bize moral veriyorsunuz” diyorlardı. Daha sonra oradan ayrılmamla bağlarımızı koptu.

- Son olarak neler söylemek istersiniz mücadeleye arkadaşlarına, okurlarımıza?

Şehit olan nice değerli insanlar var, bu onurlu mücadelede sebat etmeleri gerekir. Her ne kadar insanları korkutmaya, durdurmaya çalışsalar da bir yandan gelişen bir mücadele var. Dağların sesi, insanların yüreğine soğuk su gibi gelir, serinletir, güç verir, kuvvet verir. Eğer bu yolda sevdalıysa insanlar gerçekten azimle, kararlılıkla bu mücadeleyi sürdürmek zorundadır. Başka da bir kurtuluşu yoktur bu halkın. Zorlu bir mücadeledir bu, dünden yarına olacak birşey değil. Şehit düşen insanlarda biliyordu bunu. 5-10 senede devrim yaparız demiyorlardı. Önemli olan temeli sağlam atmak, kararlı olmak, sağlıklı ilişkiler kurmak insanlarla.

Şehitlerine saygı duyuyorlarsa, mücadele arkadaşları ve taraftarları, onların gereklerini kendi güç ve yetenekleri neyse o ölçüde yerine getirmek zorundalar. Herkes kendi elinden geleni yaparsa, onların mücadelesini onurlandırmış olur diye düşünüyorum.

İdeolojik sağlamlık kazandıktan sonra başarılamayacak hiçbir şey yoktur. Sadece diyeceğim, yoldaşlarına başarılar diliyorum. Başarı da uzun vadede bizindir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi

Devrimin zaferle taçlandırılmasının yani 1 Ekim 1949 Çin Halk Cumhuriyeti’nin kurulmasının üzerinden 16 yıl geçtikten sonra 10 Kasım 1965’de dört yıl sürecek olan Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD) başlatılıyordu. “Sosyalizmin bir geçiş rejimi olarak rolü; gelecekteki komünist rejime hazırlanmaktır. Fakat bu geçiş çok hızlı olmamaktadır ve Çin komünistleri de bu safhanın tarihte uzun bir dönemi kapsamak zorunda olduğunu belirtmektedirler. Sosyalizm aşamasında da çeşitli eşitsizliklerin ve sosyal çelişmelerin bulunması şaşılacak bir olgu değildir. İşbölümü ve kafa ile kol emeğinin ayrılması bu çelişmeleri ve eşitsizlikleri yaratmıştır. Bu ayırım varolduğu sürece, aydınlar yine sadece birkaç kişinin yaşayabileceği erişilmez elit bir tabaka oluşturacaklardır. Öğrenim, rekabet esasına dayanacak ve kolektif olmaktan ziyade, kişisel ihtirasları körikleyecektir. Aynı olgu sanat ve edebiyat dünyasında da geçerlidir. Kapitalist ve feodal toplumlarda kültür bir ayrıcalıktır. Bu nedenle kültürlü olmak demek, nüfusun bü-

yük bir çoğunluğunun yararlanmadığı fırsattan yararlanmak demektir. Bu nedenle sosyalist rejimler, bu kültür görünüşünü benimsemiş birçok aydını miras edinirler. Görünüşte rejimi benimsemiş görünseler de, alışkanlıkları ve psikolojileri emekçilerinden uzak olmaya devam edecektir.

Bu durum çerçevesinde 1965 yılında Mao Zedung tarafından başlatılan BPKD tamamen mantıklı, Marksist bir atılımdır” diyor Jean Daubier. Büyük Proleter Kültür Devrimi; bireyciliğin köklerinin ortadan kaldırılması, kolektivizmin geliştirilmesi, sosyalist kültürün halk içinde yaygınlaştırılması amacını taşımaktadır. En önemli özelliklerinden biri de, devrimin en önemli aktörlerinin kitleler olmasıydı.

27 Şubat 1957’de yazdığı “Yüz çiçek yan yana açsın, yüz düşünce akımı birbirleriyle yarışsın” adlı makalesinde Başkan Mao; “Marksist olmayan düşüncelere karşı nasıl bir siyaset izlemeliyiz? Su götürmez karşıdevrimciler ve sosyalizm davasını baltalayanlar söz konusu olduğunda, yapılacak iş

kolaydır; Onları söz özgürlüğünden yoksun kılarız. Ama halk içindeki yanlış düşünceler apayrı bir sorundur. Bu tür düşünceleri yasaklamak ve açıklanmalarına olanak tanımamak yarar sağlar mı? Kuşkusuz, hiçbir yarar sağlamaz. Kaba ve bastırma yöntemler kullanmak yalnızca yararsız değil, aynı zamanda son derece zararlıdır. Yanlış düşüncelerin açıklanmasını yasaklarsanız, bunların oldukları gibi kalmalarını sağlamış olursunuz. İşte bu yüzden ancak tartışma, eleştiri ve ikna yöntemini uygularsak, doğru düşünceleri pekiştirebilir, yanlış düşünceleri altedebilir ve soruları tam anlamıyla çözebiliriz” diyerek BPKD’den önce uygulanması gereken yöntemi belirliyor ve kültür devrimi bu eksende yürütülüyor.

BPKD 10 Kasım 1965’de başlar, ancak 1966 Nisan’ına kadar bu mücadelenin önemi ve büyük bir devrimin başlangıcı olduğu

tam olarak kavranamamıştır. Bu tarihten 1969 yılına kadar sürecek olan BPKD, Çin’in her köşesinde kitlelerin aktif katılımıyla başarıyla sonuçlandırıldı. Ancak Mao’nun belirttiği gibi bu yalnızca bir başlangıçtı. Dediği gibi “Tarihten çok şey öğreniyoruz. Sonuç vermeyen çabaların içinde olmamalıyız. Proletaryanın devrimci yolunda, saflarımızdaki küçük burjuva düşüncesini fırlatıp atmamız. Büyük Kültür Devrimi’nde zaferi kazanmada ana mesele budur.”

Kepir'den Mesudiye'ye UMUDUN ADINI YAZAN BİZİZ...

23 Ağustos 1992 günü on kişilik bir TİKKO birliği, **Ovacık**'ın **Kepir Yaylası** Mevkiinde bir ihbar sonucu pusuya düşürülür. Çatışma 12 saat sürer. Yıldız Ayriç, İmam Cem İşıtmez, Akın Uzun isimli savaşçılar ve komutan Dursun Erkul çatışmada şehit düşer. Meral Gezer ise yaralı ele geçirilerek işkencede katledilir.

Dursun Erkul, gerillanın Cemil'idir. Çocukken Dersim'de soluduğu nefesini Partizanlaştığında Karadeniz dağlarına taşıdı. Artvin Şavşat halkının gönlüne taht kurdu. İlk gençlik yıllarında Keçiören Kuşcağız Mahallesi'nde yoksul gecekondulu Ankaralılar kadar sevdi onu Karadeniz. 1957 Dersim doğumluydu. 1980 öncesi katıldığı mücadelesini, 1990'da gerillaya katılarak devam ettirdi. Halkımızın "filinta gibi yakışıklı devrimcisi" Dursun Erkul Kepir'de onurla dalgalanan bayrak oldu.

Yıldız Ayriç, 1968 Dersim Merkez Çerme köyü doğumluydu. Gerillanın Eylem'iydi. Kepir'de ölümsüzleştikten sonra cenazesi Dersim'in Birma köyünde toprağa verildi. Cenaze töreninin olduğu gün Dersim, Mazgirt ve Hozat'ta bir günlük kepenk ve konak kapatma eylemleri gerçekleştirildi.

Akın Uzun (Mete), 1965 Rize doğumluydu. Halk ordusuna TMLGB üyesiye katıldı. TC ordusunda kısa bir süre kaldıktan sonra firar ederek Halk Ordusu'na katılmıştı. Karadeniz'in serin rüzgarlarını taşımıştır Munzurlara, Ünal olmuştur dağların koyununda.

İmam Cem İşıtmez, 1973 Elazığ doğumludur. Aslen Dersim Ovacıklıdır. Konfeksiyon işçisiyken yüreğinin ve bilincinin sesini dinlemiş gerillaya katılmıştır. Cenazesi Meral Gezer'le birlikte Ovacık'ta halkın coşkulu katılımıyla toprağa verilmiştir.

Meral Gezer (Yıldız), 1971 Dersim Ovacık Burnak köyü doğumludur. Yaralı olarak düşmanın eline geçmiş ve işkenceyle katledilmiştir.

Mesudiye'de yazılan LİRİK BİR DESTAN BU...

16 Ağustos 1993'te Ordu'nun **Mesudiye** ilçesi Topçam nahiyesinde Ortaalan köyü mezrasında konaklayan TİKKO birliğinin, ihbar sonucu TC güçleriyle girdiği çatışmada **Nurgül Bölükbaş** ve **Muzaffer Kahraman** şehit düşerek Karadeniz'in koynuna düştüler halkın evlatları olarak...

Nurgül Bölükbaş, 15 Ekim 1970 Ordu Fatsa doğumludur. Gerici ve zengin sayılabilecek bir aileye mensuptur. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Hemşirelik Yüksek Okulu mezunuydu. Bitirdikten sonra Sivas Devlet Hastanesi'nde çalışmaya başladı. Sivas Tüm-Sağlık-Sen de üyesi olan Nurgül Bölükbaş TİKKO'ya katılana kadar hemşire olarak bu hastanede çalıştı. Hastalığı nedeniyle yoldaşları tarafından gitmemesi gerektiği belirtilmesine rağmen, O tüm bu engelleri aşacağını belirtmiş, öyle de yapmış son anına kadar kararlılığından birşey kaybetmemiştir.

Muzaffer Kahraman, 1973 Ordu Gürgentepe doğumludur. Halkla ilişkileri oldukça güçlü, insanlara kendini sevdirebilen, çalışkan ve yaratıcı bir insandı. Mesudiye ve Gürgentepe'de iki kez düşman tarafından kuşatılmasına rağmen, uyanıklığı sayesinde her ikisinden de sıyrılmayı başarmıştı. Yoldaşları Nurgül Bölükbaş ile birlikte ölümsüzleşirken Karadeniz'in topraklarına neler bıraktıklarının farkındaydılar, bu bilinçle düşmüşlerdi toprağa.

Onlar farklı yerlerden, farklı uluslardan, farklı kültürlerden gelip proletaryanın kızıl bayrağı altında birleşmişlerdi, hayatlarının anlamını, uzunluğuna ya da sahip oldukları mala mülke göre değil, yoldaşlarıyla birlikte inandıklarını hayata geçirmek için sarfedilen çaba olarak görmüşlerdi. Önemli olan yola düşmek ve yürümektir, yol sarp da olsa, puslu havada dolmuş olsa da çakallar sapaklarda, bir süre biçmemişlerdi ömürlarına. Ağzı dolusu gülmüş, ağzı dolusu kederlenmişlerdi, bir o kadar çöşmüş, bir o kadar kızmışlardı dünyaya. Ne varsa insan adına yaşanması gereken onları yaşamışlardı, ama boyun eğmeden zulme, ona en sert biçimde karşı çıkma cüretini göstererek... "Ferman padişahın, dağlar bizimdir" diyerek umudun adını yazmışlardı dağa taş, aradan yıllar geçse de hafızalarda kalanlar olmuşlardı. Düşünceyle pratiğin uyumunun getirdiği bahtiyarlığı yaşayanlar olmuşlardı, belki ondan önce ölüme bunca rahat gülümseyişleri... Şairin dediği gibi "Ölü mü denir şimdi onlara?"

GÜN'DE DÜN..

12 Ağustos

1927. Bolivya'da 80 bin yerli hükümete başkaldırdı.

1964. Good Year Lastik Fabrikası'nda işçiler greve gittiler.

1969. Ereğli Demir-Çelik İşletmele-ri'nde 4 bin 400 işçi greve gitti.

1989. 12 Ağustos 1989'da hapishanelerdeki açlık grevinin 45. gününde 4 devrimci tutsak hastaneye kaldırıldı.

1990. İstanbul, Ankara, Adana, İzmir ve Trabzon'da 43 bin belediye işçisinin 30 Ağustos 1990'da başlattığı grev, "halk sağlığı için tehlike oluşturduğu" gerekçesiyle 60 gün ertelendi.

13 Ağustos

1966. Mao Zedung Çin'de Kültür Devrimi'ni ilan etti.

1993. Polis, İstanbul Perpa Ticaret Merkezi'ne operasyon düzenledi. Devrimci-Sol örgütü üyesi oldukları öne sürülen 1'i kadın 5 devrimci katledildi.

14 Ağustos

1949. Yunanistan'da General Markos yönetimindeki komünist ayaklanma Vitsi Dağı'nda yenilgiye uğratıldı.

15 Ağustos

1984. PKK, Hakkari'ye bağlı Eruh ve Şemdinli ilçelerinde jandarma karakolları ve resmi dairelere ateş açarak ilk silahlı eylemini yaparak silahlı mücadeleyi başlattı.

17 Ağustos

1999. Marmara Bölgesi'nde sabaha karşı 03:02'de deprem oldu. Richter ölçeğine göre 7.4 şiddetindeki deprem 45 saniye sürdü. Merkez üssü Gölçük olan depremde Bayındırlık ve İskan Bakanlığının verilerine göre 18 bin 373 kişi öldü, 48 bin 901 kişi yaralandı, yüz binlerce kişi evsiz kaldı.

18 Ağustos

1944. Alman Komünist Partisi önderi Ernst Thaelmann toplama kampında öldü.

19 Ağustos

1936. Faşistler İspanyol Şair Federico Garcia Lorca'yı İspanya İç savaş sırasında kurşuna dizdi.

1989. Hapishanelerde 29 Mayıs 1989'da başlayan açlık grevleri sona erdi.

20 Ağustos

1979. Ankara Bahçelievler'de Türkiye İşçi Partisi üyesi 7 genç, Latif Can, Faruk Ersan, Efraim Ezgin, Salih Gevenci, Hürkan Gürses, Osman Nuri Uzunlar ve Serdar Alten'in öldürülmelerinden sanık 8 faşistin yargılanmasına 20 Ağustos 1979'da başlandı.

1981. Sol görüşlü Mustafa Özenç idam edildi.

23 Ağustos

1305. "Cesur yürek" filmine konu olan İskoç yurtsever Sir William Wallace Londra'da işkenceyle öldürüldü.

1927. İtalya doğumlu iki Amerikalı anarşist Nicolo Sacco ve Bartolomeo Vanzetti asılsız bir soygun suçlamasıyla yargılanıp, tüm dünyanın itirazlarına karşın elektrikli sandalyede idam edildiler. Öldürülmelerinden 50 yıl sonra itibarları iade edildi.

1969. Pir Sultan oyununun Tunceli'de yasaklanması üzerine olaylar çıktı; 1 kişi öldü.

25 Ağustos

1970. 18 şeker fabrikasında 21 bin işçi grevde.

Katip Saltan

Hüseyin Doğan

Hasan Ataç

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Katip Saltan: Almanya'da işçi olarak çalışırken Proletarya Partisi'nin yurtdışı faaliyetinde yer alır. Mücadelesi dostlarını olduğu kadar düşmanlarını da artırır, 19 Ağustos 1980'de bıçaklanarak katledilir. Batı Alman emperyalistleri tarafından ölümünün üzeri kapatılır. Cenazesi Acshen kentinde yapılan görkemli bir yürüyüşle memleketine uğurlanır.

Hüseyin Doğan: 1944 yılında Dersim Pülümür'de dünyaya geldi. 1972'de ekonomik nedenlerle işçi olarak Almanya'ya gitti. 1976'da Türkiyeli işçilerin ilk örgütlenmelerinden biri olan ATİF'de örgütlenir. Aynı zaman-

da Ulm Halk Ocağı'nda kurucularındandır. Gerek yoldaşlarıyla gerekse diğer devrimci çevrelerle ve halkla ilişkilerinde alabildiğine alçakgönüllü ve saygılıdır. 16 Ağustos 1982'de şehitler kervanına katılmıştır.

Hüseyin Kılıç: 1964 Dersim Zağge köyü doğumludur. TC ordusuna katılmayı reddederek Halk Ordusu saflarında mücadeleyi tercih eder. Örgütlü bir sempatizan olarak silahlı bir grupla 20 Ağustos 1983 gecesi Pülümür'ün Sampaşa Karaderbent köyüne giderler. Burada köy köpeklerine karşı kendini korumaya çalışırken silahının ateş almasıyla yaralanır ve sağlık ocağına götürülür. Olayın ihbar edilmesi üzeri-

ne gözaltına alınır ve 21 Ağustos 1983'te işkenceyle katledilir.

Hasan Ataç: 1960'ta Dersim'de dünyaya geldi. Genç yaşta tanıştığı devrimci düşüncelerinden işkencede ser verip sır vermeyerek ayrılmadı tutsak düştüğünde. İşkencehanelerde dalgalandırdığı bayrağı 13 Ağustos 1985'de İstanbul'da çatışmada katledildiğinde yoldaşlarına devrederek şehit düştü.

Ölüm Orucu Şehitleri: Melek Birsan Hoşver, 21 Ağustos 2002 (DHKP-C), Gülnihal Yılmaz, 25 Ağustos 2002 (DHKP-C), Osman Osmanağaoğlu, 14 Ağustos 2001 (DHKP-C), Selami Kurnaz, 12 Ağustos 2004 (DHKP-C),

Kendini gerçekleştirmenin anlamı: özgüven ve özsaygı

“Dışarı çıkabilir miyim?” diye sorar küçük kız çocuğu, “Hayır, oturduğun yerde” cevabını alır, oturduğunda ayağa kalkmanın izne bağlı olduğunu öğrenir, boyun eğmiş olur bu istek süreklileştiğinde, kalktığına ise cezasını çekerken her kalkışın bir bedeli olduğunu sezmeğe başlar... Aynı yaştaki erkek kardeşi arkadaşlarıyla gezip istediği saatte eve gelirken, o akşam kararına kadar dışarıda kalacağından her dakikasını sindirmeye çalışır gündüzün. Kendi başına işe kalkışması desteklenmemek bir tarafta, “üzerine vazife” olmadığı tembihlenir, en iyi ihtimalle. Yoksulluk başa beladır, okul kantininden bir tost alacak parası olmadığından ezikliği içinin bir kenarında taşımayı öğrenir. Antropologların söylediğine göre insanoglu doğuştan sadece eski yaşantısından kalan düşme korkusu ve hayatta kalma içgüdüleriyle ölüm korkusuyla ile dünyaya gelir. Bunun dışındaki tüm korkular öğrenilmiş korkulardır, yani sonradan içinde yaşadığımız koşulların bize bıraktığı izlerdir.

İşte biraz Freud’cu bir yaklaşımla ülkemiz kadınlarının ama en çok da emekçi kadınların yaşamında eskilere, geçmişe inen bir sondaj yaptığımızda karşımıza çıkan çocukluk döneminden itibaren özgür bir kişiliğin gelişmesinin önünde engel olan olgular, yoksulluk ve cinsiyetçi bakış açısıdır. Sistemin genç beyinlerin yaratıcılığını tamamen köreltip, dogmalara hapsedmeye çalıştığı bir eğitim sisteminde ezilen ulustan olmak bu çifte sömürüyü üçe çıkarır. Bu defa “öteki” olmanın sancılı da işin içine girer ve büyüdüğümüzde eğer biraz kendimizi bulmuşsak “çocukluğumuzun nasıl heba edildiğini” düşünmeye başlarız. Muhafiz biri olmuştuk, ömrümüzün geri kalanını da devlet tarafından “ziyan etme” amacı altında geçiririz. Eğer hala işleyen çarkların dışına çıkamamış, işleyiş görememişsek, bu defa yaşadıklarımızın diyetini çevremizdekilere, ailemize, kişilere yükleyerek bireyselleştirir ve kendimizi sebebini çözemediğimiz bir kızgınlığın içinde buluruz. Babamıza kızanız örneğin; neden daha fazla para kazanıp bize daha fazla olanak sunmamıştır? Neden biz de rahat yaşamak varken, bunca zorluğa göğüs germek zorunda kalmışsınız? Oysa biraz gerçekçi bakmayı başarabilirsek, çevremizdeki pek çok insanın babamızla benzer işleri yaptığını ve onların da rahat bir yaşam sürece kadar kazanamadıklarını görürüz. Sorunun emeğiyle geçinenlerin, emeklerinin karşılığını alamaması olduğunu görmek daha mı zordur ya da çözümü daha mı zordur?

“Karşılaştığımız sorunları, o sorunları yarattığımız düşünce düzleminde kalarak çözemeyiz.” Einstein.

Yoksulluğun getirdiği ezilmişlik ve cinsiyetçi bakış açısının getirdiği ayrımcılık biraraya gelip, tepesinde Demokles’in kılıcı gibi sallanan feodal değer yargıları da buna eklendiğinde kız çocuklarında küçük yaşlardan itibaren bir özgüven sorunu ortaya çıkar. Aslında buna çıkar değil, çıkartılır demek daha doğrudur, çünkü tüm koşullar elbirliğine varmış gibi kız çocuklarının yaratıcılığını köreltmekte, başka deyişle kişiliğini pasif bir içeriğe kavuşturmak için elinden geleni yapmaktadır. Erkek çocuklarının ezilmişliği ataerkil yapıyla biraz olsun törpülenirken, kız çocuklarındaki ezilmişlik iki katlı olduğundan daha fazla su yüzüne çıkar. Esasında özgüven konusundan bahsederken özgüvenin tanımını yapmak daha doğru bir yaklaşım olacaktır. Özgüven kendimizle ilgili olumlu ve pozitif duygular geliştirmemizin sonucunda ortaya çıkan harekete geçme gücü şeklinde düşünülebilir. Ayrıca özgüveni yine iç ve dış özgüven olarak da ikiye ayırabiliriz. İç özgüven, kendimizle ilgili hissettiğimiz memnuniyet ve kendimize dair inancımız, dış özgüven ise dışarıya kendimiz hakkında verdiğimiz görüntü ve insanlarla olan iletişimimizde farklı duygularımızı ifade edebilme becerimizle ilgilidir.

Çocukluktan genç kızlığa geçtiğinde hatta evlendiğinde ya da iş sahibi olduğunda bile kadınlara verilen söz hakkının azlığı, onlara tanınan inisiyatifin kıtlığı, kadınları tek başına karar verememeye, yaşamında başka kişilere bağımlı olmaya götürmektedir. Özgüveni geliştirmemiş bireyler kendilerine bir görev verildiğinde, ya da karşılımlarına başarmaları gereken bir durum çıktığında, bu durumdan kaçmaya çalışabilirler hatta mümkünse bu işleri başka arkadaşlarına, dostlarına yaptırmaya gayret ederler. Mahcubiyet duygusunu yaşamamak için bu çeşit riskli durumlardan sürekli uzak dururlar? Şu anda Marmara Üniversitesi’nde Anabilim Dalı Başkanı olan Prof. Dr. Gülseren Akyüz geçtiğimiz günlerde yaptığı bir röportajda, taşrada görev yaparken kendine güveninden ve rahat davranışlarından dolayı halkın kendisine “Doktor Bey” diye hitap ettiğini anlatmaktadır. Çünkü özgüven “eksik etek” olan kadında değil “ailenin reisi” olan erkte simgeleşmiştir daha çok.

Özgüvenin temelinde insanın pozitif olma duygusu yatar. Bir durumda ilgili negatif düşünceleriniz ne kadar fazlaysa o durumla ilgili iş yapma kapasiteniz de o oranda azalacaktır. Kısacası o işi yapmak istemeyeceksiniz ya da mecbur olduğunuz için yapacaksınız. Bu da sizin o işten alacağınız verimi ve başarıyı haliyle düşürecek. Hangimiz başarmayı yürekten istediğimiz bir konuda çok çalışıp da kaybetmiş ki? Bu yüzden Einstein’ın dediği gibi değiştirmemiz gereken düşünce biçimimizdir kimi zaman. Burada koşulları yok sayıp iradecilik gibi bir tuzağa düşmemek gerekmektedir. Ancak bugün çoğu insan dil ucuyla da olsa kadın ve erkek arasındaki fırsat eşitsizliği ve kadınların ezilmişliği gibi pek çok olguyu kabul etmektedir. Sorun bu durumu oluşturan şartlar irdelendikten sonra nasıl çözümleneceğidir. Yaşamı boyunca sürekli kontrol altında tutulmaya çalışılmış, kendi adına karar verilmiş, yaşamın öznesi değil, olayların akışının götürdüğü yerde olmaya şartlanmış emekçi kadınlar, nasıl yapacaktır da bu kısır döngüyü parçalayacaktır?

Özgüven hayattaki başarılarımızla doğru orantılıdır

Kendine güven sanıldığının aksine tek başına büyük bir önem taşımaz. Gerçekçi bir kendi-

ne güven, başkalarının bizimle ilgili değerlendirmelerine dayanır ve başarı ile desteklenmeye ihtiyaç gösterir. Bu başarının sağlandığı durumlarda güven gelişir ve kişinin kendisini daha iyi hissetmesine ve hedeflerini yükseltmesine yol açar. Bunun sonucu kendine güvenen bir insan, sahip olduğu bütün potansiyeli hayata yansıtmaya şansına sahip olur. Ancak başarılı olmak için her türlü doğru adımın atıldığı bazı durumlarda, görevin zorluğu veya rakibin üstünlüğü nedeniyle başarısız olmak da mümkündür.

Kendine güven, hayata karşı yapıcı ve olumlu bir bakış açısını ve kendi gücüne inanmayı gerektirir. Kendine saygı ise, kendini, yeteneklerini, sınırlarını bilmek ve kabul etmek, güçlü ve güçsüz yanlarıyla bir bütün olarak kendine değer vermektir. Bu iki kavram arasında ayırım yapmadığımız zaman, kendimize olan güveni değerlendirmekte zorluklar yaşayabiliriz. Örneğin üniversite giriş sınavına hazırlanan bir öğrenci, yapabileceğinin en iyisini yapıp, kapasitesinin üst sınırına ulaşabilir ve buna rağmen hedeflediği üniversite ve bölüme giremeyebilir. Bu onun başarısız ve değersiz olduğunu değil, diğerlerinin ondan daha başarılı olduğunu ortaya koyar. Gösterdiği çabaya güvenen ve başarılı olacağına inanan kişinin özgüveni böyle bir sonuç karşısında sarsılabilir. Oysa yeteneklerini, birikimini ve koşulları gerçekçi ve isabetli değerlendirebilen kişi, karşılaştığı sonucu, özsaygısını kaybetmeden kabullenecektir. Özsaygısı yüksek kişiler, olumsuz durumlar karşısında kendilerini değersiz hissetmez, nesnel bir durum değerlendirmesi yapar, sonuçlardan ders çıkarır, durumu bir gelişme fırsatı olarak ele alır ve geleceğe daha güçlü hazırlanır.

Özgüven başarının anahtarı mı?

Özgüven kavramının kültürümüzde zaman zaman farklı ve hatta çelişkili anlam ve çağrışımlar taşıdığı görüyoruz. Biraz da birçok alanda örnek aldığımız Amerikan kültürünün etkisiyle olsa gerek, “kendine güven” duygusuna sahip olmaya pek çok özeniyoruz. Ancak yapıcı, gerçekçi ve girişimci özgüvenle, hayalci, gerçekdışı ve bir bakıma savunmacı özgüveni birbirine karıştırıyoruz. Sonuç olarak kendine güveni bazen olur olmaz, dozunu kaçırdığımız bir meydan okuma ve neredeyse bir “kabadayılık” gibi algılıyoruz. Emekçi kadınlar arasında bu durum kendini göstermektedir. “özgürlüğü” tavır ve davranışlarda erkekleşme, sert davranışlar olarak ortaya koyma durumu, özellikle genç emekçi kadınlar da ortaya koymaktadır. Oysa eski bir sözde dediği gibi, “Önemli olan iyi ve büyük görünmek değil, iyi ve büyük olmaktır.” Davranışlara yansıyan bu abartılı “özgüven” sadece yanılsamalı bir durum yaratır, biçimde “free takılan” bu kadınlar, ilişkilerinin niteliğinde bir değişim yaşamadığı sürece en başta kendilerini kandıraraklardır.

Abartılı bir özgüvenin biraz da kültürümüze özgü haklı bir nedeni var. Küçük yaşlardan başlayan sıkı gözetim ve “yanlışları yakalamaya” dönük yaklaşım, insanların kendi potansiyellerini hayata yansıtma konusunda ciddi engeller oluşturmaktadır. Bu nedenle olsa gerek, insanlarımız ileriki yaşlarında kendilerine güvenlerini geliştirmek için özel bir çaba göstermek zorunda kalmakta, “özgüvenlerinin yeterli olup olmadığına” güvenememekte, bir ikileme içine düş-

mektedirler. Bu ikileme özgüvenin aşırı önemsenmesine, buna karşılık özgüveni etkin kılacak değerler boyutunun gözardı edilmesine yol açmaktadır.

Devrimci kadınlarda özgüven sorunu

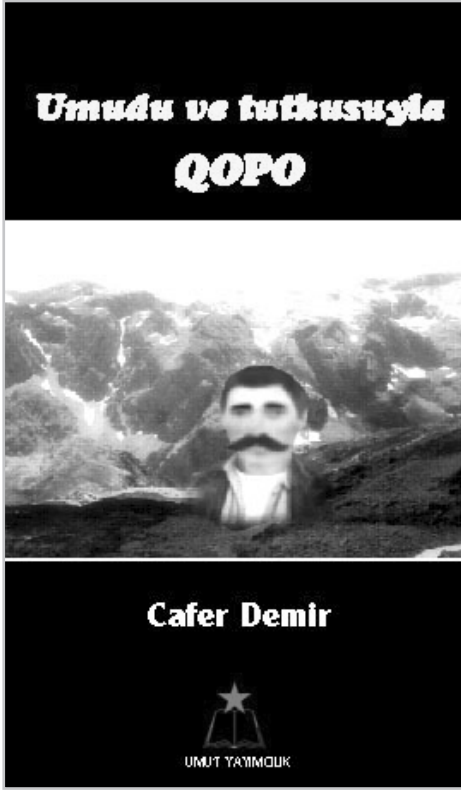
Sistemin oluşturduğu kısır döngüden çıkmayı başararak, sistemi sorgulayan ve özgürlüğe giden yolun örgütlülükten geçtiğini gören kadınlar, örgütlü yaşama geçişle birlikte üzerlerindeki prangalardan önemli bir tanesini yıkmış olurlar. Ancak nasıl ki, iktidarın ele geçirilmesinden sonra ortalık hemen toz pembe olmazsa, kadınlar için de örgütlendikten sonra kırılması gereken pek çok pranga daha vardır. Bunlar geçmişin ağır yükleridir ve sıkı bir hesaplaşma ve kolektifin müdahalesiyle etkisi en aza indirgenebilir.

Mücadele içerisinde erkek yoldaşların kadın yoldaşlara sorumluluk tanımada, inisiyatif kazandırmada eksiklik olduğu kadar, kadın yoldaşların varolan durumu kabullenmesinden ileri gelen yetinmeci bir bakış açısı da mevcuttur. Emekçi kadınların örgütlü mücadeleye katılma oranının azlığı, pek çok alanda erkek egemen bakış açısının değişimini zorlayacak koşulları da yaratmamaktadır. Kuşkusuz kadın yoldaşların azlığı bu durumun bir sorun olarak görülmemesini, çözüm üretilmemesini haklı çıkarmaz. Bu herşeyden önce devrime karşı bir sorumluluktur. Ancak kadın yoldaşlara erkek yoldaşların yanlış bakış açıları üzerinde baskı gücü oluşturmak için daha fazla görev düşmektedir. Dolayısıyla varolan tüm sorunlarla birlikte örgüt içinde kadın sorununun yansımaları ve çözüm yolları da örgütte tartışılmalı ve çözüm yolları ortaya konulmalı, konulan çözümler kolektife mal edilerek diğer alanların da faydalanması amaçlıdır. Özgüvenle birlikte gelişmesi gereken özsaygı öncelikle kendini eksi ve artı yanlarıyla ortaya koyabilmeyi gerektirir. Dolayısıyla kadın yoldaşların gelişimin hızını yakalamalarında çelişkileri ve sıkıntıları açık yüreklilikle ortaya koymaları büyük katkı sağlayacaktır. Çünkü “evet, ben bunu yapabilirim” demekten daha fazla küret ister bazen “ben bunu yapamıyorum” demektir. Bu durum kendiyi barışıklığı ve gelebilecek eleştirileri göğüslemeyi gerekli kılan bir yüreklilik ister. “Barışık” yaşamının huzuru yerine, daha zor ama daha doğru olan çatışmaları yaşamak uzun vadede gelişmeyi sağlayacaktır. Bir başkasına göre oldukça “önemsiz” gelen hatta kimi zaman küçümseme ile karşılanabilecek bir durum ne olursa olsun ifade edilmelidir, hatta ifade etme zemini çok fazla yaratıl-

ma-
m i ş ,
buna imkan tanınmamış bile olsa! Çünkü sadece kendimizi değiştirmiş, geliştirmiş olmayacağız, değişirken değiştirmenin o tadına doyulmaz uyumunu da yakalamış olacağız. Emekçi kadınlar, tribünlerden sahaya! Yenile yenile, kazanmanın güzelliğini hep birlikte yaşayacağız çünkü...

Kitap tanıtımı

“Paşa, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, Qopo’ya döndü;

Hüseyin, eninde sonunda asiliğin bir fayda vermediğini, yani devletin nizam ve kanunlarına hiç bir zaman karşı gelinemeyeceğini, hele, hele üç beş bozuk martin ve üç beş eşkıya bozuntusuyla koskocaman devletle baş edilemeyeceğini anladın...”

“Qopo, elindeki kahve fincanını, sehpanın üzerine koyduktan sonra, Abdullah paşaya döndü;

“...Unutmadan bir şey daha söyleyeyim paşa. Biz aşiret ve kendimize göre, düşmanımız kim olursa olsun, kimle kavga edersek edelim,

Dersim direnişinde Qopo

“...bizi bir insan olarak var eden dağlarımızdır. Dağlarımızdan, yani, kendimizden vazgeçtiğimiz anda asıl en büyük felaket, en büyük ölüm, en büyük kıyım, işte o zaman gelecektir...” (Qopo)

kavgada uyacağımız bir töremiz var biz bu töremize çok bağlıyız. Nedir diye sorarsan, hemen söyleyeyim: bizde, kavga sırasında çoluk çocuğa, kadına, yaşlıya, yaralıya, hastaya ve teslim olmuş olana asla kurşun sıkılmaz. Düşmanımız kim olursa olsun bu böyledir. Binde bir, töremizi ihlal eden olursa, o da toplum tarafından mutlaka lanetlenir. Aşiret içerisinde onun altın bir çul indiren bile olmaz. Ama devlet, devlet olmasına, yani kanunu nizami olmasına rağmen, askerler, çoluk çocuk, kadın erkek ya da esir falan dinlemeden eline geçen herkesi kurşuna dizdiler. Bazı yerlerde insanların üzerine gaz döküp yaktilar. Taştan uçanın, suda gidenin haddi var hesabı yoktur. Anlattıklarına karşılık olarak, ‘böyle bir şey olamaz, bu bir kuru iftiradan ibarettir’ diyebilirsiniz. O zaman size diyorum ki, bana inanamıyorsanız Ali Boğazi’na ya da Laç deresine bir gidin bakalım orada neler göreceksiniz. Söylediklerim iftira mı, yoksa gerçek mi o zaman karar verirsiniz.”

Qopo, geçmişteki Dersim direnişlerinin kahramanı. Ve bu günde devam eden haksızlıkların karşısın-

da nasıl durulması gerektiğini gösteren, yiğit bir aşiret lideri.

Qopo sadece kendi aşiretinde değil, aynı zamanda düşmanları da dahil adını, namını duyan herkeste hayranlık uyandıran mert birisi.

Qopo hiç kimseye haksızlık etmeyen, sadece kendi kültürünü korumak ve yaşatmak isteyen akıllı ve cesur bir adam.

Osmanlı zulmünden “kurtulduklarını” ilan eden “Cumhuriyet” yönetimi memurları, Dersim’de faşist TC’nin ilk sözcüleridir.

Kısa zamanda, halkın yiyecek ekmeği yokken dayatılan vergiler, asker baskısı ile Türkleştirme çalışmalarına başlayan devlete karşı, haklı isyan kaçınılmaz olur. Tarihte Dersim özgülünde Kürtlere ne gibi oyunlar oynandığına, her seferinde nasıl katledildiklerine de değiniyor kitap.

Sürükleyici ve çarpıcı bir hikaye. Yer, yer yapılan tasvirler akıcılığı durgunlaştırıyor. (Örneğin; kaymakamın kapısındaki memur, nöbet tutan asker)

Devlet zor kullanarak teslim almadığı direnişçileri daha sinsî bir yolla ele geçirmeyi dener. “Af” çık-

tığı ve tüm suçların affedileceği, dağdakilerin de başka illere sürüleceği söylenir.

Qopo, kültürlerinin asimile olacağını düşünerek sonuna kadar teslim olma taraftarı değildir.

Dağdaki herkesin teslim olmasına rağmen teslim olmazlar. Ancak akraba ve dostlarının baskılarına dayanamayarak teslim olma kararı alırlar. İlk andan itibaren yaptıkları hatanın farkına varırlar.

Sonunda Qopo kendini en çok özgür hissettiği ve en çok özgür olduğu dağlarına geri döner. “Kırvem” dediği, “dost” sandığı iki muhbirin ihbarıyla, ailesiyle birlikte kaldıkları mağarada ani bir baskınla katledilirler.

İnançlarından ödün vermeyen, kendi kültürel değerleri olan ve onları sahiplenen, kişilikli ve cömert bir lider Qopo!

“...bizi bir insan olarak var eden dağlarımızdır. Dağlarımızdan, yani, kendimizden vazgeçtiğimiz anda asıl en büyük felaket, en büyük ölüm, en büyük kıyım, işte o zaman gelecektir...” (Qopo)

Bir İK okuru

Molla Köyü Doğa ve Kültür Festivali yapıldı!

Her sene düzenlenen Molla Köyü Doğa Ve Kültür Festivali’ne Umut Yayımcılık standı açarak katıldık. Önceki seneye göre daha yoğun jandarma ve sivil polis ablukasına tanık olduk. Ayrıca devlet güçlerince tertip komitesine yönelik baskının da bir hayli fazla olduğu görünen bir gerçektir. İstiklal Marşı ve saygı duruşunun festival gündemine alınması da bunun bir göstergesi oldu. Tüm bunlara rağmen festival boyunca halkımızla buluşmanın mutluluğunu yaşadık.

İlk defa gazete ve dergimizi sesli ajitasyon ve propaganda aracını kullanarak dağıttık.

Festivale Sabahat Akkiraz, Grup Munzur, Kazım-Dilek ikilisi ve yerel gruplar katıldı. En son sahneye gelen Grup Munzur kavga ve isyan türküleriyle kitleyi coşturdu. Bu arada kitle tarafından sık sık on yedilere ilişkin sloganlar atılırken ayrıca YDG’liler de bunların yanısıra “Faşizme isyan halk önder Partizan”, “Dersim Tokat Erzincan savaşıyor Partizan” vb. sloganlar attı.

(Erzincan YDG)

Mamak’ta FESTİVAL COŞKUSU

Bu yıl 2.’si düzenlenen **Mamak Kültür Sanat Festivali** 5-6-7 Ağustos tarihlerinde yapıldı.

Tuzluca’yı’da bulunan İşçi Kültürevi tarafından yoz, gerici kültüre karşı alternatif, devrimci kültürün yaşatılması geliştirilmesi amacıyla gerçekleştirilen festival “**Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız**” şiarı ile düzenlendi. Festivalin ilk günü Mustafa Özarlan sahne aldı. Tekmezar Parkı’nda yoğun bir kitle katılımıyla yapılan ilk gecede, aynı zamanda sinevizyon gösterimi de yapıldı. İkinci günde Mamak’tan halkın katılımıyla “sosyal yıkım saldırısı ve işçi-emekçiler üzerindeki etkisi” konulu bir panel ve müzik grupları yer aldı. Tiyatro gösteriminin düzenlendiği üçüncü gün Yılmaz Güney’e ilişkin bir film gösterimi yapıldı. Festival boyunca Adana, İzmir’den İşçi Kültürevleri ve halk ozanları da sahne aldı. Halkın yoğun ilgi gösterdiği etkinlikler boyunca devrimci-ilerici kültürün güzel örnekleri sergilendi.

(Ankara)

Gün geçmiyor ki televizyon kanalları ve gazete küpürlerinde İstanbul'un emekçi semtlerinde yaşanan yıkım terörü ile karşılaşalım. Büyük bir çoğunluğu Türkiye Kürdistanı'nın çeşitli illerinden zorla göç ettirilen, bir kısmı Karadeniz'den iş bulma umudu ile, bir kısmı da ülkenin çeşitli bölgelerinden yıllar önce gelenler "nereden geldikleri belli olmayan insanlar" olarak gösteriliyor ve binbir çile ile yaptıkları gecekondularını, devlet tarafından başlarına yıkılıyor.

Egemenler kaçak olduğunu iddia ettikleri gecekondularını "Kentsel Dönüşüm Projesi" adını verdiği saldırı planı ile tek tek yıkmaya çalışmaktadır. Kaçak olduklarını iddia ettikleri diyorlar çünkü, "kaçak" olan gecekonduların yıllarca vergi alınmış, elektrigi bağlanmış, su verilmiş, sokakları yapılmış, yani "kaçak" olduğuna bakılmadan çeşitli hizmetler verilmiş, karşılığı da fazlasıyla alınmıştır.

Egemenler her ne kadar gecekonduların yıkım sebebini "Kentsel Dönüşüm Planları" çerçevesinde açıklasa da özünde buraları peşkeş çekecektir. Hükümete geldiği gündün bu yana özelleştirmelerle işçi sınıfına, kotalarla köylüye, YÖK Yasa Tasarısı'yla öğrencilere azgınca saldıran AKP hükümeti direnen emekçilere yönelik tehdit konuşmalarını, yıkım bekleyen ve kendilerine çözüm yolunun nasıl olacağını soran gecekondular halkına da yöneltti. Geçtiğimiz günlerde Küçükçekmece Belediyesi önünde yıkımları protesto etmek amacıyla eylem yapan Bayramtepe halkına evlerinin yakın bir süreçte yıkılacağını, çözüm yolunu da birlikte bulacaklarını söyleyen AKP'li Belediye Başkanı sözünde durmamış, ertesi gün yıkım ekipleri mahalleye gelmiş ancak halkın direnişi karşısında evleri yıkamadan geri dönmüştür.

Her yıkımın ardından gözyaşı döken, otobüs duraklarını mesken eyleyen, çocuk çocuk, "şimdi ne yapacağız?" diye düşünen gecekondular sahipleri yıllardır her seçim öncesi tapu vaatleriyle kandırılarak oyuna geldiler. Birçoğu hükümete gelen partiye güvendi. Ancak hiçbir zaman bekledikleri olmadı. Hep kandırılan oldular. Ve en sonunda bir bölümü evsiz kaldı, bir bölümü ise her an evleri yıkılacak korkusuyla yaşamaya devam ediyor.

Son günlerde özellikle televizyon kanallarında çok sıkça karşılaştığımız yıkım görüntüleri hepimizin hafızalarında. Yapılan her yıkımın ardından evlerini yıktırmamaya kararlı olan gecekondular sahiplerinin direnişlerine destek olmak amacıyla yanbaşlarında olan devrimcileri "provokatör" olarak yansıtan egemenler, bu sayede yaptıklarını meşurlaştırmaya çalışmaktadır. Yine her yıkım sonrası ortaya çıkan ve savaş alanlarını aratmayan enkaz görüntüleri, dünyada ve Türkiye'de yaşanan bazı patlamaların ardından egemenler tarafından "terör" olarak adlandırılan eylemlerden pek bir farkı yoktu.

Bugün açısından İstanbul'da 70 bin gecekondudan, 50 bini hakkında yıkım kararı çıkmış ve bir bölümü emekçi halkın direnişlerine rağmen yıkılmıştır. Yine bir başka gerçeklik ise yıkım kararlarının çıktığı semtlerin önemli bir bölümünün devrimci-demokrat kimliği ile bilinen semtler olduğudur.

"Demokratikleştiği" iddia edilen ülkemizde egemenler kendi anayasalarının "Madde 57: Devlet, şehirlerin özelliklerini ve çevre şartlarını gözeterek bir planlama çerçevesinde, konut ihtiyacını karşılayacak tedbirler alır, ayrıca toplu konut teşebbüslerini destekler" yasadışı hiçe sayarak, bırakın konut ihtiyacını karşılamayı, varolan konutları yıkarak binlerce kolluk gücü, gazı, bombası ve iş makineleriyle saldırmakta evleri için direnen emekçi halkın üzerine.

Asgari ücretin 385 milyon olduğu ülkemizde yıkımlar sonrası halkın bir çözüm yolu sunmasını bekledikleri egemenlerin ise "çözüm" yolu belli. "Herkesi kira öder gibi ev sahibi yapmak." Ama unuttukları bir şey var ki büyük bir çoğunluğu asgari ücrete çalışan gecekondular sahiplerinin vaadedilen 30-40 milyar değerindeki evlere ödeyecek paraları olmadığı. Evet egemenlerin "çözüm" yolu buyken emekçi gecekondular halkına da tek bir yol kalıyor. Direnmek-direnemek-direnemek... Tıpkı Bayramtepe, Gülsuyu-Gülensu, Pendik, Ayazma, Okmeydanı halkı gibi....

GÜZELTEPE

İstanbul'un Eyüp ilçesine bağlı Güzeltepe Mahallesi Yenibayır sokakta bulunan 11 evin yıkımı için mahalleye giden yıkım ekipleri mahalle halkının direnişi ile karşılaştı. 28 Temmuz Perşembe günü evleri yıkmaya gelen yıkım ekiplerine mahalle girişine kurdukları barikatlarla direnen Güzeltepe halkı, evlerini yıktırmamak için polisle çatıştı. Çıkan çatışma sonrası çok sayıda kişi gözaltına alınarak karakola götürülürken direnişe rağmen 11 ev yıkıldı. Çatışma sırasında polisin kullandığı gaz bombasından etkilenen 2 kişi ise hastaneye kaldırıldı.

OKMEYDANI

31 Temmuz tarihinde Okmeydanı'nda yapılan 5 bin kişilik yürüyüşle AKP hükümetinin yıkım saldırısı protesto edildi. Okmeydanı Anadolu Kahvesi önünde toplanan binlerce kişi, Kulaksız Meydanı'na kadar yürüyerek, yıkımları protesto etti. "İşgalci değiliz hak sahibiz", "Tapumuzu istiyoruz" ve "Yerine yurduna sahip çık Okmeydanı'nı yıktırma" yazılı pankart ile "Biz yaptık biz yıktırmayız", "Kentsel değil rantal dönüşüm", "Tapularımızı istiyoruz" ve çeşitli dövizlerinin açıldığı yürüyüş sırasında sık sık, "Yıkımlara karşı omuz omuza", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Okmeydanı bizimdir bizim kalacak", "Sahtekar başkan

istemiyoruz", "İşgalci Tayyip istifa" şeklinde sloganlar atıldı. Yürüyüş çevredeki halk da alkışlarla destek verdi.

İlk konuşmayı yapan Rüstem Karakuş, burada insanların hiçbir farklılık gözetmeden barınma haklarını savunmak için bir araya geldiğini belirterek bu mücadelenin ancak omuz omuza herkesin emekçi ve gecekondular sakini olduğu bilinerek verilip sonuca ulaşabileceğini belirtti.

Hemen ardından yine komite bileşeni olan İknur Bektaş, yaptığı konuşmada bol bol Türk şovenizmi estiren gecekondular halkından alkışın yanında sık sık yuhalamalar da aldı.

Yürüyüşün ardından Kulaksız Top Sahası önünde açıklama yapan Okmeydanı Yıkımlara Karşı Komisyon Başkan Yardımcısı Ali Çetkin, yıkımlara karşı binlerce kişinin bir araya gelmesinin Türkiye'de bir ilk olduğunu söyledi. Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamında 85 bin 423 gecekondunun tasfiye edileceğini belirten Çetkin, 1 milyon 366 bin 768 kişinin evsiz kalacağını kaydetti. Bir uzlaşma sağlanması ve sorunun çözümü için Beyoğlu Belediye yetkilileri ile görüştiklerini ancak sonuç alamadıklarını ifade eden Çetkin, "Yaptığımız görüşmelerin ardından bizlere İstanbul Belediye Başkanı Kadir Topbaş yıkımları durdurmak için söz verdi. Ama sözünü tutmadı. İlk kez bir hükümet Meclis'teki çoğunluğuna dayanarak evlerimiz yıkmaya çalışıyor. Kendilerinden; sözlerinde durmalarını ve tapularımızı vermelerini istiyoruz. Bir yıkıcı iktidar değil yapıcı iktidar istiyoruz" diye konuştu.

Açıklamanın ardından evleri yıkılacak olanlar da söz alıp düşüncelerini dile getirdi. Okmeydanı'nda evi yıkılan ve evin harabesi hemen eylem alanının yanında olan Yusuf isimli mağdur ise konuşma yaparak "40 küsur yıldır burada yaşıyorum, babamlar da burada yaşamış, biz işgalci değil hak sahibiyiz. Medyada 'yıkımı yaptık halkla el sıkıştık' dediler, dostlar ben kimseyle el sıkışmadım" dedi.

Mitingin sonuna doğru söz alan komite bileşenlerinden biri olan Hüseyin Hançer açıklamanın başında estirilmeye çalışılan ırkçı havayı dağıtarak "Kimimiz camiden çıktık geldik kimimiz cemevinden. Farklı din, dil gruplarındayız ama söyleyin hangimiz işgalciyiz? Benim bildiğim işgalciler Irak'ta. Onları katliamlarına rağmen kahraman yapanlar, elinde taş ve sopayla evlerini savunulara terörist diyor. Asıl terör onların yaptığıdır" dedi.

Kitlenin sık sık "Susma, sustukça sıra sana gelecek", "Bizi satanı biz de satarız", "Kahrolsun ABD işbirlikçi AKP", "Okmeydanı bizindir, bizim olacak" sloganlarını atan kitle komite bileşenlerinin ve evi yıkılanların konuşmalarının ardından tekrar yolları kapatarak yürüyüş halinde dağıldı. Eylem, alkış ve sloganlar eşliğinde son buldu.

SEÇİM DÖNEMİ VAATLERİNİN YERİNİ YIKIM DÖNEMİ VE COPLAR ALDI

AKP hükümetinin "Kentsel Dönüşüm Planı" adını verdiği ancak gerçekte gecekonduların yıkılarak sermayeye peşkeş çekilmesinin amaçlandığı gecekonduların 2 Ağustos 2005 tarihinde Beykoz Tokatköy Bombalıdere Mahallesi'nde 13 evin daha yıkılmasıyla devam etti.

Sabah saat 9:00'da yaklaşık bin kişilik çevik kuvvet polisi ve askerlerin eşliğinde başlayan yıkım operasyonuna karşı toparlanıp direnişe geçen halktan 20 kişi gözaltına alındı, eşyalarını çocuklarını bile evden çıkartmakta zorlanan aileler, güvenlik güçlerinin saldırısı ile karşılaştı. Yıkım yapılan evlerdeki ailelerle yapılan konuşmalarda evlerin yıkım kararının yaklaşık 15 gün önce Tokatköy Muhtarlığı'na tebliğ edildiğini ancak bu yıkım kararlarının evleri yıkılan hiçbir aileye iletilmediğini ayrıca yıkımlar sırasında çocuklarının ortada kaldığını kurtarabilecekleri eşyalarının hatta canlı hayvanlarının dahi yıkıntular altında kaldığını söylediler.

2 Ağustos günü akşam saat 21:00-22:00 sularında yaklaşık 500 kişilik yıkımlardan sonra toparlanan Tokatköy halkı, yıkımları protesto etmek amacı ile uluslararası Beykoz Şenliğinin yapıldığı Beykoz Çayırı'na gelecek yıkımları protesto ettiler. Kitle, yıkım alanından başlayarak şenliğin yapıldığı Beykoz Çayırı'nın yapıldığı alana "Haklıyız kazanacağız", "Şenlik değil ev istiyoruz" sloganlarıyla gelerek şenlik programını durdurdular. Beykoz Belediye Başkanı Muharrem Ergül hakkında da sloganlar atan emekçilerden Tokatlı Mahallesi eski muhtarı Erhan Atagün yaptığı konuşmada "cesedimi çiğnetmeden bir ev dahi yıktırmam diyen belediye başkanı verdiği sözde durmamıştır. Evlerimizi yıktırmıştır. Orman içinde olup ormanı yarak Acar villalarını yaptıranlara kimsenin sesi çıkmıyor. Neden bizim evlerimiz yıkıldı?" diyerek sistemin ikiyüzlü tutumunu teşhir etti. Eski muhtarın yaptığı protesto konuşmasından sonra kitle yine toplu şekilde aynı sloganları atarak yolu trafiğe kapatıp yıkım bölgesine geri döndüler.

Belediyenin verdiği ekmeçleri "sadaka değil, barınma hakkımızı istiyoruz" diyerek geri çeviren Tokatköy halkı, yıkımlara karşı direnişi örgütlemek için bir komisyon oluşturmayı düşündüklerini ve bunun için oradaki evleri dolaştıklarını söylediler. Yıkımların 13 evle kalmayacağını, acil olarak 90 evin, toplam olarak ise 483 evin yıkılacağını belediye söylüyor. Ayrıca bölgede Gümüşsuyu, Soğuksu ve Çavuşbaşı Mahalleleri'nde de yıkımların yapılacağı söyleniyor. Belediye başkanı, direnişi kırmak, halkın öfkesini dindirmek için evleri yıkılmayan halka, "belediyeye gelin, tapularınızı vereceğiz" diyerek halkın birlik ve dayanışmasını parçalamaya çalışıyor. (İstanbul)

Mersin'de devletin izin verdiği fabrikalar halka zehir kusuyor

Devletin emekçi semtlerde kurulmasına izin verdiği fabrikaların yarattığı yıkıma en güzel örneklerden olan Karaduvar ve Kazanlı Mahallesi halkı bu fabrikaların kapatılmasını istiyor.

Mersin'de yerleşim yerlerinin çok yakınına kurulmasına izin verilen fabrika ve petrol dolmuş tesislerinin depolarından sızan ve bacalarından çıkan zehirli gazlar ve deniz suyuna, içme sularına karışan atıklardan kaynaklı çevre yerleşim yerlerindeki insanların hayatı tehlikede. OPET, TUTA, ATAŞ, AKGÜBRE, KROMSAN, SODA SANAYİ ve TERMİK SANTRAL'in doğaya verdiği zarar gibi insanlara verdiği zarar da çok büyük derecede. Bu fabrika ve petrol dolmuş tesislerinin her biri atom bombası niteliğinde. Doğaya ve insan yaşamına verdiği zararın yanında petrol dolmuş tesislerinden birinin patlaması dahi Mersin halkına çok büyük zarar verebilir. Bölge halkının %90'ına yakını kanserli veya kanser taşıma riski çok yüksek. Denize bırakılan atık suları Mersin'in Kazanlı Kasabası'nın sahili ve denizini de etkilemiş. Daha önceleri turistik bölge ilan edilmiş olan, ancak şu an bölge halkının dahi başka bölgelere tatil yapmaya gittiği Kazanlı'da denizin dibinde çölü andıran bir görüntü olduğu söyleniyor. Kazanlı Kasabası'nda yeni doğan bebeklerde dahi kanser görülebiliyor. KROM SAN fabrikası ve Soda Sanayi etrafında tarlası bulunan köylüler tarlalarında ektikleri hiçbir şeyden verim alamadıklarını söylerken, borçlarını kapatmak için fabrika sahiplerinin verdiği fiyatlara tarlalarını satmak zorunda kalıyorlar. KROM SAN fabrikasında çalışan birinin yaşam süresi 13 ile 15 yıl arası. Bu fabrikaların kapatılması durumunda ikinci bir Çernobil tehlikesinin de Mersin'de yaşanmaması için hiçbir sebep yok. Ayrıca bu fabrikaların kurulduğu bölgede Çay, Çilek, Karaduvar, Karacailyas ve Kazanlı olmak üzere beş yerleşim birimi bulunuyor. İşçi köylü gazetesi olarak Kazanlı Kasabası'nda ve Karaduvar'da halkla söyleşiler yaptık.

“BUNUN ÖNÜNE GECEBİLİRİZ!”

İK: Kendinizi tanıtır mısınız ve

yaşadığınız sorunları anlatır mısınız?

Alparslan Aldı: 31 senedir bu köyde yaşıyorum. Çiftçilikle uğraşıyorum. Borçlarımdan dolayı tarlamı kiralamak zorundayım. Şu anda kendi tarlamı kiraladığım insanların yanında yevmiyeye çalışıyorum. Sağlık problemleri yüzünden çalışmıyoruz. İnsanlarımızda aşırı derecede dalgınlık, unutkanlık başladı. Yeni doğan bebeklerde dahi kanser görülüyor. Bunun başlıca sebebi içtiğimiz sular, soluduğumuz hava ve burnumuzun dibindeki KROM SAN'ın saçtığı zehirdir. Halkımız duyarsız kalmamalı, kendi çocuklarının geleceğine sahip çıkmalı. Bu fabrikaya karşı olanlara destek vermeliyiz, birlik ve beraberlik içinde olmalıyız. Bunun önüne geçilmeyecek diye bir şey yok, kimseden korkmamalıyız.

“MÜCADELE ETMELİYİZ!”

İK: Siz yaşadığınız sorunları aktarır mısınız?

Hüsne Genç: 1997'den bu yana burada yaşıyorum, tarımla uğraşıyorum. 2000 senesinde Karacailyas Akbelen Mahallesi'nde bir tarla kiraladık. Benim kızım 1981 doğumlu idi, o zaman hiçbir şeyi yoktu. Pazar'dan Cuma gününe kadar teşhis konulamadığı için öldü. İlk dediği şey “anne başım ağrıyor” oldu. Kızımın hiçbir şeyi yoktu. KROM SAN'dan yükselen kirli hava ve atık sularından kaynaklı hasta oldu. O gün pis bir koku geldi tarladan, bu kokunun geldiği gün kızım son kez tarlaya gitmişti ve o günden sonra “başım ağrıyor” demeye başlamıştı. 5 gün içerisinde yaşamını yitirdi. Köydeki ölümlerin %60'ı bu sebepten kaynaklı, en az 100 kişi kanser. Bu sayı da bildiklerimiz, kanser olduğunu saklayanlar da var. Kaç kadının kanser sebebi ile göğsünü aldılar. KROM SAN'ın çevresindeki tarlalarda hiçbir şey yetişmez hale geldi. Teyzemin oğlu 3-5 yıl bu fabrikada çalıştı ve hemen çıktı, ona rağmen felç olup dengesini yitirdi, şu an akli çocuk gibi.

“HALKIN ARTIK TEPKİ GÖSTERMESİ GEREKİYOR!”

İK: Kendinizi tanıtır mısınız ve yaşadığınız sorunları anlatır mısınız?

Zehra Demir: 25 yıldır Kazanlı'da yaşıyorum. İçme sularımız çok kirli, içilecek gibi değil, bundan dolayı gücümüz yettiği kadarıyla hazır su alıyoruz, tabi ki bu çözüm değil ama sonuçta emek veriyoruz, yine de buranın suyunu kullanmak zorunda kalıyoruz. Soluduğumuz hava kirletildi, sularımız kirletildi, denizimiz kirletildi. Daha geçen gün 50 metre ilerimize dökülen KROM SAN atıkları temizlendi. Temizlemek için giden şoförler bile “can güvenliğimiz yok” diye tedirgin diler. KROM SAN'ın yanı sıra hemen 1 km ilerimizde denize petrol boruları döşendi

İK: Siz bu konuda neler düşünüyorsunuz?

Kadir Yiğit: 30 yıldır burada yaşıyorum ve tarımla uğraşıyorum. Başta su sorunumuz var, suyun kanser yaptığı söyleniyor. Denizi de öldürdüler. Soluyacak temiz hava kalmadı. Bu fabrika kapatılsa dahi temizlenmesi 40-50 yılı bulur. Ankara dahi biliyor. Ankara'dan gelen sağlık ekipleri 200-250 metre derinlikten su çıkardı, kromun zehri işlemiş ama bir şey yapmıyorlar. Bu sorun için örgütlenmeliyiz.

KARADUVAR HALKI FABRİKALARA İSYAN EDİYOR!

Tıpkı Kazanlı kasabası gibi fabrikaların atıkları sonucu yaşamları alt üst olan Karaduvar Mahallesi halkı herkesi duyarlı olmaya çağırıyor.

İK: Kendinizi tanıtıp, Opet, Tuta, Krom-San gibi fabrikaların verdiği zararları anlatır mısınız?

Fikret Altan: Burada doğdum, burada büyüdüm.

Kromsan'ın yaydığı atıklar belli. Havada Krom 6 bileşiği var, kanserojen madde taşıyor. Petrol dolmuş tesislerinin karaya ve havaya bıraktığı zararlı gazlar beraberinde insanların yaşamlarını da tehlikeye sokuyor. Nefes almak güçleşiyor. Hele hele dolmuş tesislerine yakın oturan insanlar bu yazın sıcaklığında kapı pencere kapatarak

yaşamak zorundalar. Yani hapishane gibi yaşamak zorundalar. Sulama kanallarında, kanalizasyonlara bırakılan atıklardan ve havaya bırakılan zehirli gazlardan kaynaklı ciddi bir kirlilik var.

- Bu durum tarımı nasıl etkiliyor?

- Zaten burada tarım falan kalmadı. Hele fabrikalara yakın yerleri gördüğünüz, hepsinde ekinler kurudu. Biz burada yeraltı suyunu tarlalarda kullanıyoruz. Yeraltı suyu kalmadı. Şu an kuyulardan petrol çıkıyor. Sulama yapmıyoruz.

- Bütün bunlar karşısında ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Mahkemeler devam ediyor. Şu an iç hukuk süreci var gündemde. Halkın istediği sonuç çıkmazsa zaten bunun bir üst boyutu insan hakları mahkemeleridir. Onlara başvuracağız büyük ihtimalle. Eğer hukuk tanımaz bir tavır sergilenirse, burada insanlar yaşamalarını devam ettirmek zorundalar.

“EZİLENLERİN BİRLEŞMESİ GEREKİYOR”

İK: Fabrikaların yaratmış olduğu sıkıntıları anlatır mısınız?

Bilal Yılmaz: Ben 30 yıldır balıkçıyım. Fabrikaların bizim hayatımıza etkisi çok büyük. Burada pislik içinde yaşıyoruz. Daha önce Karaduvar Mahallesi çok değerli bir mahalleydi. Ama şimdi bu fabrikalar bizi mahvetti. Sağlığımız bozuldu. Acilen bir önlem alınması gerekiyor. Burada Karaduvar halkını hiçe sayıyorlar. Dolmuş tesislerinin denize döşediği petrol boru hatlarından dolayı balık tutmamıza da yasak geldi, bu durumda da küçük balıkçı tekneleri iş yapamaz oldu. Sadece büyük tekneler yani gücü yeten kişilerin tekneleri balık tutabiliyor. Küçük tekneler, küçük esnaf ölmüş durumda.

Bu sorun yalnızca Karaduvar halkının değil bütün bu çevrenin sorunu. Bu soruna duyarlı olmalıyız. Onlardan korkmamalıyız. Zenginler de insan, bizler de insanız. Ezilenlerin birleşmesini kenetlenmesini istiyoruz, o zaman bir şeyler yapabiliriz. (Mersin)

İşçi-köylü'den

TOPYEKÜN SALDIRIYA DEVİRİMCİ DİRENİŞLE KARŞI DURALIM!

2005 Newroz'undan sonra yaşanan gelişmeler ülkemizdeki sınıf mücadelesinin yeni ve zor bir sürece girdiğinin işaretlerini vermiştir. İşçi ve emekçi cephesinde SEKA direnişinin kıvılcımı ile biçimlenen ve son süreçte özelleştirme saldırıları ile büyüyen hareketlilik, gecekondualarda yaşayan binlerce yoksul insanın evlerinin yıkılması karşısında gösterdiği direniş, gençlik içinde yükselen anti-faşist hareketlilik, Türkiye Kürdistanı'nda devam eden operasyonlar karşısında biriken öfke, kendisini çeşitli biçimlerde ortaya koymaktadır.

Newroz öncesinde Türkiye Kürdistanı'ndaki askeri birlikleri denetleyen Orgeneral Yaşar Büyükanıt'ın, "Sınırlarımız içindeki militan sayısı Abdullah Öcalan'ın yakalanmasından önceki sayıyı aşmıştır. Ama tedbir yoktur; dolayısı ile durum çok tehlikelidir" sözlerinin ardından yaşanan gelişmelerle beraber, bugün Başbuğ'un açıklamalarını değerlendirdiğimizde yaşanan benzerlikleri görmek zor değildir. Newroz öncesi yapılan bu açıklamanın ardından bölgeye askeri operasyonlar yoğunlaştırılmış ve ırkçı-şoven dalganın adımları atılmıştı. Ancak burada Büyükanıt'ın sözlerindeki "tedbir"i sadece askeri operasyonların artırılması olarak algılamak gerekir. Kastedilen aynı zamanda "yasal düzenlemeler", alınacak "politik tedbirler"dir. Kaldı ki açıklamanın ardından Başbuğ da "yasal tedbirler"den kastedilenleri açıkça ilan etti; "Terörle Mücadele Yasası

yenilensin, yetkilerimiz genişletilsin, Başbakanlık'ta özel bir istihbarat birimi oluşturulsun..." Ve ardından da son noktayı Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök koydu; "Sivil toplum örgütlerinin ve bütün halkın mücadeleye katılması", "Teröre karşı sivil bir cephe oluşturulması." Burjuva-feodal basında bu açıklamaların ardından "Teröre karşı ortak cephe" manşetleri ile verilen haberlerin ortak paydası "AB'ye uyum kapsamında kısıtlanan yetkilerine rağmen terör örgütlerine karşı mücadelenin süreceği, terör örgütlerinin en korktuğu şeyin toplumun kendilerinden başka tamamının el ele, gönül gönüle bir karşı cephe oluşturması" söylemleri oldu.

Burada önemli ve değinilmesi gereken bir diğer noktada, egemenlerin bu saldırı girişiminde aydınları, sendikacıları, üniversite görevlilerini, meslek odalarını ve kitleleri bu planın etkin birer unsuru olarak kullanmak istemeleridir. Böylelikle devrimci ve komünist güçleri izole etmeyi, yalnızlaştırmayı umuyorlar.

Tüm bunları faşist diktatörlüğün halkımıza meydan okuması, gözdağı ve önümüzdeki dönem mücadelenin esas içeriği ve yöntemi olarak algılamak gerekiyor.

Bu kapsamda bu önemli saldırı hazırlıklarının en önemli ayaklarından biri yukarıda da değindiğimiz gibi alınacak olan "yasal tedbirler"dir. Bunların içinde de "Terörle Mücadele" Yasası önemli bir yer almaktadır. Bu yasanın çerçevesini Başbuğ'un 3

saatlik brifinginde bulmak mümkündür. Zaten brifingin hemen ardından Adalet Bakanlığı tarafından oluşturulan komisyon, çalışmalarına başlamıştır. Komisyonun kimlerden oluştuğuna bakarsak; Adalet Bakanlığı, Genelkurmay Başkanlığı, İçişleri Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü ve Jandarma Genel Komutanlığı. Bu yasa çalışmaları için İngiltere Terörle Mücadele Yasası esas alınacak. İngiltere hükümeti bir süre önce "terörle mücadeleyi" daha üst boyutlara taşımak için "anti-terör" yasasını gündeme getireceğini açıklamıştı. Ve açıklamanın hemen ardından metro istasyonunda yapılan yargısız infaz, Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in "örnek alıyoruz" dediği anti-terör yasasının özünü gözler önüne sermiştir. Şu an çalışmaları süren yasa ile "terör suçlarının" tanımı ve kapsamı alabildiğine genişletilmektedir. Örneğin yarım yataklık daha ağırlaştırılmış bir şekilde tanımlanmaktadır. Bir amblem, örgütü çağrıştıracak renkler, kıyacı her şey suç kapsamına alınıyor. Yine bu yasa ile doktorlar ve sağlık mensuplarının muhbirlik yapmaları zorunlu kılınıyor. Yapmayanlar ise hapis cezasına çarptırılıyor. Ev ve üst aramalarında tamamen bir keyfiyeti getiren yasa, tüm ülkeyi adeta açık bir hapisane haline getirmeyi hedefliyor.

Tüm bu gelişmelerin ardından İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun yaptığı "provokasyon uyarısı" da yeni saldırıların habercisi niteliğindedir. "Provokatif ve toplumsal olayların önlenmesi" başlıklı genelgede Mersin'de Newroz sonrası yaşanan olaylardan, Trabzon'da yaşanan linç girişimlerine kadar bir hatırlatma yapılarak kitlelere gözdağı verilmek istenmektedir.

Toplumsal tepkileri, eylemleri

provokatif olaylar şeklinde nitelendirerek önlenmesini hedef alan bu genelge, kolluk güçlerini olabilecek olaylara karşı uyarırken, halka da en ufak olayda devleti haberdar etme yükümlülüğünü hatırlatıyor, dayatıyor.

12 Ağustos'ta Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın Diyarbakır'a yapacağı gezi ve öncesinde yine Başbakan'ın "silahların susması için yapılan" çağrının altına imza atan "aydın"larla yapacağı ve "aydınlara devletle barışması" şiarı ile reklamı yapılan toplantı da bu çerçevede değerlendirilmelidir. Başbakan'ın Diyarbakır gezisi öncesi yapılan açıklamalarda gezide "teröre karşı mücadele"nin önemini Diyarbakır'da da vurgulanacağını altı çizilirken, asıl olarak "bölgeler arası gelişmişlik farklarının ortadan kaldırılması gerektiği", "bölgedeki yoksulluğun terörü beslediği", "iş adamlarının bölgeye yatırım yapması halinde olayların azalacağı" tespitleri yapıldı. Bölgede saldırıların, askeri operasyonların yoğun olarak devam ettiği bu süreçte yapacağı bu ziyaretin kritik sonuçları olacağı kesin.

Elbette ki dışarıda artan bu saldırı dalgası ile birlikte hapisanelerde gelişen süreci de birlikte değerlendirmek gerekmektedir. Son olarak 30 Temmuz sabahı Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan işkence sevk olayı bundan sonraki sürecin ip uçlarını vermektedir.

Ne tirmandırılan terör, ne emperyalistlerin ve uşaklarının her türlü saldırıları hiçbir gelişen mücadele karşısında duracak güce sahip değildir. Dönem aynı zamanda faşist diktatörlüğe karşı, terör ve zorbalığa karşı, özelleştirmeye, işsizliğe karşı, operasyon ve katliamlara karşı birleşik ve etkili bir karşı duruşu örgütlenme dönemidir.

TOPYEKÜN SALDIRIYA DEVİRİMCİ DİRENİŞLE KARŞI DURALIM!

Sincan Yenikent'te kurulu bulunan Orhan Boz Tıbbi Malzeme ve Sanayi AŞ'de çalışan 150'ye yakın işçi 3 aydır maaşlarının ödenmemesi üzerine iş bıraktı.

Sendikanın olmadığı işyerinde işçiler sabah mesai saatlerinde işyerine gelerek fabrikanın önünde oturarak mesai bitiminde evlerine dönüyorlar. İşçiler ücretlerini alana kadar eylemlerden vazgeçmeyeceklerini dile getirirken daha önce de yarım gün iş bıraktıklarını belirtiyorlar. 1994 yı-

linda kurulan fabrikada sağlık sektörü için malzeme üretiliyor. Fabrikanın sahibi Orhan Boz için Sincan'da işçilerin "Orhan Boz mu? İşçileri asgari ücretle çalıştırır. Sigortayı yatırır mı bilmez" şeklinde konuşuyorlar. 22 Temmuz'da başlayan iş bırakma eylemi ile birlikte patron işçileri tehdit etmeye başlayarak yemekhaneye kapattı. 1 Ağustos günü ise 4 işçi işten çıkarıldı. Ardından da 20 işçi işten ayrılırken işçiler yeniden işbaşı yaptı. (Ankara)

HABER-SEN ADALET BAKANLIĞI'NA FAKS ÇEKTİ!

Haber-Sen Bakanlar Kurulu'nun Telekom'un satışına ilişkin kararını onaylamaması talebiyle Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'e faks çekti.

Kızılay Postanesi önünde toplanan "Telekomu satırmayacağız", "Tayyip satma sattığı sıra sana gelecek" dövizleri taşıyan Haber-Sen üyeleri, Telekom'un özelleştirilme kararına ilişkin basın açıklaması yaptı.

Bakanlar Kurulu'nda Telekom'un satışına ilişkin kararın onaylanmak üzere Cumhurbaşkanlığı'na gönderildiğini belirten Haber-Sen Genel Başkanı Esin Yelekçi, alınan kararın Türkiye'nin ekonomik ve stratejik çıkarlarına aykırı olduğunu söyledi. Yelekçi kararın sosyal ve hukuk devleti ilkelerine de aykırı olduğuna vurgu yaptı.

"Telekom halkındır satılamaz" ve "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek" sloganları atan kitlenin eylemi Cumhurbaşkanı'na faks göndermesi ile son buldu.

(H. Merkezi)

Baştarafı sayfa 32'de

MERCAN'DA ŞEHİT DÜŞEN 17'LER ANILDI

Festivalin üçüncü günü olan **30 Temmuz'da Demokratik Haklar Platformu Mercan Vadisi'nde** şehit düşen 17 MKP savaşçısı için anma yaptı. Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Ali Rıza Sabur, Ahmet Perктаş ve Taylan Yıldız'ın mezarlarına gidildi. Mezarlık girişinde araçlardan inen kitle sloganlar atarak şehitlerin mezarına kadar sloganlar atarak ilerledi. Partizan kitesinin de katıldığı anmada 1 dakikalık saygı duruşunun ardından DHP açıklama yaptı. Devrim andının yapılmasının ardından kitle tarafından marşlar söylendi.

SANAT SOKAĞI'NDA GRUP ŞIAR COŞKUSU

Festivalin 3. gününde Sanat Sokağı'nın açılışı için yapılan konsere Grup Şiar ilk olarak çıktı. Grup Şiar Dersim halkını Zazaca selamladı. Festivalin iptaline, Dersim'de varolan baskıların, siyanürlü altın arama ve barajların özünde sistem tarafından yapılmak istenmesinin Dersim'de varolan devrimci potansiyelin ve halkın kültürünü yok etme politikalarından birisi olduğuna değinen Grup Şiar 3 parça söyledi. Ardından Metin Kahraman ve Zele Mele sahne olarak kitleyi coşturdu.

DERSİM GENÇLİĞİ YDG PROGRAM TASLAĞINI TARTIŞTI

Dersim halkı ve gençliği ile birlikte YDG Program Taslağını tartıştı. YDG'nin

ulusal soruna, kadın sorununa, Türkiye'deki sınıf mücadelesine bakış açısı anlatıldı. Dersim'de yaşanan baskılar, uyuşturucu, yozlaşma ve fuhuşa da değinildi. İnsanların ilgisi yoğun ve anaların söz alıp konuşması üzerine kitlenin coşkusu doruğa vardı. Daha sonra tüm devrim ve komünizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Öğrenci gençliğin yaşadığı sorunlara değinildi. Sözü daha sonra işçi gençlikten bir arkadaş olarak işçi gençliğin işyerlerinde yaşadığı sorunlara değindi ve işçi gençliğin bel kemiği olan semtlerde kendi sorunlarına karşı örgütlenmek gerektiğine vurgu yaptı. Köylü gençlikten bir genç de köylerde yaşanan sorunlara değindi. Yıllardır baskı altında olduklarına, köylerinin yakıldığına, göçe zorlandıklarına, tarımın tasfiyesine, okulların ve iş olanaklarının olmadığına değinildi.

Şölenle türküler söylenerek halay çekilmesinin yanı sıra şiirler de okundu.

YDG şöleninin bitmesinin ardından Devrimci Demokrasi standındaki DHP'li arkadaşlar da 17 Haziran'da Mercan Vadisi'nde şehit düşen 17 MKP savaşçısını ve Özlem Eker'i andı. Aydın Hanbayat, Ökkeş Karaoğlu ve Berna Ünsal'ın konuşmalarının yer aldığı diğer şehitlerin ise resimlerinin gösterildiği bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Standların önünde yapılan en kalabalık etkinlik olan sinevizyon gösteriminde konuşan şehit yakınları şehitlerin hesabını sorma çağrısı yaparken kitle sık sık "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "17'ler ölmedi kavgamızda yaşıyor" sloganlarını attı. Grup Verva Roz'un söylediği türkülerle anma etkinliği sona erdi.

Ayfer Celep'in ailesi ziyaret edildi!

çok şey paylaştık. Ablamın eşi iki gün boyunca kendisini ikna etmeye çalıştı. İkna edemedi, biz nereden bilebilirdik. Onun düşüncesinin başka olduğunu, onun sevdiği başkaymış. Bak şimdi dağlar Ayfer komutansız öksüz kaldı. TIKKO her eylem yaptığında bizler çok yoğun baskılara, işkencelere uğruyorduk. TIKKO'nun her yaptığı eylem sonrası evlerimiz basılıp ailece tümümüzü götürüp sorgulardan geçiriyorlardı. Vurulduğu haberini aldığımızda çok üzüldük. Bizim acımız büyük, ama sizin kaybınız daha büyük. Cenazeyi getirdiğimizde yoğun baskı vardı, her tarafı tutmuş korkunç yığınak yapmışlardı. Akrobalarından cenazeye gelenleri almamışlar bekletmişler, baskı sonucu cenazemizi akşam saat 10:00'da gömmek zorunda kaldık. Sonrasında merak içindeydik. Herkes farklı şeyler söylüyordu. Yok düşmanın eline geçmemek için intihar etmiş, yok çocuğu varmış."

Gittiğimizde yoldaş şehit düştüğünde ve daha sonra hakkında yayınlanan yazıları, materyalleri götürmüştük. Kendilerine bunları okuduğumuzda net bilgiyi öğreneceklerini

söyledik. Yoldaşın ablası "bizler hiçbir zaman umudumuzu yitirmemiştik. Mutlaka bir gün birileri bizi görmeye gelir beklentisi içindeydik" diyerek duygularını ifade etti.

Akşam aile fertlerinin tümü geldi, geç saatlere kadar süren sohbet sonrası sabah yoldaşın mezarını ziyarete gittik. Mezar başında aileyle birlikte saygı duruşunda bulunduk. Yoldaşın ablası yoldaşın mezarının toprağını yayladan getirdikleri toprakla ve kır çiçekleriyle Ayfer yazdıklarını, ilkbaharda kır çiçekleri açtığında Ayfer'in isminin belirgin olarak çıktığını söylediler. Yoldaş şehit düştükten sonra civar köylerden insanların aileyi ziyarete geldiklerini, Ayfer'i anlattıklarını civar köylerde ve o bölgede Ayfer'in efsaneleştiğini anlatıyorlar.

Ayfer yoldaş şehit düştükten sonra iki yıl boyunca mezarı başında TC kolluk güçleri nöbet tutmuş, mezarlık gece aydınlatılmış.

Mezar başından ayrılırken sıkılı yumruklarla analarımız "Ayfer komutan sen rahat uyu. Yoldaşların intikamını faşist cellatlardan mutlaka bir gün alacaklar" dediler.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

Proletarya Partisi'nin kadın komutanı Ayfer Celep'in ailesini Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak ziyaret etmek için İstanbul'dan yola çıkarak yoldaşın doğup büyüdüğü daha önce köy şimdi ise kasaba olan Tekke Kasabası'ndayız. Evi fazla aramamıza gerek kalmadan yoldaşın evine gidiyoruz. Aile bizi görünce oldukça şaşırıyor, bir o kadar da seviniyor. Kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi, kıyasacı kendimizi tanıttırıyor. Birkaç saat süren duygulu anlar sonrası Ayfer'i bize anlatmaları-

nı istiyoruz. O arada geldiğimizi duyan diğer abla da geliyor. O akşam orada kalıyoruz. Yoğun duygular içinde olan ana, "Ben neyini anlatayım. Sizler benden daha iyi tanıyor sunuz Ayfer'i. Çocuklarımın en küçüğüydü, onu çok seviyordum. Diğer çocuklarımdan farklıydı, o başkaydı. Ben ona kırgındım. Gitti, uzun süre sonra telefon etti. Sakın beni aramayın, ben dağdayım" dedi. Bu arada ablası anlatmaya başladı Ayfer'i. "Ayfer'le aramızda yaş farkı azdı. Çok iyi anlaşırđık. Kendisiyle

PŞTA yaptığı ziyaretler ile kavgada düşenleri andı!

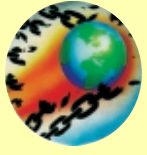

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak İstanbul'dan yola çıktığımız Dersim topraklarına ayak bastığımız andan itibaren önümüze koyduğumuz programın tümünü hayata geçirme amacındaydık. Dersim topraklarında şehit düşmüş, ağır bedeller ödemiş, ağır bedeller ödemeye devam eden halk savaşçılarımızın ailelerinin tümünü ziyaret etmek, acılarını acılarımıza, öfkelerini öfkemize, kinlerini kinimize katmak, duy-

gularımızı yürekleriyle birleştirmektir amacımız. Bu duygularla önceden belirlediğimiz ilçeler ve köylerde bulunan şehit ailelerimizi ve yoldaşlarımızın mezarlarını ziyaret edip; gazete, bildiri vs. araçlarımızla ajitasyon-propaganda çalışmalarımıza başlamak istiyorduk. Mazgirt, Hozat, Pertek'i ve Pülümür ve Nazımiye ilçeleri ve köylerini ziyaret edecektik. Fakat bu iki ilçe ve köylerine TC kolluk güçlerince çok yoğun "gü-

venlik" önlemleri alındığından ziyaretimizi gerçekleştiremedik. Gerçi "güvenlik" önlemi Dersim bölgesinin tümü için geçerliydi. Bölgede OHAL uygulamaları hakimdi. Her köşe başında panzerler, Özel Timler, robotlar her sokak, her köşe başı tutulmuş panzerler yollarda, helikopterler sürekli havalandırıyor. Dersim Merkez'de bulunan şehit ailelerimizi önceden belirlediğimiz gibi kırmızı karanfillerimizle bildiri ve gazetemizle ziyaret ettik. İlk olarak Özlem Sürgeç, Besime Doğan, Müslüm Emre, Yıldız Çiçek yoldaşların ailelerini ziyaret edip; aileden, yoldaşları bize anlatmalarını istedik. Yine şehit ailelerinden Hasan Toy, 17'lerden Taylan Yıldız'ın ailesini ziyaret edip birkaç ay önce trafik kazasında hayatını kaybeden okurumuz Hıdır Çınar'ın ailesini ziyaret edip taziyelerimizi ilettik. Önümüze koyduğumuz çalışma programımızı eksikliklere rağmen hayata geçirdik. Bizlerin dışında gelişen olumsuzluğun en önemlisi festivalin gerçekleşmesine iki gün kala festivalin bölgedeki yoğun operasyonlar bahane edilerek keyfi olarak sistem tarafından ertelenmesiydi.

PŞTA olarak son süreçte Çiçekli'de şehit düşen Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel ve Cafer Kara yoldaşların kanlarıyla kızıştırdıkları topraklardan ayrılarak Cafer yoldaşın ailesini ziyaret etmek için yola çıktık. Aynı duygu yoğunluğuyla bu kez Maraş Ekinözü yolundayız. Önceden aileye haber verdiğimiz için aile sabırsızlıkla bizi bekliyor. Tüm ailelerimizin dediği aynı şeyleri duyuyoruz. Yoldaşın ablası ağlayarak bizi karşılıyor. "Siz geldiniz Caferim nerede, onu niye getirmediniz?" Yoğun yaşanan duygular, ağıtlar sonrası sohbet ediyoruz. Yıllardan beri tanıştırmış gibiyiz, sıcak duygularla birkaç saat sohbet sonrası ailemizle birlikte yoldaşın mezarını ziyaret ediyor, sıkılı yumruklarımızla saygı duruşunda bulunuyor, öfkemizle onlardan devraldığımız bayrağımızı daha yükselteceğimizin mücadelesinin sözünü veriyoruz. Yoldaşın mezarından sonra mezarlığa yakın yoldaşın doğup büyüdüğü köye gidiyoruz. Yoldaşın kaldığı evde çayımızı içiyor, duvardaki yoldaşın ailesiyle çekildiği resimlere bakıyoruz. Ailenin ısrarla "kalın, gitmeyin, yarın giderseniz" ısrarlarına rağmen yoğun duygularla yolumuza devam ediyoruz. Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

İşçi-Köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAXS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87. DAİRE:318 KONAK, TELEFAXS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. UNLU CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

DEVLETİN YASAKLARI DEĞİL, HALKIN İRADESİ KAZANDI!

TÜM BASKILARA VE DAYATMALARA KARŞI HALKIN ÖFKESİ SOKAKLARDAYDI!

Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin güvenliğinin sağlanamayacağı gerekçesiyle valiliğin OHAL ilan ederek 45 gün ertelenmesi kararını verdiği festivalin yapılacağını ilan eden açıklama, şehre gelen sanatçı ve aydınlarla birlikte 28 Temmuz günü saat 13:00'te yapıldı. Kitleye hitaben konuşma yapan aydınlar ve Belediye Başkanı, engellemeler olsa bile fiilen festivalin yapılacağını duyurusunu yaptı. Devam eden basın açıklamasında Ferhat Tunç HPG gerillaları tarafından alıkonulan Coşkun Kırandı'nın bırakılmasına yönelik çağrı ve girişim heyetinin çalışmalarına değindi.

FESTİVAL YASAKLARLA BAŞLADI!

Festival için diğer şehirlerden gelen insanların Pertek'te alıkonulmasının ardından şehre girişte uzun süre bekletilmesi gerginliğe neden oldu. Gelen otobüsleri karşılamak için kalabalık bir kitle Belediye Yeraltı Çarşısı'nda saat 21:00'den itibaren toplandı. Emniyet Müdürü şehre girişte engellenen otobüsleri karşılamak için bekleyen ve slogan atarak oturma eylemi yapan kitleyi toplantı ve gösteri yürüyüşüne muhalefet ettikleri gerekçesiyle uyarıda bulunarak dağıtmak istedi. Oturma eylemi yapan kitle, sloganlar ve yuhlamalarla Emniyet Müdürü'nün uyarısını engellediler. Yaklaşık 1 saat sonra da şehir dışından gelenler şehre alındı.

FESTİVALİN İKİNCİ GÜNÜ

* Festival Tertip Komitesi'nin hazırladığı etkinliklerin 2. gününde Tunceli Kadınevi'nin açılışında konser veren Cevdet Bağca, Grup Yorum ve Grup Munzur'u kalabalık bir kitle dinledi. Saat 18:00'de düzenlenen konser, valilik ve emniyet müdürünün baskısıyla 2 saatle sınırlandırıldı. Grup Munzur ve Yorum türkülerini ve marşlarını söylerken kitle de sloganlarla eşlik etti. Demir köprüünün alt kısmında yapılan Tunceli Kadınevi'nin açılışının engellenmek istenmesine, operasyonlara, festivalde yapılan gözaltı ve tutuklamalara yönelik tepkiler sloganlar atılarak dile getirildi.

* Açılış gerçekleştikten sonra standların önünde TAYAD'lı aileler F tipi hapisaneler gerçekliğini, tecrit saldırısını ve ÖO direnişini anlatan hapisanede yazılmış olan "Bu oyun burada bitmez" adlı tiyatro oyununu sergilediler.

* Aynı akşam 100. sayısını çıkarmanın coşkusuyla şölen düzenleyen YDG'liler Dersim halkıyla birlikte türkü söyleyerek halaylar çekti. Yeni Demokrat Gençlik'in ilk gündən beri yaşadığı sıkıntılar ve karşılaştıkları sorunlar karşısındaki ısrarcılığı, halk gençliğinin örgütlü gücünün devrimci gençlik mücadelesi içerisinde etkisi ve yönlendirici tutumuyla kendisini amfilerde, semtlerde, fabrikalarda, köylerde, 13 Martlarda, 6 Kasımlarda yani sınıf mücadelesinin her mevzisinde, gençliğin dinamizmiyle ön saflarda yer alan bir örgütlülük olduğu anlatıldı.

"Devrimci Gençliğin 100 sayıdır susmayan sesiyiz-YDG" sloganıyla düzenlenen şö-

lende Grup Şiar ve Grup Kardelen Ezgisi'nin söylediği türkülerle halay çeken kitle, atılan sloganlara da eşlik etti. Şölen boyunca ara ara YDG'nin Türkiye'deki ve dünyadaki olaylara yaklaşımlarını anlatan konuşmalar yapıldı.

FESTİVALİN ÜÇÜNCÜ GÜNÜ

*Festival kapsamında Belediye Konferans Salonu'nda düzenlenen panele Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu Başkan Yardımcısı Akın Birdal, Bergama Köylüleri Derneği Başkanı Oktay Konyar katıldılar. Halkın katılımının düşük olduğu panel çok kısa tutuldu. Panelin konusu insan hakları Sorunu ve Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin iptal edilmesiydi.

BARAJLARA VE SİYANÜRLÜ ALTIN ARAMAYA KARŞI DERSİM HALKI SOKAKLARDAYDI

Yine festivalin üçüncü günü 30 Temmuz'da öğlen saatlerinde Yeraltı Çarşısı önünde toplanan yaklaşık 500 kişi Dikilitaş'a kadar yürüyerek Dersim'de siyanürlü altın arama çalışmalarını Munzur suyu üzerine yapılan barajları, son süreçte gerillayı imhaya yönelik artan operasyonları ve Dersim'de artış gösteren kültürel yozlaşmayı protesto etti. Belediyenin çekildiği eyleme Partizan, DHP, HÖC, ESP, HKM, TUDEF, aydınlar ve AP Yeşiller Grubu adına Türkiye'ye gelen bazı milletvekilleri katıldı.

"Dersim'de barajlara, siyanürlü altın aramaya hayır" yazılı pankart arkasında meydana yürüyüşe geçen kitle "Munzur onurdur onur kalacak", "Halkız haklıyız kazanacağız", "Dersim'de baraj istemiyoruz" vb. sloganlarla Dikilitaş'a doğru ilerledi. Polis sık sık slogan atılmaması yönünde çağrı yaparak her an saldırıya geçecek izlenimi yaratarak kitle üzerinde korku yaratmaya çalıştı.

Aydınlardan da katıldığı açıklamada Bergama Köylü Hareketi Temsilcisi Oktay Konyar "yaşadığı topraklara sahip çıkanlar vatan haini ilan ediliyor. Bizler onurumuzla vatan haini olmaya devam edeceğiz" dedi. Kısa bir konuşma yapan Akın Birdal ise "Dersim'in çocukları bugüne kadar onurluca yaşadılar. Ve onurluca yaşamaya kararlılar" dedi.

* Yürüyüşün ardından festival süresi olan 4 gün boyunca köylere gidip insanlarla tanışma, ajitasyon/propaganda yapma hedefimiz belli başlı eksikliklerden kaynaklı sadece üçüncü gün mümkün olurken, merkezde İşçi Köylü ve Yeni Demokrat Gençlik'in dağıtımı sesli olarak kahvelerde ve kitlenin yoğun olduğu yerlerde 4 gün boyunca Türkçe ve Zazaca olarak yapıldı. Üçüncü gün Ovacık Gözeler ve Merkez'e giden okurlarımız burada Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri ile birlikte İşçi Köylü ve Yeni Demokrat Gençlik'i kitlelere ulaştırdılar. Festivalin fiili olarak devam ettiğinden haberleri olmayan Ovacıklılara gazete dağıtımı ile birlikte etkinlik programını da anlatan okurlarımız bu çalışmanın verimini kimi zaman yaratılan sıcak sohbetlerle aldılar. Ovacık merkezde ise esnafa dağıtım yapılarak insanlara festivale daha geniş katılma çağrısı yapıldı.

Devamı sayfa 31'de

Bu yıl 6.sı düzenlenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali, Tunceli Valisi tarafından asılsız gerekçelerle ertelenmesine rağmen, Dersim halkı festivaline sahip çıkarak İstanbul, Mersin, Erzincan vb. illerden yola çıkarak festivali fiili olarak gerçekleştirdi. Devletin yasaklamasına karşın festivali yapma kararlılığını kırmak ve Dersim'e gelen insanların üzerinde baskı oluşturmak için arama noktalarında saatlerce bekletilen otobüsler ve aralıksız yapılan kimlik kontrolleri insanların öfkelerinin birikmesine neden oldu. Kişi başına nerede ise bir polisin bulunduğu Dersim'de gerginlik yaratan devletin kolluk güçleri sürekli halk üzerinde bir baskı oluşturmaya çalıştı. Bölgede hala süren operasyonları ve HPG'nin Coşkun Kırandı'yi kaçırmasını önelerken, kimsenin can güvenliğinin sağlanamayacağı gerekçesiyle iptal edilen festivalde, polisin yarattığı "güvenlik" sorunu dışında herhangi bir sorun yaşanmazken yapılan konserler, paneller, eylemler ve alternatif etkinlikler önceki senelerde yapılan festivalin coşkusunu bu seneye de taşıdı. Festivalin iptal edildiğinin duyulması ve bölgede süren operasyonların etkisiyle Dersim'e gelen kitlenin geçen yıllara göre düşük olduğu hemen göze çarparken, Tunceli Belediyesi ve Tunceli Dernekleri Federasyonu'nun festivale ve festivali örgütlemek isteyen çevrelere karşı tutumu, herhangi bir sorun çıkmasını diyerek Valilik ve polisle uzlaşmacı tavırlar sergilemesi, insanların tepkisine neden oldu.

Dersim Merkez'e girişte TEDAŞ önünde yapılmak istenen son kimlik kontrolünde otobüslerle gelen kitlenin engellendiğini öğrenen Merkez'deki yaklaşık 2000 kişi eylem yaparak bir an önce insanların festivalin yapılacağı alana girmesini sağlamaya çalışırken TUDEF yönetiminin bizzat eylem yerine giderek eylemi dağıtma girişimleri ve arama noktalarında da eylemin bittiği ve kimliklerin verilerek 15 dakika sonra girişlerin yapılacağı yönündeki söylemlerinin gerçeği yansıtmadığı da kısa zaman sonra ortaya çıkınca zaten Pertek'te feribotlara bindirilmeyerek kızgın sığın altına 10 saati aşkın bir süre bekletilen kitle, dernek yöneticilerine tepki gösterdi.

25 Temmuz günü yapılan basın açıklamasıyla festivalin her türlü baskıya ve dayatmalara karşı gerçekleştirileceği duyurusunu yapan Partizan, HÖC, DHP, Emek ve Demokrasi Platformu'nun oluşturmuş olduğu Tertip Komitesi tarafından Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin fiili olarak gerçekleşeceği ve bu süreçten itibaren yapılacak olan etkinliklerin konserlerin devletin kurumları tarafından en-

gellenmeye sürekli olarak üzerlerinde baskı yaratılmaya çalışıldığı ve bu baskının Dersim halkına da yoneltildiği ifade edildi.

Belediye'nin yaptığı Kadınevi'nin, Sanat Sokağı'nın, Gençlik Kültür Merkezi'nin açılış törenleri festival kutlamaları konserlere dönüştürüldü. Devletin kolluk güçleri ve kurumları; konserleri, panelleri bir iki saatle sınırlandırdı. Önceki yıllar standların açıldığı sokakta askeri alanın güvenliğinin tehlikeye düşeceği gerekçelendirilerek standlar kışlanın önüne kurduruldu. Şehir içinde dolmuşların ve diğer araçların dönüş yeri olan kışla önündeki sokakta festival boyunca trafik akışı devam etti. Standlar sürekli sivil ve resmi polislerce gözetim altına alındı. Konserlerin yapıldığı yerler sivil polislerce adeta kuşatılmıştı. Sürekli devam eden yoğun baskı altındaki festivalin engellenmesi için devletin sürekli baskı yapmasına karşın Dersim halkının katılımı, coşkusunu hissediliyordu.

Dersim'de uzun ve köklü bir tarihi olan Partizan'ın kitle faaliyetinin önüne her fırsatta duvar örmeye çalışan polis, gazete ve bildiri dağıtımına çıkan YDG okuru Sevgi Yumuk'u 26 Temmuz günü akşamı gözaltına almaya çalıştı. Yaklaşık 1,5 saat süren tartışmaların ardından halkın toplanması ve tepki göstermesi sonucunda arkadaşlarımız gözaltına alınmadı. Ancak ertesi gün savcılıktan Partizan bildirisinin bazı bölümleri alınarak devlet hakkında anti-propaganda yapıldığı iddia ve tutuklama talebi ile 2 kişi gözaltına alındı. Bildirilerin toplatması olmamasına rağmen yapılan bu keyfi uygulamada gazetemiz Malatya Büro Temsilcisi Derya Gökmen de Sevgi Yumuk'la birlikte gözaltına alındı. Gökmen ve Yumuk'un gözaltına alınması sloganlarla protesto edilerek, halka yasal bir bildiri yüzünden arkadaşlarımızın hukuksuz bir şekilde alındığına demokratikleşiyoruz söylemlerinin gerçeği yansıtmadığına dair propaganda yapıldı. Çıkarıldıkları mahkemede tutuklanarak Tunceli Kapalı Hapishanesi'ne götürülen Yumuk ve Gökmen, Festivalin sona ermesiyle bir hafta sonra serbest bırakıldılar.

DEVİRİMİN KIZIL NEFERLERİ DERSİM'DE ANILDI

Stantların bulunduğu alanda Partizan, HÖC, ESP, DHP ortak eylem düzenleyerek 96 Ölüm Oruçlarında şehit düşen devrimci tutukluları andı. 27 Temmuz günü saat 18:00'de yapılan eylemde devrim ve komünizm yolunda şehit düşenlerin anısına 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından sloganlar eşliğinde basın metni okundu. Açıklamada 96 yılının 27 Temmuz'unda zaferle sonuçlanan Ölüm Orucu direnişinin sürecine değinildi.